UČENÍ ISLÁMU STRUČNĚ

napsal

ÁJATULLÁH SAJJID MUHAMMAD HUSAJN
TABATABÁ'Í

překlad z angličtiny

AL-MAHDI INSTITUT
BIRMINGHAM

OBSAH

PŘEDMLUVA.....7

NÁBOŽENSTVÍ.....10

1. Víra.....10
2. Etika.....11
3. Přikázání.....11
Je pro člověka nutné následovat náboženství?.....12
Výhody náboženství.....14
Lidská civilizace.....15
Nutnost předpisů ve společnosti.....16
Člověk se nevyhne pravidlům.....16
Slabá stránka v zavádění pravidel.....17
Příčina slabé stránky zákonů.....17
Výhoda náboženství nad ostatními zákony.....18
Vyhledávání pomoci.....20
Shrnutí historie náboženství.....21
Náboženství islám.....22
Islám považuje pohodlí člověka za důležité.....23
Srovnání islámu nad ostatními náboženstvími.....23
Srovnání islámu s ostatními sociálními systémy.....24

(1) VÍRA.....26

Diskuze o původu stvoření je přirozená.....26
Potvrzení o Stvořiteli.....26
Teizmus a lidé.....27
Vliv této zvídavosti na člověka.....28
Teizmus z pohledu Qur'ánu.....29
Existence Stvořitele.....30
Qur'án a *tawhíd*.....31
Všemocný Bůh vlastní všechny atributy dokonalosti.....32
Proč člověk občas neuzná pravdu?.....32
Moc a znalost Boha.....34
Spravedlnost.....35
Požehnání.....35
Jiné atributy dokonalosti.....36
Nubúwwah (Proroctví).....36
Logika v *Nubúwwah*.....37
Rozdíl mezi člověkem a ostatními tvory.....37
Atributy proroka.....38
Proroci mezi lidmi.....39
Ulul 'azm anbijá' (velcí proroci) a ostatní proroci.....39
(1) Prorok Núh a.s.....40
(2) Prorok Ibráhím a.s.....40

(3) Prorok Músá a.s.....42
(4) Prorok Ísá a.s.....43
(5) Prorok Muhammad ibn Abdilláh (sawaws).....43
Příběh Mnicha Buhajry.....45
Příběh micha Nestoria.....46
Radostné zprávy dané medinským židům.....47
Odkaz Qur'ánu na zprávy o Proroku (sawaws).....47
Od *al-Bithat an-nabawijjah* po *Hidžru*.....48
Cesta do Tá'ifu.....49
Odchod Svatého Proroka (SAWAWS) do Medíny.....50
Bitva u Badru.....51
Bitva u Uhudu.....51
Bitva Chandaq.....52
Bitva s židy - bitva u Chajbaru.....53
Vládci a králové jsou vyzváni k islámu.....53
Bitva u Hunajnu.....54
Bitva u Tabúku.....54
Další bitvy.....55
Ghadír Chumm a následnictví Proroka (SAWAWS).....55
Prorok Muhammad (SAWAWS) v Medíně a růst islámu.....55
Pohled na intelektuální a duchovní stránku Prorokovy (SAWAWS) povahy.....56
Neobyčejná duchovní osobnost Svatého Proroka (SAWAWS).....58
Charakter Svatého Proroka (SAWAWS).....58
Prorokova (SAWAWS) poslední vůle.....61
Svatý Qur'án.....62
Svatý Qur'án je zázrak od Boha.....64
Obviňování Svatého Proroka (SAWAWS).....66
Qur'án vyzývá *mušrikín*.....66
Ahlulbajt a.s. Proroka Muhammada (SAWAWS).....68
Přednosti 'Alího a.s. a ostatních Ahlulbajt a.s. v Qur'ánu a v *hadíthech* Proroka (SAWAWS).....69
Imámat.....71
Logika v *imámat*.....71
Nezbytnost imáma.....72
Výroky Proroka Muhammada o *wilájah*.....72
Jmenování následníka Prorokem Muhammadem (SAWAWS).....73
Ismah imáma.....74
Mravní ctnosti imáma.....74
Znalost imáma.....74
Čtrnáct *ma'súmín*.....74
Imámové a.s.....75
Jména imámů a.s.....75
Životní styl Ahlulbajt a.s.....75
Hlavní příčina sporů imámů a.s. s tehdejšími vládami.....76
Výjimka ve strategii Ahlulbajt a.s.....78
Imám 'Alí a.s.....78

Fátima *as-Siddíqa al-Kubrá*.....81
Imám Hasan a.s. a imám Husajn a.s.....81
Byly rozdíly mezi taktikou imáma Hasana a.s. a imáma Husajna a.s.?.....83
Imám 'Alí as-Sadždžád a.s.....85
Imám Muhammad al-Báqir a.s.....86
Imám Dža'far as-Sádiq a.s.....86
Imám Músá al.Kázim a.s.....87
Imám 'Alí ar-Ridá a.s.....88
Imám Muhammad at-Taqí a.s., Imám 'Alí an-Naqí a.s. a imám Hasan al-'Askarí a.s.....89
Imám al-'Asr Muhammad al-Mahdí *al-Maw'úd a.s.*.....89
Morální závěr vyvozený z metod vůdců náboženství.....90
Ma'ád (Zmrtvýchvstání).....91
Ma'ád, náboženství a víra.....92
Ma'ád v Qur'ánu.....92
Od smrti až k *Jawmul qijámah* - to, co zemře, je tělo, nikoliv duše.....93
Smrt z pohledu islámu.....93
Barzach (interval mezi smrtí a *Ma'ádem*).....94

(2) ETIKA.....94

Rozdílné názory v identifikaci a specifikaci povinností.....95
Plnění závazků a poslušnost.....96
(1) Závazek člověka vůči Bohu (poznání Boha).....97
Uctívání Boha.....97
(2) Povinnost člověka k sobě samému.....98
Tělesné zdraví.....99
Duševní zdraví.....100
Získání vzdělání a vědomostí.....101
Student a jeho význam z islámského hlediska.....102
Význam učitele a instruktora.....103
Úcta k učencům.....103
Povinnost učitelů a studentů.....104
Dva důležité mistrovské kousky v islámském učení.....104
Vyhýbání se svobodnému myšlení a říkání pravdy.....105
Idžtihád (dedukce nařízení založená na isámských zákonech) a *taqlíd* následování *mudžtahida* v praktikování islámských zákonů.....106
(3) Povinnost člověka k ostatním.....107
Povinnost člověka k rodičům.....107
Práva rodičů.....108
Práva dětí.....108
Úcta ke starším.....109
Povinnost člověka k příbuzným.....110
Povinnost k sousedům.....110
Povinnost člověka ke slabším a chudým.....110
Povinnost člověka ke společnosti.....111
Spravedlnost.....112

Individuální spravedlnost....112
Sociální spravedlnost....112
Tyranie a útlak....113
Společenskost....113
Trápení lidí a zlomyslnost....114
Stýkání se s dobrými lidmi....115
Přátelství se špatnými lidmi....115
Pravdomluvnost....115
Nevýhody lhaní....116
Pomlouvání a nactiutrhání....117
Poškozování prestiže....117
Sebeúcta a čestnost....118
Velkorysost a pomoc potřebným....118
Spolupráce....119
Organizování charity a pomoci lidem....119
Sebeobětování....120
Velkorysost a peněžní dary....120
Obecné informace o *džihádu*....121
Případy války v islámu....122
Utíkání od *džihádu* a obrany....123
Obrana islámského území....124
Bojování proti vnitřním nepřátelům společnosti....124
Obrana pravdy....124
Vražda....125
Zasahování neprávem do majetku sirotků....125
Pocit beznaděje v boží požehnání....125
Zlost a hněv....126
Úplatkářství....126
Krádež....127
Šizení na váze....127
Obecné tresty a hříchy....127
Zaměstnání a důležitost obchodu a průmyslu....128
Odsouzení zahálky....128
Zemědělství....129
Sebevědomí....129
Nevýhoda spoléhání se na ostatní....130

(3) PŘIKÁZÁNÍ....130

Modlitba....131
Povinné modlitby....132
Nezbytné požadavky pro modlitbu....132
1.*Tahárah*....132
Nadžas substance....133
Mutahhirát....133
Náležitost *wudú'*....134
Pokyny pro *wudú'*....134

Věci, co činí *wudú'* neplatné....135
Ghusl....135
Tajammum....136
Postup....136
Předpisy tákající se *tajammum*....137
2. Čas....137
3. Oděv....138
4. Místo....138
5. *Qibla*....139
Povinné úkony v modlitbě....139
Základní části modlitby....140
Tašahhud a *salám*....141
Salát al-áját....141
Způsob recitace *salát al-áját*....142
Modlitba cestujícího....142
Salát al-džamá'ah (společná modlitba)....142
Podmínky pro *salát al-džamá'ah*....143
Předpisy týkající se *salát al-džamá'ah*....143
Půst....143
Ramadán - měsíc Boha....144
Sawm vede k bohabojnosti....145
Muftirát, které činí *sawm bátil*....145
Baj' (prodej)....146
Neodvolatelnost *baj'*....146
Baj' v hotovosti, na úvěr a při platbě předem....147
Doznání....147
Jídlo a pití....148
První typ - zvířata....148
Druhý typ - neživé předměty....149
Důležitá poznámka....150
Nezákonné získání majetku (*ghasb*)....150
Nařízení týkající se *ghasbu*....151
Šuf'ah (předkupní právo)....152
Rekultivace neúrodných polí....152
Luqtah (nalezený předmět)....153

SLOVNÍČEK ARABSKÝCH POJMŮ....154

Ve jménu Boha milosrdného, slitovného.
Chvála Bohu, Pánu lidstva veškerého,
Milosrdnému, Slitovnému,
vládci dne soudného!
Tebe uctíváme a Tebe o pomoc žádáme,
veď nás stezkou přímou,
stezkou těch, jež zahrnuls milostí Svou,ne těch, na něž jsi rozhněván, ani těch, kdo v bludu jsou.

****

Ó Bože! Požehnej veliteli Svých poslů a poslednímu ze Tvých proroků,
Muhammadovi a jeho očištěným potomkům.
Požehnej také všem Svým prorokům a zástupcům.

"Vyzývej k cestě Pána svého moudrostí i kázáním krásným a veď s nimi spor slovy nejlepšími! Pán tvůj zná nejlépe ty, kdož z cesty Jeho zbloudili, a zná dobře i ty, kdož správně jsou vedeni."

(Svatý Qur'án, 16:125)

PŘEDMLUVA

Tato kniha, která byla napsaná relativně jednoduchým jazykem, představuje shrnutí islámského učení, aby poskytla informace pro ty, kteří nemohou prozkoumat islám detailně.

Jedním z nejcennějších stylů propagace kultury, vědy a náboženství, je jednoduše psaný text. Tato metoda byla vyvinuta pro obecné šíření lidských vědomostí, aby se vysvětlily nejasnosti a odstranily složitosti od specializovaných odvětví vědy a techniky a tím se učinily lehce pochopitelné pro veřejnost. Bez ohledu na to, jak složité je určité odvětví vědy, je možné ho vysvětlit takovým způsobem, aby z něj měl každý užitek a mohl o něm získat relativní znalost úměrnou svému vzdělání a v souladu s hloubkou a rozsahem svého myšlení.

Tento styl v jeho nejlepší formě vidíme v Qur'ánu. V Qur'ánu byly popsány tím nejjednodušším možným jazykem nejkomplikovanější lidské události, vysoce metafyzické a humanistické záležitosti, *Ma'ád* (Zmrtvýchvstání), cíl lidské existence a posmrtný život, atd. Potřebovali bychom dost místa, abychom mohli citovat několik příkladů osvětlujících myšlenek Qur'ánu, uvedeme tedy pouze jeden nebo dva příklady. Ačkoli je Qur'án přísný a logický ve svém vysvětlování *Ma'ád* a životě na onom světě, hovoří jednoduše a stručně způsobem, kterému každý porozumí:

...a dokonce Nám podobenství uvádí zapomínaje na své stvoření a hovoří: „Kdo kosti oživí, když již zpráchniví?“
Odpověz: „Oživí je ten, kdo poprvé je stvořil a jenž dobře o každém stvoření ví,...

(Qur'án, 36:78-79)

Toto je velice silný argument a logická a racionální poznámka. Síla, která přivedla stvoření z neexistence do světa existence, má schopnost shromáždit komponenty ještě jednou a dát jim znovu život poté, co se rozpadly.

Říká se, že Abú Nasr al-Farabí*, muslimský filozof, pravil, že kdyby byl Aristoteles naživu, přijal by tento logický argument Qur'ánu pro fyzické zmrtvýchvstání. Jak je vidět, i když je tento argument racionální, je vysvětlen velice jenoduchým jazykem, kterému lze snadno porozumět, pokud se člověk trošku zamyslí. Podobně jsou podány mnohé arguumenty a poznámky o samém začátku, ale Qur'án je vysvětluje jednoduše a vyváženě:

Což nezná On ty, které stvořil, On, jenž prozíravý je a dobře zpravený?
(Qur'án, 67:14)

Takto jednoduše vyjádřená věc je hned jasná. I pro experty je tento verš sám silným argumentem.

Proroci a imámové (neomylní následníci proroka Muhammmada (nechť Bůh požehná jemu a jeho rodině)) také představili pokročilé, vytříbené a komplikovanější záležitosti formou jednoduchou, ale naprosto v souladu s Knihou Boží. V Qur'ánu je také řečeno:

A vyslali jsme každého posla jedině s jazykem lidu jeho, aby jim vše objasňoval...
(Qur'án, 14:4)

Tento verš jasně naznačuje, že proroci používali jednoduchý jazyk k objasnění a vyjádření pravdy. To proto, že proroci znali přesnou metodu prezentace, způsob řeči a chápání lidí ve své době. Také si byli velice dobře vědomi pocitů a schopností lidí. Proroci znali umělecké a literární cítění svých lidí a své učení jim představili formou, která pro ně byla přijatelá a pochopitelná. Ačkoli zásady učení proroků byly identické, metoda podání a vyjádření se v různých společnostech značně lišila.

V poslání proroků existovala tato zásada:

"Byli jsme pověřeni, abychom mluvili v souladu s myšlením lidí. Záležitosti islámu by tedy měly být předloženy takovým způsobem, který je pochopitelný pro každého. Člověk si musí osvojit jednoduchý a vyvážený jazyk plný umělecké a literární krásy,

* Abú Nasr al-Farabí byl velkým muslimským filozofem, narozeným roku 259 po Hidžře ve Farabu (část Turecka) a zemřel v Damašku roku 339 po Hidžře.

aby dosáhl úspěchu svým překypujícím a okamžitým účinkem." *

Na základě této zásady a v souladu s Qur'ánem a hadíthy (výroky Proroka - nechť Bůh požehná jemu a jeho rodině), naši náboženští vůdcové napsali jednoduché a komprimované knihy napsané jednoduchým jazykem. Tyto knihy byli přesné a logické a měly správnou a srozumitelnou formu a techniku. Věděli velice dobře, že je to vždycky kvalita podání a způsob vyjádření jazyka a písma, která může propagovat myšlenku ve společnosti - skutečnost, která je v dnešní době přehlížena.

Dva faktory v této věci a pro pravé splnění této metody hrají podstatnou roli. Zaprvé plná znalost a informovanost o daném předmětu a zadruhé znalost principů psaní a literárních kritérií pro psaní jednoduchou formou. Pokud autorovi chybí jedna z těchto schopností, nebude moci předat lidem užitečné knihy. I když se o to pokusí, nebude mít úspěch.

Připravit malá pojednání o důležitých, osvětlujících a cenných záležitostech týkajících se lidských bytostí je specializovaný a nelehký úkol. Kdo píše o vědeckých záležitostech pro veřejnost, vykonává mnohem větší a více specializovanou práci než ten, kdo píše pro experty. Takže by se lidé neměli domnívat, že jednoduchost psaní znamená, že kdokoli s malou znalostí a nedostatkem talentu v psaní bude schopen předložit nějaká pojednání; naopak tento úkol je mnohem těžší a složitější než vědecké a technické psaní. Jak je už uvedeno dříve, pro vykonání takového úkolu jsou nezbytné dva druhy dovedností.

Pokud jde o šíření náboženské kultury, konkrétně kultury islámské, takové knihy mají zásadní význam. Protože lidé v naší společnosti nemají příležitost strávit mnoho let studiem islámu, je nutné napsat taková pojednání, která by je s tímto náboženstvím seznámila. Monumentalita, hloubka a šíře islámských záležitostí by jim neměla bránit v porozumění. Jak praví verš:

"Pokud není možné vypít vodu z celého moře, vypijte aspoň tolik, co uhasí vaši žízeň."

Badatelé se znalostí islámských záležistostí by také měli mít kvalifikaci a zkušenost v literárních a uměleckých technikách a formách prezentace, aby současná generace mohla jejich materiálu porozumět a obeznámit se s kulturou islámu.

Tato kniha byla napsaná, právě aby posloužila tomuto důležitému úkolu. Zesnulý Allámah Tabatabá'í se svojí hlubokou znalostí islámu a zkušeností v psaní relativně jednoduchých a obecných knih, se vydal na tuto misi. Tato kniha bude jistě prospěšná každému a může splnit zodpovědnost náboženských center a islámských teologů.

Al-Hawzatul-'Ilmíjjah, Qum

* "Al-Hayyá", 3. vydání, sv. 1, str. 146

NÁBOŽENSTVÍ

Náboženství se vztahuje k víře a k řadě praktických a morálních nařízení, která jménem Boha vylíčili proroci, aby poskytli vedení lidským bytostem.

Víra v tyto doktríny a vykonávání těchto nařízení vede k prosperitě a štěstí člověka na tomto světě i na onom.

Pokud se tedy budeme řídit náboženstvím a budeme následovat příkazy Boha a Proroka (nechť Bůh požehná jemu i jeho rodině), budeme úspěšní nejen v tomto krátkém životě, ale také ve věčném životě po smrti.

Uvědomujeme si, že šťastný a úspěšný člověk je ten, který má ve svém životě pravý cíl a který nežije v přestupcích a poblouznění. Má chválihodné chování a koná dobré skutky a na tomto bouřlivém světě si zachovává silné, sebejisté a pokojné srdce.

Náboženství islámu nám ukazuje cestu k tomuto štěstí a prosperitě. Bez náboženství by nebyla žádná prosperita ani blaženost. Náboženské zásady fungují v srdci člověka jako tajná služba, a všude ho doprovázejí. Zabraňují mu v morální zkaženosti a nutí ho ke ctnostem.

Víra je nejsilnějším a nejjistějším útočištěm, ve kterém člověk nikdy nepozná strach ani úzkost, pokud se setká s problémy v životě. Věřící v Boha nikdy a za žádných okolností neztrácejí odvahu a nejsou ani pyšní, ani nemají pocit méněcennosti, neboť vědí, že jsou spojeni s nekonečnou mocí Stvořitele a neustále vzpomínají Boha a u Něj hledají útočiště; mají silná, sebevědomá a pokojná srdce.

Náboženství nám nařizuje, abychom měli ctnostné chování a činili dobré skutky, jak nejvíc můžeme.

Náboženství se tedy dělí na tři části:

(1) víra
(2) etika
(3) přikázání

1. VÍRA

Pokud použijeme náš rozum a svědomí, uvědomíme si, že tento svět se svým perfektním řádem nemohl vzniknout sám od sebe a tohoto ohromujícího řádu ve světě

stvoření nemohlo být dosaženo bez nějakého organizátora. Není pochyb o tom, že existuje Síla, která stvořila celý tento obrovský a nádherný svět díky Své nekonečné schopnosti a vědomosti, a která určila ve světě přesný řád Svými neměnnými zákony. Nic nebylo vytvořeno zbytečně a marnotratně. Žádné ze stvoření neexistuje mimo hranice Božích zákonů, které vládnou světu.

Je možné uvěřit, že by tak soucitný Bůh nechal člověka - nejlepší že všech stvoření - samotného, i když Svá stvoření zahrnul takovou milostí a tolikerými dary? A že by nechal lidské bytosti napospas lidskému rozumu, který je většinou obětí nízkých pudů a důsledkem toho čelí úchylkám a bídě? Odpověď na toto otázku je evidentní.

Proto Bůh musí poslat lidem nařízení prostřednictvým proroků - kteří se nemohou dopustit žádného hříchu ani chyby - aby vedli lidi ke štěstí a prosperitě.

Je nám známo, že na tomto světě nejsou úplně evidentní výhody dodržování náboženských zásad. Poctiví a čestní lidé nebývají odměněni a zločinci a tyrani nebývají za své činy potrestáni. Z toho je zřejmé, že musí existovat jiný svět, ve kterém jsou činy lidí důkladně prošetřeny, takže pokud někdo vykonal šlechetný čin, bude za něj odměněn, a pokud se dopustil přečinu, bude potrestán. Náboženství povzbuzuje lidi pomocí těchto principů a dalších článků víry, které budou podrobněji vysvětleny v této kniže, a varuje je před pohanstvím a nevědomostí.

2. ETIKA

Náboženství nám ukládá, abychom si přisvojili chválihodné vlastnosti a měli dobrý charakter. Musíme být zásadoví, shovívaví, laskaví, lidumilní, věrní, přátelští a spravedliví. Musíme umět bránit svá práva. Nesmíme přestupovat svá omezení a práva, okrádat lidi o jejich majetky, kazit jejich pověst a ničit jejich životy. Musíme být vždy zdvořilí a při hledání vědomostí obětovat svoje vlastní pohodlí. A nakonec, ve všech záležitostech našeho života musíme být umírnění a se všemi lidmi jednat stejně.

3. PŘIKÁZÁNÍ

Náboženství nám nařizuje, abychom během našeho života vykonávali činy, které jsou pro nás a naši společnost prospěšné a vyhýbali se činům, které způsobují zkaženost a nemorálnost. Také nás učí, abychom vykonávali *salát* (modlitbu), drželi *sawm* (půst) a vykonávali další povinnosti, které jsou znakem poddanosti a poslušnosti k Bohu.

Toto jsou zákony a nařízení, ke kterým nás náboženství vybízí. Některá z nich jsou doktrinální, jiná etická a další praktická. Jak už bylo řečeno dříve, přijetí a vykonávání těchto zásad je jedinou cestou k pravému štěstí a prosperitě. Člověk by měl být realistický a žít život s dobrou morálkou a konat dobré skutky.

JE PRO ČLOVĚKA NUTNÉ NÁSLEDOVAT NÁBOŽENSTVÍ?

První otázka, která zde vystoupí je: "Jaký mají lidské životy vztah k náboženství a zbožnosti?" Není možné, aby lidská společnost fungovala humanitárním způsobem bez náboženství a víry v Boha? Není zbožným člověkem ten, který dokazuje existenci Boha a vykonává určité činy pro Jeho spokojenost?

Je možné, že ve společnosti, podle zákonů stanovených lidskými bytostmi, povinnost každého člena společnosti určuje zisk a ztrátu. V tomto případě zákony lidí nahradí zákony náboženské a náboženství nebude potřeba. Ale s trochou pozornosti a přemýšlení o islámských nařízeních a přikazech je dokázán opak, protože islám se nezajímá pouze o modlitbu a chválení Boha, ale naopak stanovil komplexní nařízení a specifické předpisy pro všechny individuální a společenské pozice člověka. Islám se zabývá obrovským světem lidství úžasným způsobem a určil vhodná pravidla v souladu s individuálními a sociálními činy člověka. Islám také poskytuje a zaručuje štěstí a prosperitu členům společnosti ve všech směrech a do nejvyšší možné míry. Každý spravedlivý člověk uzná, že zákony pocházející z omezené mysli a omezených vědomostí člověka se nemohou rovnat zákonům náboženským. Všemocný Bůh popsal náboženství islámu ve Svatém Qur'ánu. Jako příklad nám poslouží několik veršů:

"Náboženstvím jediným u Boha jest věru islám. Ti, jimž dáno bylo Písmo, se dostali do sporu teprve tehdy, když přišlo k nim vědění, následkem vzájemné řevnivosti. A kdo nevěří ve znamení Boží, zjistí, že Bůh věru je rychlý v účtování." (3:19)

Náboženství, ke kterému všichni proroci zvali lidi, se skládá z teismu a podřízení se Božím příkazům. Ačkoli náboženští učenci rozlišili špatné od dobrého, nepřijali to dobré kvůli své vlastní předpojatosti a nenávisti. Každý učenec si přisvojil určitou cestu; důsledkem toho vznikla na zemi různá náboženství. Ve skutečnosti tato skupina lidí neuvěřila v Boží verše. Bůh je za jejich skutky brzy potrestá.

"Kdo touží po jiném náboženství než po islámu, nebude to od něho přijato a v životě budoucím bude mezi těmi, kdož ztrátu utrpí." (3:85)

"Vy, kteří věříte, vejděte všichni v mír a nenásledujte kroky satanovy, vždyť on je pro vás nepřítelem zjevným!" (2:208)

"Dodržujte věrně úmluvu Boží, když jste ji jednou uzavřeli, a nenarušujte přísahy, když jste je potvrdili a Boha si jako jejich ručitele vzali - vždyť Bůh dobře ví, co děláte." (16:91)

Účelem tohoto verše je naznačit, že každý muslim, který učiní přísahu Bohu nebo člověku, ji musí splnit a nesmí ji poručit.

"Vyzývej k cestě Pána svého moudrostí i kázáním krásným a veď s nimi spor slovy nejlepšími! Pán tvůj zná nejlépe ty, kdož z cesty Jeho zbloudili, a zná dobře i ty, kdož správně jsou vedeni." (16:125)

Tento verš odkazuje na skutečnost, že pokud chceme šířit víru, musíme s lidmi rozprávět způsobem, kterému porozumí a bude pro ně prospěšný. Ale pokud se nám nepodaří vést člověka pomocí logiky a rad, pak musíme debatovat nejlepším způsobem, což je jedním z prostředků pro vedení člověka k pravdě.

" Když je přednášen Korán, naslouchejte mu a zmlkněte, snad se vám dostane smilování." (7:204)

"Vy, kteří věříte! Poslouchejte Boha a poslouchejte Posla a ty, kdož mezi vámi mají autoritu! A jste-li ve sporu o nějakou věc, předejte její rozhodnutí Bohu a Poslu - jestliže věříte v Boha a v den soudný! A to bude nejlepší a povede k nejkrásnějšímu výsledku." (4:59)

Tento verš znamená, že v islámské společnosti mohou být spory vyřešeny pouze na základě Qur'ánu a hadíthu Proroka (nechť Alláh požehná jemu a jeho rodině). Každý spor musí být urovnán pouze pomocí těchto dvou prostředků. Pokud muslim vyřeší při logikou rozumu, tak je to díky skutečnosti, že Qur'án přijal pravidlo logiky.

"Díky milosrdenství Božímu jsi byl k nim shovívavý; kdybys byl hrubý a srdce tvrdého, byli by věru od tebe odpadli. Odpusť jim tedy a pros za ně o odpuštění a poraď se s nimi v každé záležitosti. A až dospěješ k rozhodnutí, spolehni se na Boha, neboť Bůh miluje ty, kdož na Něj se spoléhají." (3:159)

Dobré chování, shovívavost a přijímání rad v obchodních i jiných záležitostech vede k přátelství a laskavosti mezi lidmi. Členové společnosti musí přijmout svého vůdce a nechat se jím ovlivnit. Bůh na druhé straně přikazuje čestnému vůdci muslimů shovívavost a ochotu přijímat rady. Ale protože lidé mohou dělat chyby, Bůh nařizuje jejich vůdci, aby po přijetí rad byl ve svých rozhodnutích nezávislý a vložil svou důvěru v Boha, protože nikdo nemůže odporovat Boží vůli.

Podobným způsobem Všemocný Bůh představuje křesťanství a judaismus s jejich knihami *Indžílem* (Biblí) a *Tórou* (Starým Zákonem) a jejich společenskými předpisy a nařízeními:

"A jak by si tě mohli vybrat za soudce, když mají Tóru, v níž je obsažen rozsudek Boží? Potom se však od ní odvrátili - a nejsou tedy věřící.
A seslali jsme Tóru, v níž je správné vedení i světlo, aby podle ní soudili proroci, kteří se odevzdali do vůle Boží, ty, kdož vyznávají židovství; a aby rabíni a učení rozhodovali podle toho, co jim bylo svěřeno ke střežení z Písma Božího a čeho byli svědky. Nebojte se lidí, nýbrž bojte se Mne a nekupujte za Má znamení věci ceny nicotné! Ti pak, kdož nesoudí podle toho, co seslal Bůh, jsou nevěřící.

A předepsali jsme jim v Tóře: duši za duši, oko za oko, nos za nos, ucho za ucho, zub za zub a za zranění mstu. A kdo místo toho dá almužnu, bude to pro něj vykoupením z hříchů. Ti pak, kdo nesoudí podle toho, co seslal Bůh, ti věru jsou nespravedliví.

A vypravili jsme ve stopách jejich Ježíše, syna Mariina, aby potvrdil pravdivost toho, co obsaženo bylo předtím v Tóře, a dali jsme mu evangelium, v němž je správné vedení a světlo, aby potvrdilo pravdivost toho, co bylo předtím v Tóře, a stalo se správným vedením i varováním pro bohabojné.

Nechť vlastníci evangelia soudí podle toho, co Bůh v něm seslal; ti pak, kdož nesoudí podle toho, co Bůh seslal, jsou hanebníci.

I tobě jsme seslali Písmo s pravdou, aby potvrdilo pravdivost toho, co už před ním bylo zde z Písma, a bylo jeho ochranou. A rozsuzuj mezi nimi podle toho, co seslal Bůh, a nenásleduj jejich učení scestná, vzdaluje se tak od toho, čeho se ti z pravdy dostalo. A každému z vás jsme určili pravidla a dráhu vyšlapanou. Kdyby byl Bůh chtěl, byl by vás věru učinil národem jediným, avšak neučinil tak proto, aby vás vyzkoušel tím, co vám dal. Předstihujte se vzájemně v konání dobrých skutků! K Bohu se uskuteční návrat vás všech, a On vás poučí o tom, o čem jste byli v rozporu." (5:43-48)

Tóra a *Indžíl,* které jsou dnes v rukách Židů a křesťanů, tento bod zdůrazňují, protože *Tóra* obsahuje mnoho legálních a soudních předpisů a *Indžíl* zjevně potvrzuje náboženské zákony *Tóry.*

ZÁVĚR

Z výše uvedeného prohlášení vychází najevo, že náboženství z hlediska Qur'ánu je stejné jako způsob života, ze kterého člověk nemůže uniknout. Rozdíl mezi náboženstvím a sociálním zákonem je ten, že náboženství bylo zjeveno Všemocným Bohem, kdežto sociání zákony pocházejí z myslí lidí. Jinými slovy, náboženství slučuje společenský život člověka s uctíváním a poslušností k Bohu, zatímco sociání zákon se o takovou jednotu nesnaží.

VÝHODY NÁBOŽENSTVÍ

Již jsme vysvětlili, že náboženství má obrovský vliv při reformě jednotlivce i společnosti. Je také jediným prostředkem k dosažení blaženosti a prosperity.

Společnost, která se neřídí náboženstvím, ztrácí svoji osvícenost a soudnost a maří svůj drahocenný život v poblouznění a nedbalosti. Taková společnost postrádá moudrost, a jako zvířata se stává omezenou a bláhovou. Taková společnost se oddává nemorálnostem a špatnému chování, a tak pozbývá všech svých humanitárních předností. Tato společnost nedosáhne trvalého rozkvětu, ale naopak zažije neblahé výsledky svých úchylek a přestupků. Dříve nebo později bude taková společnost trpět špatnými důsledky své nedbalosti a uvědomí si, že jediná cesta k prosperitě je náboženství a víra v Boha. Nakonec tato společnost bude svých činů litovat.

Všemocný Bůh řekl:

"Kdo ji (duši) očistí, ten jistě vydělá, a kdo ji zanedbá, ten jistě prodělá."
(91:9-10)

Je důležité pochopit, že jen následování náboženských předpisů zaručuje štěstí a spásu jednotlivce i společnosti, pouhé jmenování a stanovení předpisů nestačí, protože se počítá samotná realita, nikoli konstatování reality.

Kdokoli tvrdí, že je muslim, a se svým temným srdcem, špatným charakterem a nepříjemným chováním očekává setkání s andělem štěstí, se podobá pacientovi, který si myslí, že se uzdraví bez užití léku, který mu byl předepsán. S takovou představou rozhodně svého cíle nedosáhne.

Všemocný Bůh řekl:

"Věru ti, kdož uvěřili, a ti, kdož jsou židy, křesťany a sabejci , ti, kdož uvěřili v Boha a v den soudný a konali zbožné skutky - ti naleznou odměnu u Pána svého a nemusí mít strach a nebudou zarmouceni."*
(2:62)

Někdo se může domnívat, že podle tohoto verše ti, kteří mají víru v Boha a v Soudný den a konají dobré skutky, budou zachráněni, i když nevěří v některé proroky. Ale je třeba si uvědomit, že v súře *an-Nisá,* ve verších 150 a 151, Bůh považuje ty, kteří nevěří v některé proroky za *káfirín* (nevěřící):

"Ti, kdož nevěří v Boha a posly Jeho a chtějí oddělit Boha od poslů Jeho, říkají: „Věříme v jednu část a v jinou nevěříme," a chtěli by se ubírat cestou mezitím. A takoví jsou vpravdě nevěřící! A pro nevěřící jsme připravili trest ponižující."
(4:150-151)

Tedy jedině tomu, kdo věří ve všechny proroky a koná dobré skutky, bude jeho víra k užitku.

LIDSKÁ CIVILIZACE

Pokud budeme studovat způsoby a faktory, které vedly k rozvoji lidských společností v minulosti, zjistíme, že člověk ve svém životě usiluje o svou vlastní prosperitu a štěstí. Samozřejmě dosažení tohoto štěstí by nebylo možné bez úplného zajištění všech prostředků k existenci.

* Sabejci jsou lidé, kteří přestoupili ze zoroastrizmu k judaizmu

Na druhé straně si člověk díky svému chápání darovanému Bohem uvědomuje, že by nemohl získat všechno, co potřebuje a co by vedlo k jeho blahobytu, sám, protože ví, že by sám nebyl schopen vyřešit všechny problémy života a dosáhnout dokonalosti. Proto se podrobuje sociálnímu životu, aby pokryl své potřeby, a považuje spolupráci s ostatními za nejsnazší cestu k dosažení svého cíle a pracuje na získání všech životních prostředků kolektivně. Každý člověk ve společnosti si bere na starost zajištění některých z prostředků a dá je všem k dispozici. Pak všichni lidé shromáždí výsledek svých aktivit. Každý člověk dostane svůj podíl úměrně ke své aktivitě a společenskému postavení a použije ho ke spravování svého života.

Takto pracuje ruku v ruce se svými společníky k zajištění svého blahobytu. Všichni se navzájem snaží a pak nahromadí výsledky svých aktivit. Pak si každý člen společnosti vezme svůj podíl v souladu se svým postavením a na základě míry svého snažení.

NUTNOST PŘEDPISŮ VE SPOLEČNOSTI

Protože jsou výsledky činností lidí navzájem propojené, a protože z nich chce mít každý užitek, nutně vznikají nepříjemnosti a konflikt zájmů, jež jsou nevyhnutelnou složkou tohoto kontaktu a stálého vztahu. Není třeba říct, že materiální výhody jsou běžně příčinou různých druhů problémů, nepřátelství a ztráty upřímnosti. Aby byla upřímnost mezi lidmi zachována, společnost požaduje řadu pravidel, jejichž dodržování zabraňuje rvačkám a chaosu.

Je evidentní, že kdyby žádné zákony a předpisy pro vedení společnosti neexistovaly, panoval by takový zmatek, ve kterém by lidská společnost nepřežila ani jediný den.

Tato pravidla se v různých společnostech navzájem liší na základě rozsahu civilizovanosti nebo divokosti kmenů a národů a míry chápání společností a vlád. Ani v jednom případě však není společnost zproštěna potřeby pro tradice a pravidla, která jsou respektována alespoň většinou lidí. V historii lidstva se nikdy nevyvinula společnost, která by neměla společné rituály, tradice a pravidla.

ČLOVĚK SE NEVYHNE PRAVIDLŮM

Protože člověk vykonává veškerou svou činnost pomocí svobodné vůle, pociťuje pro sebe jakousi svobodu jednání. Tuto svobodu jednání považuje za "absolutní", tedy "neomezenou" a tedy touží po úplné svobodě a snaží se vyhnout jakémukoli omezení. Z tohoto důvodu člověk trpí díky zákazům a omezením, která jsou na něj uvalená. Nakonec se cítí přinucený a má pocit porážky, kdykoli je mu nějaké omezení uloženo. Bez ohledu na to, jak málo je společenských předpisů, vždycky jsou proti svobodymilovné duši člověka, protože ho do určité míry limitují.

Na druhé straně člověk zjišťuje, že pokud odmítne vzdát se části své svobody dodržováním zákonů pro ochranu společnosti a jejího pořádku, vznikne chaos, který

zničí veškerou jeho svobodu a mír. Pokud se zmocní sousta ostatních, ostatní se nepochybně zmocní jeho sousta. Pokud bude utlačovat druhé, druzí jej také budou utlačovat.

Aby si člověk zachoval aspoň nějakou svobodu, musí se části své svobody vzdát a respektovat společenská pravidla.

SLABÁ STRÁNKA V ZAVÁDĚNÍ PRAVIDEL

Jak bylo řečeno dříve, mezi svobodomyslnou podstatou člověka a společenskými pravidly existuje jakýsi konflikt a neslučitelnost. Zákony jsou jako řetězy připoutané na nohách člověka, který se je stále snaží rozdrtit a osvobodit se ze zajetí. Toto je největší nebezpečí, které ohrožuje sociální nařízení a otřásá základy společnosti.

V tomto případě spolu s praktickými nařízeními a povinnostmi existují odstrašující zákony určené k potrestání přestupníků, které jim zabraňují v odporu, a zákony, jež povzbuzují lidi k respektování zákona tím, že jim slibují odměnu. Nelze popřit, že tento strach z trestu a touha po odměně do určité míry napomáhá k prosazení zákonů, ale nemůže plně zabránit jejich porušování a zajistit vliv a nadvládu zákonů. To proto, že trestní zákony, tak jako ostaní nařízení, jsou náchylné k porušování a jsou neustále ohrožovány svobodomilovnou podstatou člověka, protože ti, kdož mají moc, jim mohou otevřeně a beze strachu vzdorovat, nebo mohou za použití svého vlivu přinutit soudní organizace a výkonné orgány, aby jednaly podle jejich tužeb.

A ti, kteří nemají dostatek vlivu a moci, mohou zneužít nedbalosti a slabosti autorit, aby se postavili proti zákonu tajně. Mohou dosáhnout svého cíle úplatky, protekcí nebo za použití přátelství a vztahu s vlivným sektorem, aby narušili řád společnosti a ochromili ji.

Nejlepším důkazem pro to je, že každý den vidíme v různých lidských společnostech tisíce takových přestupků a druhů porušování zákona.

PŘÍČINA SLABÉ STRÁNKY ZÁKONŮ

Nyní musíme zjistit, kde leží prvotní příčina nedokonalosti zákonů a jak zkrotit neústupnou a svobodymilovnou povahu člověka, aby bylo lze zabránit jeho rebelii proti zákonu.

Příčinou tohoto nebezpečí, které je hlavním důvodem k pronikání korupce do společnosti, a kterému nemohou zabránit ani zákony, je, že běžné sociální metody, které daly vzniknout zákonům, berou v úvahu pouze materiální stránku lidí, ale ignorují jejich duchovno a instinkty. Tyto předpisy se pouze snaží poskytnout harmonii, udržet pořádek ve společnosti a vyvážit činnost lidí takovým způsobem, který nevyústí v konflikt a spory. Sociální předpisy požadují dodržování svých ustanovení a mají sklon kontrolovat činnost lidí. Takové zákony ignorují vrozený

charakter člověka a jeho nejhlubší pocity, které ho podněcují k jeho chování a které jsou skrytým nepřítelem zákonů.

Kdykoli je přehlížena svobodymilovná podstata člověka a stovky dalších instinktů, jako například sobectví a smyslnost, jež jsou hlavními příčinami zkaženosti, vždycky bude existovat rozruch a výtržnosti a rozsah rozporů bude den ode dne větší. Protože všechny zákony jsou neustále ohrožovány útokem mocných rebelů a nočními útoky vynalézavých lupičů, jež pramení z těchto instinktů; z tohoto důvodu zákony nemůžou uspět v prevenci korupce a sporů.

VÝHODA NÁBOŽENSTVÍ NAD OSTATNÍMI ZÁKONY

Poslední metoda k ochraně zákonů je zavedení trestního zákona a jmenování úředníků, kteří ho prosadí. Ale jak již bylo řečeno dříve, trestní zákony ani úředníci nemohou zabránit vzpurné povaze a ostaním pudům člověka a nejsou schopni plně prosadit společenské předpisy.

Kromě jmenování úředníků pro udržování kontroly a formulování nařízení pro trestání těch, kteří poruší zákon, má náboženství k dispozici jiné mocné prostředky, s jejichž pomocí může porazit a zničit jakéhokoli protivníka.

(1) Díky sjednocení sociálního života s uctíváním Boha, náboženství zavedlo pro člověka zodpovědnost za všechny jeho individuální a společenské činy, za jeho snahu i zaváhání.

Protože Vznešený Bůh má plnou kontrolu nad člověkem díky Své nekonečné moci a znalosti, je si naprosto vědom každé myšlenky, kterou člověk má a jakéhokoli tajemství, jež ukrývá ve svém srdci; nic před Ním není skryto.

Kromě jmenování vnější policie, náboženství dává člověka do péče jeho vlastního svědomí, které nikdy nezanedbá svou povinnost. Člověk nikdy neunikne před odměnou nebo trestem svědomí.

Všemocný Bůh pravil:

"...však Bůh objímá ve vědění svém vše, co dělají." (8:47)

"...ať jste kdekoliv, On s vámi je a vše, co děláte, zří..." (57:4)

"Pán tvůj pak zajisté přesně každému za skutky jeho odplatí a On dobře je zpraven o tom, co dělají." (11:111)

"...Bůh zajisté nad vámi je pozorovatelem." (4:1)

Když srovnáme situaci člověka, který podléhá lidmi vytvořeným zákonům a člověka, který vede život pod jurisdikcí náboženství, výhoda a superiorita náboženství bude

zřejmá. Společnost, jejíž všichni členové jsou zbožní a vykonávají všechny náboženské povinnosti a vědí,že Bůh pozoruje veškerou jejich činnost, je ochráněna před zlobou lidí k sobě navzájem. Tedy lidé, kteří žijí v takovém prosředí, jsou zabezpečeni před činy ostatních. Mají dokonce záruku v myšlení, zatímco ve světských zákonech takový záměr neexistuje. Náboženství také člověku zakazuje nedůvěru.

"Vy, kteří věříte! Střezte se přílišného podezřívání druhých, vždyť některá podezření jsou hříchem! Nevyzvídejte..." (49:12)

Člověk se v náboženském prostředí cítí celkem pohodlně. Svůj život stráví v radosti a klidu a dosáhne nekonečného blaha.

Ale ve společnosti, kde vládnou pouze lidmi vytvořené zákony, se člověk vyhýbá nezákonnému chování pouze tehdy, je-li nablízku policie; v opačném případě se může dopustit jakéhokoli přestupku.

(2) Pod vedením náboženství každý zbožný člověk objeví, že jeho život není omezen na krátkou dobu na tomto pomíjivém světě, ale naopak ho očekává věčný život, který nekončí smrtí. Uvědomuje si, že jediný způsob, jak získat věčnou prosperitu a klid, je následování náboženských zákonů zjevených Všemocným Bohem prostřednictvím Jeho proroků. Ví, že tyto zákony jsou seslány Moudrým, Mocným, a Vševědoucím Bohem, který dohlíží na vnitřní i vnější chování člověka, a který prozkoumává člověkovy veřejné i tajné aktivity. Je tedy pro člověka nemožné skrýt svoje činy, aby podrýval Boží příkazy.

(3) Každý člověk na základě svého náboženského přesvědčení ví, že vykonávání náboženských příkazů je de facto poslušnost k Bohu. I když z hlediska poddanosti nedostane žádnou odměnu, dostane se mu odplaty ve formě Boží přízně a milosti. Tedy plněním náboženských příkazů člověk dobrovolně uzavře dohodu, protože se vzdá části své svobody a za to získá spokojenost Milostivého Boha a dostane vynikající odměnu.

Díky tomu, že následuje náboženská pravidla a nařízení, se člověk celkem šťastně pouští do takového výměnného obchodu. Čím více své svobody ztrácí, tím více užitku získává. Prodává svoje ‚zboží' a nahrazuje je něčím lepším. Ale ten, kdo není oddán náboženství, považuje následování zákonů za svou ztrátu. Jeho svobodymyslná povaha trpí ztrátou části své svobody a hledá příležitost, aby se mohl ze svého ‚zajetí' osvobodit a svou svobodu znovu získat.

Je třeba vědět, že náboženství se liší od zákonů také v jiných ohledech. Zbožní lidé se dobrovolně vyhýbají hříchu, ale lidé, kteří se řídí světskými zákony se vyhýbají hříchu pouze ze strachu. Náboženství má kontrolu nad celým tělem zbožných lidí, kdežto zákony jen dominují rukám a nohám. Náboženství vládne otevřeně i skrytě, ale zákon může vládnout pouze veřejně. Náboženství je nejen ochráncem, který předchází špatným činům, ale je také kantorem, který učí ctnostem a vede k dokonalosti. Na druhé straně zákony nemají jinou funkci než sloužit jako policie.

Pokud považujeme výhody zákonů za jednu jednotku, pak výhody náboženství se rovnají více než tisíci jednotek. Takže ti, kteří se snaží nahradit náboženství jinými zákony, se podobají lidem, kteří si svýma rukama useknou vlastní nohy, aby je vyměnili za dřevěné.

Je tedy zřejmé, že náboženství je nejlepší a nejvznešenější způsob, jak organizovat lidskou společnost a přesvědčit lidi, aby se řídili společenskými zákony.

VYHLEDÁVÁNÍ POMOCI

Přestože se rozvojové země v posledním století snažily o pokrok a o zlepšení své situace a přijaly sociální vládu, nevěnovaly pozornost nedostatkům zákonů a nezískali užitek z náboženství, a proto vedou smutný život a jejich prostředí se stalo vzorem brutality.

Na druhé straně pokroková a inteligentní lidé, kteří objevili nedostatky zákonů, hledali způsob, jak je zachránit od úplného úpadku a tak se ubrali jiným směrem.

Tito lidé organizují způsob svého vzdělání takovým způsobem, že jednotlivci budou vychováni, ať už dobrovolně či nedobrovolně, podle řádné etiky, a tak když se stanou sami aktivní, budou považovat tyto zákony za svaté a nedotknutelné.

Tento druh vzdělávání ústí v řádný progres zákonů a díky tomu do značné míry zaručuje prosperitu společnosti a zachraňuje zákony před úpadkem.

Je třeba vědět, že existují dva způsoby myšlení, na základě kterých se společnost vzdělává.

(1) Názory a myšlenky jako filantropie, dobročinnost a laskavost k podřízeným, které jsou založené na realismu a jsou bezpochyby převzaté od náboženství. Náboženství vyzývalo lidi k tomuto druhu myšlení od dávných dob, ještě dříve, než se vyvinuly progresivní společnosti. Důsledkem toho je prosperita a blahobyt v rozvinutých společnostech považována za požehnání náboženství.

(2) Zbytečné a nereálné myšlenky a názory, které nemají žádnou cenu vyjma v oblasti pověrčivosti, jako například vštěpování lidem, že pokud trpí či se nechají zabít, aby zachránili svou zem, jejich jména budou zapsána v historii zlatým písmem.

Ačkoli tyto pověrčivé myšlenky přinášejí praktické výsledky a mohou ovlivnit člověka, aby se obětoval v boji a zničil velké množství nepřátel, jejich nevýhody zastiňují jejich výhody. Takové myšlení dělá z člověka tmáře a narušuje jeho přirozené instinkty, protože pro ty, kteří nevěří v Boha a v Soudný den a považují smrt za konec existence a zatracení, věčný život a prosperita po smrti nemá vůbec žádný význam.

Díky své Bohem dané přirozenosti a temperamentu člověk vyhledává náboženství. Je to proto, že během života neustále usiluje o prosperitu a používá všechny možné způsoby, jak uspokojit své požadavky. Vždycky hledá efektivní způsoby, které jsou nepřemožitelné. Ale na tomto světě neexistuje žádná věc, která by měla permanentní a nepřemožitelný účinek.

Skutečnost, že člověk na základě své povahy požaduje nepřemožitelnou příčinu a hledá nezničitelné útočiště, kterému může věnovat svůj život a nalézt klid v duši, dokazuje pravdu v náboženství. Je to jedině Bůh, jehož vůle nemůže být přemožena a potlačena. Bůh je prostý všech nedostatků. Jediný způsob života, který je spojen s Bohem, je islám a nic jiného.

Dá se tedy říci, že instinktivní touhy člověka jsou jedním z nejlepších důkazů, které prokazují tři základní články víry, tj. *Tawhíd* (víra v jediného boha), *Nubúwwah* (víra v proroky) a *Ma'ád* (víra v zmrtvýchvstání), protože instinktivní vnímání člověka, které je jeho vrozenou částí, nikdy nechybuje. Člověk například nemůže zaměnit pojetí přátelství za nepřátelství, ani si nemůže splést pocit hladu za pocit plnosti břicha.

Je pravda, že člověk občas touží mít křídla, aby mohl létat jako pták, ale celým svým srdcem hledá pravou oporu pro své štěstí, absolutní pohodlí nebo kompletně humanitární život. Dokud je naživu, člověk nikdy tuto myšlenku neopustí. Pokud by nezničitelná příčina (Bůh) neexistovala, člověk by o ní nikdy ve své přirozenosti nepřemýšlel. Pokud by neexistoval absolutní mír a klid (jež se nacházejí na onom světě) a náboženství seslané Bohem prostřednictvím proroků bylo falešné, pak by touha po těchto věcech nebyla vryta do mysli člověka.

SHRNUTÍ HISTORIE NÁBOŽENSTVÍ

Když se pustíme do stručného průzkumu původu náboženství, nejspolehlivějším zdrojem z hlediska náboženství je Svatý Qur'án, protože je prostý jakýchkoliv chyb, omylů, předsudků a zášti. V Qur'ánu je řečeno:

"Náboženstvím jediným u Boha jest věru islám..." (3:19)

Bohem seslané náboženství, jež je právě islám, doprovázelo člověka od prvního dne jeho existence. Jak je stanoveno v Qur'ánu, všichni lidé pocházejí z jednoho muže a jedné ženy. V Qur'ánu se tento muž jmenuje Adam. Byl prorokem, jemuž bylo sesláno *wahj* (Boží zjevení). Adamovo náboženství bylo velmi jednoduché a obsahovalo několik obecných zákonů, jako například, že lidé mají pamatovat Boha, být k sobě navzájem laskaví, obvzláště ke svým rodičům a mají se vyhýbat zkaženosti, vraždě a dalších zlých činů.

Adam, jeho žena a jejich děti vedli velice prostý život bez rozdílů v názorech. Jak počet lidí rostl, dávali se postupně dohromady a utvořili komunitu. Jak se počet lidí ještě více zvyšoval, rozdělili se do různých kmenů a v každém z nich byla aristokracie, kterou ostatní lidé respektovali. I po smrti těchto aristokratů lidé vytvořili jejich sochy a vzdávali jim poctu. Právě v této době se rozšířilo modloslužebnictví, a jak uvádějí náboženští učenci, právě takto modloslužebnictví vzniklo. Historie modloslužebnictví to také potvrzuje. Důsledkem nespravedlivého jednání mocných se slabými se pomalu začínaly objevovat rozdíly v názorech. Tyto rozpory a rozdíly v názorech vyústily v různé formy konfliktů.

Generace těchto konfliktů, které vedly člověka k odklonění se od cesty k prosperitě na cestu k bídě a destrukci, byla důvodem pro Milosrdného Boha, aby určil proroky a seslal Boží Knihu, která urovnala lidské spory. Všemocný Bůh řekl:

"Lidé byli národem jediným a poslal Bůh proroky jako hlasatele zvěsti radostné i jako varovatele a seslal s nimi Písmo s pravdou, aby rozsoudil mezi lidmi to, v čem se rozcházeli..." (2:213)

NÁBOŽENSTVÍ ISLÁM

Svaté náboženství islám je posledním Bohem seslaným náboženstvím, a z tohoto důvodu je ze všech nejdokonalejší. S příchodem tohoto náboženství byla zrušena náboženství předchozí, protože za přítomnosti dokonalého náboženství není potřeba náboženství nedokonalého.

Islám byl seslám člověku prostřednictvím vznešeného proroka Muhammada (nechť Bůh žehná jemu a jeho rodině). Tato brána vykoupení a prosperity byla otevřena člověku v době, kdy lidské společnosti procházely obdobími nezralosti a mentální neschopnosti a byly připraveny se zdokonalit a získali schopnost k dosažení vědomostí o božských a ušlechtilých záležitostech a nabyly také schopnost tyto vědomosti aplikovat.

Islám tedy představil skutečnosti a učení vhodné pro chápání realistického člověka a také chvalitebnou etiku, která zdokonaluje člověka, a poskytl předpisy, které reformují individuální i společenské aspekty života člověka a doporučil lidem se těmito nařízeními řídit.

Proto je islám univerzální a věčné náboženství. Obsahuje řadu náboženských doktrín a praktických a morálních předpisů, jejichž aplikování zaručí člověku prosperitu a štěstí na tomto světě i v *Áchira* (posmrtném životě). Islámská pravidla jsou taková, aby přinesla nejlepší podmínky v životě a nejprogresivnější duchovno jednotlivcům i společnostem, které se jimi řídí.

Islám poskytuje obrovské výhody všem lidem a společnostem bez rozdílu. Dospělí i děti, moudří i nevzdělaní, muži i ženy, černí i bílí, lidé na západě i východě, všichni

bez výjimek mohou mít užitek z této svaté víry, aby mohli uspokojit své požadavky tím nejlepším a nejdokonalejším způsobem. Je to díky skutečnosti, že islám zakládá své učení na základě stvoření a proto bere v úvahu potřeby člověka a snaží se je urovnat. Přirozenost a konstituce všech lidí je identická, i když patří do různých ras nebo generací. Je zřejmé, že od východu k západu je lidská společnost považována za jednu rodinu - všichni členové společnosti jsou lidé. Dospělí, děti, muži, ženy, moudří, nevzdělaní, bílí, černí - všichni jsou členové této rodiny. Všichni mají stejnou podstatu a základ lidských charakteristik. Potřeby různých jednotlivců a ras jsou stejné. Jejich potomci také pocházejí z této rodiny a rozhodně zdědí jejich potřeby.

Tudíž je islám náboženstvím, které naplňuje přirozené potřeby člověka. Islám je vhodný pro každého a přetrvá navždy.

Proto Všemocný Bůh nazývá islám náboženstvím lidské přirozenosti a vyzývá lidi, aby udrželi lidskou přirozenost naživu. Teologové prohlašují, že islám je snadné náboženství, jež nezachází s lidmi tvrdě.

ISLÁM POVAŽUJE POHODLÍ ČLOVĚKA ZA DŮLEŽITÉ

Tak, jak má náboženství vyjímečnou pozici vzhledem k jiným sociálním hnutím, islám zaujímá vyjímečnou pozici vůči ostatním náboženstvím. Islám je tedy mnohem výhodnější pro lidskou společnost než kterékoli jiné hnutí. Tato skutečnost je objasněna porovnáním islámu s ostatními náboženstvími a společenskými hnutími.

SROVNÁNÍ ISLÁMU S OSTATNÍMI NÁBOŽENSTVÍMI

Narozdíl od ostatních náboženství, islám je jediné, které je naprosto sociální. Učení islámu není stejné jako učení dnešního křesťanství, které bere v úvahu pouze štěstí lidí na onom světě, ale ignoruje jejich štěstí na tomto světě. Ani není jako učení judaismu, které usiluje o vzdělání určitého národa. Islám je také odlišný od učení Maguse a jiných náboženství, které se soustředily jen na několik omezených témat týkajících se etiky a činů.

Islám považuje vzdělání a prosperitu za nezbytné na tomto světě i na onom pro každého, na vždy, kdykoli a kdekoli. Kromě islámu není žádný jiný způsob jak reformovat společnosti a poskytnout lidem štěstí na tomto světě i v životě po smrti. Zaprvé, protože globální vztahy se přibližují a posilují den ode dne, reforma jedné společnosti nebo jediného národa by nepřinesla žádný užitek a vlastně by se podobala očištění jediné kapky vody v bazénu plném špinavé vody. Zadruhé, napravení určité společnosti a přitom ignorování ostatních společností je v rozporu s pravou reformou. Všechny myšlenky o stvoření světa a člověka, které se mohou zrcadlit v lidské mysli, veškerá etika, která může být vštípena v duších lidí a všechny činy a snažení, které se mohou objevovat v lidském prostředí, toto všechno bylo učením islámu prozkoumáno.

V islámu je realistické myšlení, jehož vrcholem je víra v Jedinost Boží, považováno za základ náboženství. To, co je vlastně potvrzeno zdravým rozumem, bylo v islámské etice vybráno a založeno na principu monoteismu.

Potom na základě a principu etiky byly vysvětleny zákony a nařízení, jež prozkoumávají detailně lidský život, následně byly objasněny individuální a sociální povinnosti všech lidí, černých i bílých, městských i kočovných, mužů a žen, mladých i starých, sluhů i pánů, králů i poddaných, chudých i bohatých, za běžných i vyjímečných okolností.

"Což neviděls, jak Bůh uvádí podobenství o slovu dobrém? Je jako strom výtečný, jehož kořen je pevný a k nebesům se pne jeho větvoví." (14:24)

Kdokoli se zajímá o základní principy jasnozřivého vědění a etického učení islámu a islámské jurisprudence, zjistí, že jsou jako bezbřehý oceán, porozumění jemuž je nad schopnost lidského rozumu a nad schopnost mysli dosáhnout do jeho hlubin. Nicméně každá část islámu je spojena s ostatními částmi a všechny části tvoří organizovanou jednotku teismu a vychovávání člověka, zjevenou Všemocným Bohem svému vznešenému Prorokovi (nechť Bůh žehná jemu i jeho rodině).

SROVNÁNÍ ISLÁMU S OSTATNÍMI SOCIÁLNÍMI SYSTÉMY

Pokud pečlivě prozkoumáme postup a způsob jednání rozvinutých společností ve světě, zjistíme, že ačkoli vědecký a průmyslový rozvoj těchto společností oslnil lidský rozum a jejich moc a síla dosáhly až na Měsíc a Mars, a přestože jejich osvícené instituce ohromují člověka, tato jejich progresívní politika a jejich chválihodný rozvoj otevřel brány bídy do světa lidí. Také zdevastovaly dvakrát svět během kratšího období než dvacet pět let a vyhladily miliony nevinných lidí. V současnosti hrozí světu třetí světová válka, která nese poselství vyhlazení ještě většího množství lidí.

Od samého začátku jejich rozvoje tato politika ve jménu filantropie a svobody zotročila ostatní národy. Tyto společnosti spoutaly všechny čtyři kontinenty kolonizací a podřídily je Evropě a tak poskytly menšině v Evropě absolutní vládu nad majetky, životy a důstojnosti milionů nevinných lidí.

Nelze popřít, že se vyspělé společnosti těší materiálnímu blahobytu a požehnání a dosáhly většiny humanitárních cílů, jako je například sociální spravedlnost, kulturní a průmyslový rozvoj, jenže tento úspěch je svázán s bídou a neštěstím - mezinárodními konflikty a krveprolitím. Také vystavují svět mnohem horším katastrofám než dříve.

Je jasné, že toto všechno je hořké i sladké ovoce ze stromu civilizace a přímý důsledek způsobu života těchto národů a společností, které jsou jen povrchně na stezce pokroku.

Ale je třeba si uvědomit, že to sladké ovoce, ze kterého má člověk a společnost užitek,

pochází z řady chválihodných vlastností jako je pravdomluvnost, čestnost, zásadovost, laskavost a sebeobětování těchto národů, a ne pouze z jejich zákonů. Je to proto, že ačkoli tyto samé zákony existují u nerozvinutých národů v Africe a Asii, jejich mizérie a ponížení se zvětšují den ode dne.

Na druhé straně hořké ovoce, které dalo člověku svou nepříjemně trpkou chuť a způsobilo bídu a neštěstí a přivedlo rozvinuté národy, jako ostatní, k totální zkáze, pochází z nemorálních vlastností jako mamon, nespravedlivost, krutost, sobectví, marnivost a tvrdohlavost.

Vezmeme-li v úvahu nařízení svatého náboženství islámu, všimneme si, že islám nařizuje vlastnosti chválihodné a zakazuje vlastnosti nemorální. Islám jako celek vyzývá člověka k vykonání jakýchkoli dobrých činů, které jsou v zájmu lidstva, a tuto politiku činí základem svého učení. Na druhé straně islám varuje člověka před konáním špatných činů, které narušují klid a mír lidí (i když by mohly přinášet užitek určitému národu nebo skupině lidí).

Z toho, co bylo řečeno, lze vyvodit následující závěr:

(1) Zásady islámu jsou chválihodnější a výhodnější pro lidstvo než kterákoli jiná sociální politika.

"...a toto je pravé náboženství, však většina lidí to neví." (30:30)

(2) Jasné myšlenky a sladké ovoce současného civilizovaného světa jsou důsledkem požehnání islámu a jsou živými příklady svatých zákonů a pravidel islámu a žijící znamení, která se dostala do rukou Západu. Staletí předtím, než se objevily znaky západní civilizace, islám vyzval lidi, aby následovali ty samé zásady, v jejichž aplikování nás Západ předběhl.

Imám Alí a.s. před svou mučednickou smrtí řekl lidem: "Nechovejte se takovým způsobem, aby vás jiní předstihli ve vykonávání qur'ánských předpisů."

(3) Podle islámských nařízení musí být etika považována za nezbytný cíl člověka a stavební kámen všech zákonů. Znevažování decetní etiky a zavádění zákonů jen pro uspokojení materialistických zájmů člověka způsobí, že se budou soustředit pouze na materialismus a budou zbaveni duchovna, jež je jediným znakem, který nás odlišuje od zvířat. Duchovno bude nahrazeno brutalitou, jaká je u vlků a tygrů, a tupostí, jako u krav a ovcí. Proto Svatý Prorok, nechť Bůh žehná jemu a jeho rodině, prohlásil:

"Mým posláním je morální vzdělání lidí."

(1) VÍRA

DISKUZE O PŮVODU STVOŘENÍ JE PŘIROZENÁ

Pomocí Bohem daného instinktu člověk hledá příčiny vedoucí k úkazu jakéhokoli fenoménu, který spatří. Nikdy si nepomyslí, že je možné, aby se zjevil automaticky a bez příčiny, tedy náhodou. Řidič, jehož auto přestane fungovat, se jde podívat na tu část, o které se domnívá, že je rozbitá, aby zjistil důvod, proč jeho auto nejede. Nikdy nevěří, že by auto přestalo jezdit bez příčiny. Když chce, aby jelo, používá prostředky instalované v autě a nenechává nic náhodě.

Když člověk dostane hlad, vzpomene si na chléb. Když má žízeň, shání se po vodě. Když je mu zima, cítí potřebu se obléci, nebo si zapálit oheň, aby se ohřál a nikdy mu nestačí jen spoléhat na náhody. Kdo si chce postavit dům, začne se přirozeně shánět po stavebním materiálu, zednících a dělnících. Nikdy by ho nenapadlo, že by se ta práce vykonala sama.

Co se člověk pamatuje, vždycky existovaly hory, lesy a širé oceány. Člověk vždycky viděl měsíc, slunce a jasné hvězdy a jejich pravidelné pohyby na obloze.

Přesto všechno vědci neustále a neúnavně debatovali a bádali o příčinách existence těchto nádherných úkazů. Nikdy neřeknou, že toto všechno viděli od začátku svých životů a tudíž se tyto úkazy objevily sami od sebe.

Tento zvídavý instinkt nutí člověka pátrat ve světě stvoření a jeho ohromujícím systému. Člověk přemýšlí, jestli tento svět, jež je sám velký fenomén, vznikl sám od sebe, nebo má jinou příčinu vzniku.

Vládne nějaká nekonečná síla tomuto ohromujícímu systému, který funguje všude na světě podle stanovených a neměnných pravidel, a který vede všechno ke svému určenému cíli, nebo se objevil náhodou?

POTVRZENÍ O STVOŘITELI

Když člověk používá svůj instinkt, nalezne mnoho důkazů o existenci Stvořitele světa všude, kam se podívá. Díky svému instinktu si člověk uvědomí, že tvorstvo, které je požehnáno existencí a vědomě či nevědomě se ubírá po určité cestě a po chvíli uvolní své místo jiným, nemohlo dát život samo sobě. Nemá nejmenší účast ve tvoření a organizování cesty vlastní existence. Člověk si sám nepřivlastnil a nevybral humanitu a lidské vlastnosti, ale naopak byl stvořen a obdařen lidskými vlastnostmi. Podobně realistická povaha člověka nikdy nepřijme, že se všechno objevilo náhodou a celý systém je ledabylý a bez smyslu.Vědomí člověka by ani nepřijalo, že by se cihly

pečlivě položené jedna na druhou poskládaly samy. Tedy člověkův realistický instinkt prohlašuje, že svět existence má základ, který je původem veškeré existence a stvořitelem světa. Tato nekonečná existence a původ veškeré vědomosti a moci je Bůh, od kterého celý systém existence pochází. Všemocný Bůh prohlašuje:

„Řekni: Náš Pán je ten, jenž každé věci podobu její dal a pak po správné cestě ji vedl.“ (20:50)

TEIZMUS A LIDÉ

V současné době je většina lidí nábožensky založených a věří v Boha, který stvořil svět, a uctívají Jej.

Člověk dávných dob měl podobné podmínky jako člověk moderní. Jak historie ukazuje, většina lidí byla zbožná a věřila v existenci Boha. Ačkoli mezi teistickými a zbožnými společnostmi existovaly rozlišné názory a každý kmen vysvětloval počátek světa svým vlastním způsobem, všechny se shodly na podstatě věci. Nejen islám, ale také ostatní náboženství jako křesťanství, judaismus, maganismus a budhismus mají na tuto věc stejný názor. Ti, kteří popírají existenci Stvořitele, nemají pro své tvrzení žádný pádný důkaz a nikdy ho nebudou mít. Vlastně říkají, že nemají důvod věřit v Boha, spíše než by řekli, že mají důkaz o jeho neexistenci.

Materialistický člověk říká: "Já nevím." Neříká: "Bůh neexistuje." Jinými slovy, materialista je ve stavu pochyb, ale nepopírá.

Všemocný Bůh řekl:

"Říkají: „Neexistuje leč tento náš život pozemský, zemřeme a žijeme a pouze čas nás zahubí!“ Však o tom, co říkají, žádných vědomostí nemají a jenom se tak dohadují." (45:24)

Dokonce i v nejstarších dochovaných pracích primitivního člověka se dají nalézt známky náboženství a teismu. Existují důkazy, že primitivní lidé věřili v metafyziku.

Také na relativně nových kontinentech, jako je Amerika a Austrálie, a na vzdálených ostrovech objevených v posledních stoletích, byli domorodci teisté a věřili ve stvoření světa, přestože nikdy nepřišli do kontaktu s náboženstvími antické Evropy a Asie. Toto dokazuje, že víra v Boha je přirozená vlastnost člověka.

Přemýšlíme-li o tom, že víra v Boha u člověka vždycky existovala, je jasné, že teizmus je člověku vrozený. Tato Bohem daná podstata člověka dokazuje existenci Stvořitele světa. Svatý Qur'án na tuto vrozenou vlastnost člověka poukazuje:

"Zeptáš-li se jich, kdo je stvořil, věru odvětí: „Bůh!“..." (43:87)

Qur'án také říká:

"Když se jich zeptáš: „Kdo stvořil nebesa a zemi?“, jistě odpoví: „Bůh.“...." (31:25)

VLIV TÉTO ZVÍDAVOSTI NA ŽIVOT ČLOVĚKA

Pokud člověk pozitivně odpoví na otázky o Stvořiteli světa a Zakladateli tohoto systému, jenž se pro něj stane zjevným na základě jeho pravdu hledající povaze, prokáže věčný počátek stvoření světa a kontinuitu tohoto nádherného systému. Také všechno spojí s Jeho neporazitelnou rozhodností, která závisí na Jeho nekonečné moci a vědomosti.

Následkem toho člověk v sobě objeví teplo a naději. Když se setká v životě s překážkami nebo ho postihnou problémy, které nelze vyřešit, nikdy se nebude cítit úplně zklamaný, protože ví, že všechny prostředky a příčiny bez ohledu na to, jak jsou silné, jsou kontrolovány všemocným Bohem a vše je v Jeho rukách. Takový člověk se nikdy nepodřídí samotným prostředkům ani příčinám. I když vše běží podle jeho plánu a vše mu jde na ruku, nikdy nezpychne a nestane se sobcem, aby zapomněl, kdo je. Je to díky tomu, že si uvědomuje, že povrchní prostředky a příčiny nefungují sami o sobě, ale pracují podle božího příkazu. Nakonec takový člověk pochopí, že ve světě existence nesmí vzdát hold nikomu jinému než Bohu; nesmí se plně podvolit jiným příkazům než příkazům božím.

Ale kdo na předchozí otázky odpoví negativně, postrádá naději, realizmus, velkodušnost a vrozenou neohroženost.

A tak vidíme, jak v materialistických společnostech denně narůstá počet sebevražd. Lidé, jejichž jediná náklonnost je k hmotným prostředkům, jsou snadno zklamaní, když jsou vystaveni sebemenšímu nepohodlí, a spáchají sebevraždu. Naopak lidí, kteří mají víru, nikdy neztrácejí naději, i kdyby byli na pokraji smrti. Věří a doufají v boží moc a požehnání.

V posledních hodinách svého života, když na něj ze všech stran mířily meče, imám Husajn a.s. řekl: "Jediná věc, která zmírňuje mé utrpení, je vědomí, že Bůh je svědkem mého snažení." V několika verších Svatý Qur'án stanovuje:

> *"Ti, kdož hovoří: „Pánem naším je Bůh,“ a potom se přímou cestou ubírají, ti bát se nemusí a nebudou zarmouceni."* (46:13)

"A ty, kdož uvěřili a jichž srdce se uklidňují při vzpomínce na Boha - jak jinak, než vzpomínkou na Boha se mohou srdce uklidnit?" (13:28)

TEIZMUS Z POHLEDU QUR'ÁNU

Kojenec, který se dotkne prsou své matky, okamžitě začne z prsu sát, aby dostal mléko. Pokud malé dítě vezme něco do ruky, hned to strčí do pusy. Jeho hlavní zájem je jídlo, a pokud zjistí, že se něco nedá jíst, hned to zahodí. Podobným způsobem člověk hledá pravdu. Když si uvědomí, že udělal chybu, trpí a lituje, že zbytečně vynaložil svou energii na něco chybného. Člověk se vždycky snaží vyhýbat chybám a snaží se dostat k realitě, co nejvíc může.

To objasňuje skutečnost, že člověk je od přírody realista - ať už vědomě či nevědomě hledá realitu a následuje pravdu. Člověk se odnikud ani od nikoho tomuto nenaučil. Pokud někdy člověk ukazuje zatvrzelost a odmítá přijmout pravdu, je to proto, že je zapleten do falší a nenalezl pravdu a zbožnost. Pokud by je našel, nebyl by následoval chybnou cestu.

Někdy také člověk trpí psychologickými neduhy díky svým nízkým pudům. To přemění sladkou chuť pravdy v hořkost. Přestože pravdu zná, odmítá ji následovat. A i když připustí pravdivost pravdy a dosvědčí nutnost ji následovat, nechce se podřídit. To se podobá chování lidí závislých na škodlivých substancích, jako je alkohol, tabák a narkotika. Přestože vědí, že jim tyto látky škodí, potlačují svůj instinkt, který jim přikazuje vyhnout se nebezpečí a ztrátě, a pouštějí se do něčeho, co jim ubližuje.

Svatý Qur'án vyzývá člověka k realizmu a následování pravdy. Qur'án na toto dává velký důraz a různými způsoby člověka nabádá, aby udržoval svůj realistický instinkt a věrnost pravdě naživu.

Všemocný Bůh říká:

"...A co zůstane jiného, odejde-li pravda, než bloudění?..." (10:32)

Bůh také říká:

"...věru že člověk spěje v záhubu! Kromě těch, kdož uvěřili a zbožné skutky konali a vzájemně se k pravdě a neochvějnosti nabádali." (103:2-3)

Všechna tato boží nařízení jasně ukazují, že pokud člověk neudržuje své realistické myšlení naživu a nesnaží se následovat pravdu, jeho prosperita a štěstí mu nebudou stačit a bude následovat jakoukoli neřest. Následkem toho bude spoután absurdními myšlenkami a pověrami. Potom se stane díky své ignoranci obětí svých vášní a bezuzdnosti.

Bůh řekl:

"Myslíš, že tomu, kdo si vzal jako své božstvo vášeň svou, jsi dozorcem,

anebo domníváš se, že většina z nich naslouchá či uvažuje rozumně? Vždyť oni jsou jen jak dobytčata ba ještě dále zbloudili z cesty správné." (25:43-44)

Bůh ve zkratce říká: so si myslíte o lidech, kteří uctívají své nízké touhy? Myslíte si, že můžete tyto lidi napravit a vzdělat? Myslíte, že poslouchají a chápou, co říkáte? Vždyť jsou zbloudilejší než dobytek. Ale jak se jejich lidské instinkty oživí a jejich pravdymilovný duch začne fungovat, potom se pravda pro ně stane jasnou a ochotně ji přijmou. Každý den pak učiní čerstvý krok k cestě požehnání a prosperity.

EXISTENCE STVOŘITELE

„...Je snad pochybnost nějaká o Bohu, tvůrci nebes a země...? (14:10)

V denním světle je vše vidět. Vidíme sami sebe i ostatní lidi, vidíme domy, město, poušť, hory, lesy a moře. Ale když vše pokryje temnota noci, všechny tyto jasné a zřejmé věci ztratí svou jasnost. Pak si uvědomíme, že tato jasnost jim nepatřila, ale bylo to slunce, které je ozářilo svým světlem. Slunce je jasné a odrazem svých paprsků ozáří zemi a vše co na jí je. Kdyby tyto předměty měly svou vlastní jasnost, nikdy by ji neztratily.

Lidé i jiné živé bytosti vnímají předměty zrakem, sluchem a ostatními smysly. Pouštějí se do činností rukama, nohama a ostatními vnitřními i vnějšími orgány. Ale po nějaké době o svoje smysly i pohyb přijdou a nevykazují žádnou aktivitu a zjevně zemřou.

Když se nad těmito skutečnostmi zamyslíme, musíme dojít k závěru, že za intelektem, odhodláním, a pohybem těchto živých bytostí není jejich fyzično, ale vycházejí z jejich duše a podstaty. Když je jejich duše opustí, ztratí svůj život a aktivitu.

Kdyby například zrak a sluch způsobily pouze oči a uši, tyto aktivity by pokračovaly tak dlouho, dokud by tyto dva orgány existovaly, ale skutečnost je úplně jiná.

Podobně, pokud by nepochybná existence a vznik světa bytí, jehož jsme my součástí, pramenila sama ze sebe, nikdy by o své bytí nepřišla. Ale my vidíme, že součásti tohoto světa ztrácejí svou existenci a vitalitu a jsou v nepřetržitém stavu transformace. Neustále se mění a nabývají jiný tvar.

Proto každý musí dojít k závěru, že existence a zrození všech živých věcí pocházejí z něčeho jiného, co je jejich Stvořitelem. Jakmile Stvořitel přetrhne s něčím Své spojení, tato věc pak zanikne.

Tato Věčná Existence, která je oporou světa stvoření a ochráncem lidí, je Bůh.

Bůh nikdy nazanikne, jinak by jako u ostatních živých stvoření Jeho existence nepocházela od sebe sama, a byla by závislá na ostatních.

QUR'ÁN A TAWHÍD

Pokud se člověk s čistým srdcem podívá na svět existence, všude spatří důkazy a znaky existence Boha. S čímkoli se na tomto světě člověk setká, je to buď úkaz stvořený Bohem, nebo má charakteristiky darované Bohem, nebo je to systém, který řídí všechno na příkaz Boha. Člověk je jedno takové stvoření, a celé jeho tělo tuto skutečnost potvrzuje. Člověku nepatří jeho vlastní existence, ani nejsou rysy, které projevuje, založeny na jeho vlastní vůli. Člověk sám nenavrhl plán svého života, který vede od počátku svého zrození, ani nemůže považovat tento systém za pouhou náhodu. Člověk nemůže připsat svou existenci a celý systém své existence prostředí, ve kterém se zrodil. Je to proto, že existence tohoto prostředí a systém, který ho řídí, nejsou vytvořené prostředím a nevyvinuly se náhodou.

Proto člověk nemá žádnou jinou volbu než nalézt původ pro svět stvoření. Tento původ tvoří věci a pečuje o ně. Dává život každé věci a vede ji v daném systému po cestě přežití směrem k její určité dokonalosti.

Když si člověk uvědomí, že stvoření věcí je ve vzájemném vztahu a ve světě existuje jednotný systém, je nucen akceptovat, že zdroj stvoření a správce tohoto systému není nikdo jiný než Bůh.

ve Svatém Qur'ánu je řečeno:

"Kdyby byla na nebi a na zemi božstva jiná kromě Boha, věru by obojí již zkáze bylo propadlo..." (21:22)

Vysvětlení: Kdyby mnoho božstev vládlo světu a jak modloslužebníci tvrdí, odlišní bohové řídili různé části světa, pak by země, nebesa, moře a lesy měly každý svého vlastního boha. Důsledkem rozlišností mezi bohy by na světě vznikly různé systémy, takže by svět byl nevyhnutelně vystaven destrukci a zániku. Ale my vidíme, že se všechny součásti světa dokonale doplňují a tvoří jednotný systém. Z toho lze vyvodit, že Stvořitel světa nemá žádného společníka.

Někdo může předpokládat, že bohové jsou moudří a jsou si vědomi toho, že rozdíly mezi nimi vedou svět k destrukci, a proto nemají mezi sebou žádné spory. Ale to je zvrácená domněnka, protože Bůh, Jenž vládne světu existence, a Jenž řídí systém celého stvoření, nemá stejný způsob uvažování jako my.

Od prvního dne, kdy naše oči spatří svět a celý jeho systém, z něj získáme určité psychické dojmy, které tvoří naši znalost. Jak během našeho života pracujeme, abychom uspokojili své potřeby, koordinujeme naše činy s našimi psychickými dojmy, aby se shodovaly se zavedeným systémem stvoření. Například jíme, abychom ukojili hlad. Napijeme se, abychom uhasili žízeň. Aby nám nebyla zima nebo horko, oblečeme se do vhodného oděvu, protože si uvědomujeme, že na tomto světě jsou tyto potřeby uspokojeny takovými prostředky.

Takže naše činy jsou podmíněné našim myšlenkám a naše myšlenky závisí na světovém řádu. Tedy naše činy následují dvě stadia za světovým řádem. Ale pro Boha, který vládne světu, je vnější světový řád činem. Je iracionální věřit, že Jeho činy vzniknou na základě předběžné úvahy o systému.

VŠEMOCNÝ BŮH VLASTNÍ VŠECHNY ATRIBUTY DOKONALOSTI

Co je dokonalost? Například dům je dokonalý tehdy, poskytuje-li všechno, co rodina pořebuje ke svému pohodlí, jako například dostatek místností (obývací pokoj, pokoj pro hosty, kuchyň, koupelnu, a další). Pokud toto vybavení postrádá, je rozměrově nedostatečný.

PROČ ČLOVĚK OBČAS NEUZNÁ PRAVDU?

Tato skutečnost je pro člověka evidentní bez sebemenšího přemýšlení a pochyb, ale člověk je občas tak zapleten do konfliktů života, že použije veškerou sílu svého rozumu pro řešení složitých situací. Svůj čas stráví přemýšlením o svém životě, a proto mu nezbývá čas na takové myšlenky. Důsledkem toho si této skutečnosti není vědom, anebo je očarovaný vnější krásou světa a oddává se smyslnosti a požitkům. Protože následování pravdy vylučuje materialistickou bezuzdnost, takový člověk pak přirozeně odmítá přijmout pravdu a nemůže ji snést.

Proto Svatý Qur'án věnuje tak velkou pozornost a předkládá důkazy o stvoření světa, lidí a zvířat a systému, který jim dominuje, protože většina lidí, obzvláště ti, kteří jsou omámeni vnějším kouzlem přírody a nalézají prosperitu v rozkošnictví a světských radovánkách, nejsou díky své zálibě v materiálních věcech schopni myslet filozoficky a zkoumat jemné logické teorie.

V každém případě je člověk součásté světa stvoření a není zbavený potřeby jeho dalších součástí a systémů, které v něm vládnou. Může o světě stvoření a celému systému, který v něm vládne, přemítat kdykoli, a vždy v něm nalezne důkaz existence Stvořitele a Pána světa.

Všemocný Bůh řekl:

"Na nebesích i na zemi jsou věru pro věřící znamení, a také ve stvoření vašem i ve zvířatech, jež po zemi rozmnožil, jsou znamení pro lid pevně přesvědčený, i ve střídání noci a dne, i v tom, co Bůh z nebes sesílá jako obživu a oživuje tím zemi poté, co mrtvá byla, a rovněž ve větrů vysílání jsou znamení pro lid rozumný." (45:3-5)

Vysvětlení: V Qur'ánu mnoho veršů vyzývá lidi k přemýšlení o stvoření nebes, slunce, měsíce, hvězd, země, pohoří, moří, rostlin, zvířat a lidí. Qur'án se také zmiňuje o úžasném systému, který vládne každému z těchto druhů. Mechanizmus stvoření a

systém, který vede různé aktivity ve světě k cílům stvoření, a příčiny existence jsou vskutku úžasné a ohromující. Zrno pšenice zasazené do země se změní v klas obsypaný zrny a jádro mandle vyroste v mandlovník. Od okamžiku, kdy jsou zasazeny do země, se rozevřou, vyrazí zelené výhonky a zapustí do země kořeny. Aby tyto rostliny dosáhly svého cíle, ohromné systémy, jejichž mohutnost ohromuje intelekt, začnou pracovat. Hvězdy na nebi, jasné slunce, zářící měsíc a země se svou rotací, pohybem a potenciální silou spolu s tajemnými silami uvnitř zrna nebo jádra, čtyři roční období, povětrnostní podmínky, mraky, déšť, vítr, střídání dne a noci, to všechno přispívá ke změně zrnka v pšeničný klas. Tyto faktory jako chůvy pečují o novou rostlinku a přeměňují ji z jednoho stadia na druhé, dokud nedosáhne poslední fáze svého růstu a rozvoje.

Zrození lidské bytosti je mnohem složitější než vyrašení pupenu rostliny, protože je to produkt milionů nebo spíše miliard let komplexní a systematické aktivity mechanizmu stvoření. Každodenní život člověka, kromě vnějších vazeb se světem, pramení z úžasného systému uvnitř jeho bytí, který ode dávna udivoval vnímavé mysli vědců. Každý den je jedno z jeho tajemství odhaleno, ale znalost vědců je stále bezvýznamná.

Pokud člověk má, co potřebuje, aby byl normálním člověkem, pak je dokonalý. Ale pokud mu něco chybí, jako například ruka, noha nebo oko, pak je v tomto ohledu neúplný a nedokonalý.

Z toho, co bylo řečeno, atribut dokonalost znamená to, co splňuje některé z požadavků existence a předchází nedostatečnosti. Například znalost zabraňuje a předchází temnotě nevědomosti a objasňuje, co je známo učenci. Síla umožňuje člověku a činí ho schopným dosáhnout svého cíle a uspokojit jeho potřeby. Další přídomky jsou život, chápání, atd.

Naše svědomí nám říká, že Stvořitel světa (Ten, od kterého pochází veškerá existence světa, a který může vyhovět jakýmkoli požadavkům a dát Své požehnání a dokonalost komukoli) vlastní všechny atributy dokonalosti, protože nám rozum napovídá, že jakákoli bytost, která má sama potřeby, nemůže uspokojit potřeby druhých bytostí.

Všemocný Bůh jmenuje všechny atributy Své dokonalosti a prohlašuje se Dokonalým a prostým jakýchkoliv chyb a nedostatků:

"Pán tvůj je soběstačný a plný milosrdenství..." (6:133)

Bůh říká:

"Bůh - a není božstva kromě Něho a Jemu jména překrásná přísluší!" (20:8)

(Bůh je Žijící, Jasnozřivý, Slyšící, Mocný, Stvořitel a Soběstačný)
Všemocný Bůh vlastní všechny přívlastky dokonalosti a jeho Svatá Existence je čistá a bezchybná. Kdyby měl Bůh nějaký nedostatek, byl by v tomto ohledu na něčem závislý a vyšší božstvo by se muselo postarat o Jeho potřeby.

"...Sláva Mu a On vznešenější je než to, co je k Němu přidružováno." (30:40)

MOC A ZNALOST BOHA

Pozorování propojených součástí tohoto nádherného světa, jeho ohromující rotace, oslňující přesné a vzájemně spjaté systémy, které neustále pracují, a díky nimž různé jevy směřují s největší pravidelností ke svému určitému cíli, to vše dokazuje každému moudrému člověku, že existence a přežití světa existence a vše, co je s tím spojeno, pochází od Věčného a Mocného Boha . Tento Věčný Bůh stvořil svět a všechny jeho obyvatele Svou Neomezenou Mocí a Nekonečnou Znalostí. Umístil všechny bytosti do kolébky Své péče a vede je k dokonalosti Svým požehnáním. Je Nesmrtelný, Všemocný a Vševědoucí.

Bůh říká:

"Jemu náleží království nebes i země a On život i smrt dává a On všech věcí je mocný. On počátkem je i koncem, zjevný i skrytý; On o každé věci je vševědoucí." (57:2-3)

Bůh dále říká:

"Bohu náleží království na nebesích i na zemi i vše, co je mezi nimi; On tvoří, co chce, a On nade všemi věcmi je mocný." (5:17)

Vysvětlení: Když říkáme, že určitý člověk má schopnost koupit auto, myslíme tím, že má to, co je ke koupi třeba (dostatek peněz). Když řekneme, že někdo má schopnost uzvednout váhu 60 kilogramů, myslíme tím, že má takovou sílu, aby váhu 60 kilogramů uzvedl.

Celkově vzato, schopnost něco udělat je podmíněna dostupností podmínek a požadavků. Protože podmínky pro jakýkoli jev ve světě existence mohou být splněny prostřednictvím Boží síly, lze říci, že Bůh má moc nade všemi věcmi a Jeho Svatá Existence je zdrojem veškeré existence.

Bůh také říká:

"Což nezná On ty, které stvořil....?" (67:14)

Poněvadž existence každé bytosti závisí na nekonečné Entitě Všemocného Boha, proto mezi žádnou bytostí a Bohem nemůže existovat bariéra či odloučenost. Ani nemůže být žádná bytost před Bohem skryta, protože On je Všehoznalý a nic Mu neunikne.

SPRAVEDLNOST

Všemocný Bůh je Spravedlivý, protože spravedlnost je jedním z atributů dokonalosti. Bůh svými slovy opakovaně vynáší spravedlnost a odsuzuje nespravedlnost a krutost. Nařizuje lidem, aby byli spravedliví a zakazuje jim nespravedlivé chování. Jak by bylo možné, aby Bůh měl atributy, které Sám považuje za špatné, nebo Mu chybělo to, co považuje za dobré a čestné?

Všemocný Bůh říká:

"Bůh věru neošidí nikoho ani o váhu prášku jediného..." (4:40)

Také říká:

"...Bůh přece nechce, aby se dála křivda služebníkům Jeho." (40:31)

"To dobré, jehož se ti dostane, pochází od Boha a to zlé, jež tě postihne, pochází od tebe samého. A vyslali jsme tě k lidem jako posla a Bůh ti stačí jako svědek!" (4:79)

"Ten, Jenž udělal překrásně každou věc Jím stvořenou..." (32:7)

Takže každý jev byl sám o sobě svořen řádným způsobem. Jakákoli ošklivost, nespravedlnost, nedostatky anebo chyby, které vidíme u některých stvoření, je možné pocítit pouze porovnáváním a ve vztahu k ostatním bytostem. Například hadi a štíri jsou ve vztahu k člověku špatní a nespravedliví. Když přirovnáme trní ke květinám, nepřipadne nám tak pěkné, ale přesto je samo o sobě úžasným a krásným výtvorem Božím.

Všemocný Bůh prohlásil některé z dobrovolných činů člověka za nábožensky špatné a zlé a přikazuje člověku, aby se jim vyhýbal. Tyto činy zahrnují modloslužebnictví, neúctu k rodičům, zabíjení nevinných lidí, pití alkoholu, hazardní hry a ostatní činy, které jsou v rozporu s náboženskými nařízeními.

Tyto činy se nazývají hříchy a nemohou být přisuzovány Bohu, protože jsou v rozporu s náboženskou povinností a jsou jejím odmítáním (negací). Pokud se těchto činů dopouštějí lidé s náboženským závazkem, tyto činy pak budou přisouzeni pouze jim a budou za ně sami zodpovědní a budou podléhat trestu.

POŽEHNÁNÍ

Když vidíme slabé a potřebné lidi, snažíme se uspokojit jejich potřeby jak nejlépe můžeme. Pomůžeme nuzákovi a nebo vezmeme slepého člověka za ruku a dovedeme ho, kam má namířeno. Tyto činy považujeme za soucit a požehnání a považujeme je za chválihodné.

Činy, které jsou konány Bohem, pak nemůžou být nic než požehnání. Zahrnuje Svá stvoření Svou bezmeznou milostí, aby se z nich mohla těšit. Bůh Sám není na nikom závislý, ale stará se o potřeby Svých stvoření.

Bůh říká:

"...A kdybyste chtěli spočítat projevy laskavosti Boží, nikdy je nespočítáte..." (14:34)

Také říká:

"...milosrdenství Mé objímá všechny věci..." (7:156)

JINÉ ATRIBUTY DOKONALOSTI

"Pán tvůj je soběstačný a plný milosrdenství..." (6:133)

Vysvětlení: Každá dobrá věc a krása existující na světě a každý atribut dokonalosti, který si lze představit, jsou projevy milosti Všemocného Boha, Který jimi zahrnuje Svá stvoření, a takto uspokojuje jednu z potřeb celého stvoření. Kdyby mu tato dokonalost chyběla, nebyl by schopen zahrnovat Svou Milostí ostatní a měl by podobné potřeby, jako mají lidé. Bůh vlastní všechny atributy dokonalosti, jako třeba život, znalost, moc atd., aniž by získal jediný znak dokonalosti od jiných, a aniž by je žádal o pomoc. Atributy nedokonalosti a příčiny potřebnosti a nouze, jako například slabost, nevědomost, smrt, obtíže atd., nenajdou u Boha místo.

NUBUWWAH (PROROCTVÍ)

Bůh sám je v každém ohledu nezávislý, ale Svou nesmírnou mocí stvořil svět existence a všechna stvoření v něm, a dovolil jim těšit se z Jeho nesčetných milostí.

Bůh pečuje o člověka a ostatní stvoření od prvního dne jejich stvoření až do dne posledního. Všechna stvoření jsou vedena k určitému cíli v daném řádu a systému. Směřují ke svému cíli vystavena pozoruhodným Božím darům.

Když přemýšlíme o našem životě, jmenovitě o našem raném dětství, mládí a stáří, naše svědomí dosvědčí, že jsme obklopeni Boží milostí a Jeho dary. Když si tuto skutečnost uvědomíme, náš rozum nám napoví, že Stvořitel světa je milostivější a laskavější ke Svým stvořením než kdokoli jiný. Díky Své lásce a milosti Bůh bere v úvahu jejich zájmy a nikdy nedovolí zkaženost a škody v jejich záležitostech bez moudrosti a prospěšnosti. Člověk je jedním ze stvoření Boha. Víme, že zájmy člověka a jeho prosperita závisí na jeho realistickém smýšlení a laskavosti, to znamená, že musí mít správnou víru, chválihodný charakter a musí konat dobré skutky.

Někdo může říci, že když Bůh daroval člověku rozum, pak člověk může rozlišit dobro od zla a rozpozná propast od cesty.

Ale je třeba říci, že rozum sám nemůže vyřešit tyto problémy a vést člověka k realizmu a laskavosti. Všechny odporné a nespravedlivé činy, které vidíme ve společnosti, jsou spáchané těmi, kteří mají rozum, ale díky jejich sobeckosti, vypočítavosti a smyslnosti je jejich rozum přemožen sentimenty a tak podlehli svým nízkým pudům, které je odvedly od správné stezky. Proto jim Bůh musí dát vedení a vyzvat je k prosperitě jiným způsobem a za pomoci takových prostředníků, kteří nemohou být přemoženi nízkými touhami, a kteří ve svém vedení nemohou udělat chybu a dopustit se omylu. Tento způsob není nic jiného než *Nubúwwah*.

LOGIKA V NUBÚWWAH

Z toho, co již bylo řečeno o monoteizmu, je zřejmé, že když Bůh všechno stvořil, tak na Něm závisí i péče o veškerá stvoření. Jinými slovy, Všemocný Bůh je organizátor a vůdce pohybu jakéhokoli stvoření a fenoménu, který od samého vzniku usiluje o přežití, snaží se odstranit své nedostatky, činí se nezávislým a soběstačným jak jen může a systematicky postupuje na své cestě přežití a existence.

Z tohoto konceptu lze dojít ke konečnému závěru. Jakékoli stvoření a fenomén na světě má svou vlastní vývojovou metodu pro své přežití. Jinými slovy, pro svou cestu k přežití má každá určitá skupina stvoření řadu specifických funkcí určených Bohem. Qur'án o tom praví:

„Náš Pán je ten, jenž každé věci podobu její dal a pak po správné cestě ji vedl.“ (20:50)

Toto pravidlo platí bez výjimky pro všechny části stvoření - hvězdy, zemi, jejich komponenty a složky, které tvoří prvotní fenomény, rostliny a zvířata.

V tomto univerzálním vedení je postavení člověka stejné jako u ostatních, ale přesto existuje mezi ním a jinými stvořeními rozdíl.

ROZDÍL MEZI ČLOVĚKEM A OSTATNÍMI TVORY

Země byla stvořena před miliony lety. V rámci své existence využívá všechny své skryté síly do té míry, kterou povolí síly protikladné. Pravidelně se otáčí kolem své osy a kolem Slunce a tato její aktivita bude pokračovat do té doby, než se setká se silnější protikladnou silou.

Od doby, kdy mandlovník vypustí kořeny ze semene až do doby, kdy vyroste ve strom, vykonává své povinnosti - vyživuje, rozvíjí se atd. (jinými slovy dělá to, pro co byl stvořen). Nikdy od toho neupustí, ledaže mu v tom zabrání silnější protikladná

síla. Toto platí u každého fenoménu. Ale člověk vykonává své aktivity dobrovolně a jeho činy mají původ v jeho myšlenkách a odhodlání. Člověk se často vyhýbá úkonu, který je čistě v jeho zájmu, i když mu v tom nic nebrání, a vykoná úkon, který je pro něj nevýhodný, vědomě a úmyslne. Někdy odmítá vypít lék, který by ho vyléčil, a někdy vypije číši jedu a zabije se.

Je nad slunce jasné, že Boží vedení nemůže být vnuceno tvoru, který se narodil se svobodnou myslí. Proroci doručili poselství od Boha o dobru a zlu, prosperitě a zoufalství lidem a varovali je před božím trestem, ale věřící měli vždy svobodu se rozhodnout, co budou následovat. Je pravda, že člověk díky svému rozumu dokáže rolišit dobro od zla a výhodu od nevýhody, ale tento rozum často ztrácí svou břitkost, následuje nízké touhy a dopouští se chyb. Proto kromě rozumu potřebujeme dalšího prostředníka, který je naprosto bez chyb a hříchů, abychom dosáhli božího vedení. Jinými slovy, Bůh vedle rozumu potvrzuje Své příkazy pomocí ještě jiného prostředku.

Tento prostředek je proroctví, pomocí kterého Bůh odhaluje Své příkazy jednomu ze svých služebníků prostřednictvím *wahj,* aby vedl lidstvo k prosperitě. Bůh ho jmenuje, aby předal Jeho poselství lidem a uložil jim za povinnost řídit se Jeho příkazy.

Bůh říká:

"A dali jsme ti vnuknutí, tak jako jsme je dali Noemovi a prorokům po něm; a dali jsme vnuknutí Abrahamovi , Ismaelovi, Izákovi, Jakubovi a kmenům a Ježíšovi, Jóbovi, Jonášovi, Árónovi a Šalomounovi; a Davidovi jsme dali žalmy. A také jiným poslům, o nichž jsme ti již dříve vyprávěli, a dalším, o nichž jsme ti nevyprávěli - a Bůh věru hovořil s Mojžíšem řečí jasnou - poslům, hlasatelům zvěsti radostné i varovatelům, aby lidé po jejich příchodu neměli výmluvy právoplatné proti Bohu. A Bůh je mocný, moudrý." (4:163-165)

ATRIBUTY PROROKA

Z toho, co bylo řečeno, je jasné, že Bůh musel darovat některým ze Svých služebníků intuitivní znalost a zákony, které zaručují člověku prosperitu, a musel je poslat, aby poskytli vedení lidem.

Člověk, který nese boží poselství, se nazývá "*nabí* (prorok)" a posel boží, a veškeré poselství od Boha, které přinesl lidem, se nazývá "náboženství".

Je taky jasné, že prorok:

(1) se nikdy nemůže dopustit chyby. Aby doručil lidem, co mu bylo zjeveno, bez omylů a chyb, musí být ochráněn před zapomětlivostí a dalších mentálních slabostí, jinak by boží vedení nedosáhlo svého cíle a nařízení ztratila sílu ovlivňovat lidi.

(2) se nikdy nedopustí hříchu v řeči či v činu, protože jinak by propagace náboženství neměla žádný efekt. Lidé nenásledují člověka, který káže vodu a pije víno. Pokud člověk nedělá to, o čem káže, pak je lhář a podvodník.

Lze tedy říci, že prorok musí být neomylný a bez hříchu, aby jeho kázání mělo efekt. Bůh na tuto skutečnost poukazuje v Qur'ánu:

"On jediný zná nepoznatelné a nikoho do svých tajemství nezasvěcuje kromě těch, jež oblíbil si ze Svých poslů; a před ním i za ním dozorce kráčí, aby zjistil, zda poselství Pána svého hlásá. A On Svým věděním vše, co konají, objímá a On každou věc přesným počtem počítá." (72:28-29)

(3) musí mít ctnosti, jako je cudnost, odvaha, spravedlivost atd., protože tyto kvality jsou považovány za chválihodné. Kdokoli, kdo je imunní vůči hříchu a následuje náboženství nejlepším způsobem, nebude nikdy poskvrněn morálními vadami.

PROROCI MEZI LIDMI

Historie naznačuje, že mezi lidmi žili proroci, kteří odpověděli na volání Boha, ale detaily jejich životů nejsou příliš známé. Pouze detaily života Proroka Muhammada (nechť Bůh požehná jemu a jeho rodině) jsou zbavené nejasností. Svatý Qur'án, což je boží kniha daná Proroku (sawaws), obsahuje vznešené náboženské učení, objasňuje poselství proroků v minulosti a popisuje jejich cíle.

Svatý Qur'án uvádí, že Bůh poslal mnoho proroků, aby vedli lid a vyzvali je k monoteizmu a následování pravého náboženství:

"A nevyslali jsme před tebou žádného posla, abychom mu nebyli vnukli: „Není božstva kromě Mne; uctívejte Mne tedy!“" (21:25)

ULUL'AZM ANBIJÁ (VELCÍ PROROCI) A OSTATNÍ PROROCI

Pět proroků bylo vysláno s boží knihou a nezávislým učením. Bylo to *Núh* (Noe) a.s., *Ibráhím* (Abraham) a.s., *Músá* (Mojžíš) a.s., *Ísá* (Ježíš) a.s. a Muhammad (sawaws):

"On vám uzákonil jako náboženství to, co kdysi uložil Noemu - a to, co jsme vnukli tobě a co jsme uložili i Abrahamovi, Mojžíšovi a Ježíšovi: „Dodržujte náboženské úkony a nerozštěpujte se ohledně jich!“" (42:13)

Těchto pět proroků, kteří byli Bohem vysláni s knihou a náboženskými zákony, se nazývají *Ulul'Azm Anbijá* (velcí proroci). Ale tito poslové nebyli jediní, kdož byli vysláni Bohem, každá *umma* (národ) měla posla. Bůh poslal mnoho poslů, aby vedli svůj lid, ale jen méně než dvacet jich bylo jmenováno v Qur'ánu.

Bůh říká:

"Již před tebou jsme posly vysílali; o některých z nich jsme ti vyprávěli a o jiných jsme ti nevyprávěli...." (40:78)

"A národ každý má posla svého..." (10:47)

"...každý lid má vůdce svého." (13:7)

Proroci, kteří přišli po každém z *Ulul'azm Anbijá,* vyzývali lidi k následování náboženských zákonů těchto proroků. Takto prorocká mise pokračovala až do doby, kdy Bůh pověřil proroka Muhammada ibn Abdulláh (sawaws), aby přivedl předchozí prorocké mise k dokonalosti a doručil nejnovější nařízení a kompletní náboženské zákony. Jeho kniha je knihou poslední, a proto náboženství proroka Muhammada (sawaws) bude platit až do *Qijámah* (Dne zmrtvýchvstání) a jeho náboženské zákony zůstanou věčné.

(1) PROROK NÚH (AS)

Prorok Núh (Noe) a.s. byl prvním prorokem pověřeným prorockou misí a vyslaný k lidem jako nositel náboženských zákonů, jemuž byla Milosrdným Bohem dána kniha.

Núh a.s. vyzval lidi k monoteizmu a víře v jedinečnost Boží a nakázal jim vyhýbat se polyteizmu a modloslužebnictví. Jak v Qur'ánu vychází najevo, prorok Núh a.s. se těžce snažil urovnat kastovní rozdíly a vymýtit nespravedlnost a krutost. Upozornil lidi na své učení na základě logiky, což bylo pro lid v té době něco nového.

Po dlouhé době utrpení s omezenými, paličatými a vzpurnými lidmi, Núh a.s. přivedl na pravou cestu jen malou skupinu lidí. Bůh tedy na lidi seslal potopu, ve které zničil nevěřící a očistil zemi od jejich nečisté existence. Núh a.s a skupina jeho stoupenců, kteří se zachránili, znovu položili základ pro zbožnou společnost.

Tento svatý prorok je zakladatelem náboženských zákonů monoteizmu a první Boží zástupce, který bojoval proti krutosti, nespravedlnosti a rebelii. Díky svým cenným službám, které prokázal náboženství, mu Bůh udělil chválu, která zůstane navěky živá:

„Mír budiž s Noem mezi vším lidstvem!“ (37:79)

(2) PROROK IBRÁHÍM (AS)

Po proroku Núhovi a.s. uplynolo mnoho času. Ačkoli mnoho proroků, jako byli Húd Sálih a další, vedlo lid k Bohu a spravedlnosti, polyteizmus a pohanství rostlo den ode dne a stalo se běžným. Bůh tedy vyslal Ibráhíma (Abraham) a.s. jako Svého proroka.

Ibráhím a.s. byl dokonalým příkladem člověka čistého charakteru, jemuž byla vrozená touha po hledání pravdy. Nalezl jedinečnost Boha a celý život bojoval proti modloslužebnictví a nespravedlnosti.

Jak bylo zjeveno v Qur'ánu a potvrzeno v *hadíthech* imámů *Ahlul Bajt* (členové rodiny proroka Muhammada (sawaws)), Ibráhím a.s. strávil své dětství v jeskyni daleko od hlaholu lidí a bouřlivého městského života. Vídával jen svou matku, která mu čas od času nosívala jídlo a vodu.

Jednoho dne vyšel ven z jeskyně a následoval svou matku do města, kde navštívil svého strýce Adhara. Všechno mu připadalo nové a zajímavé. Mezi tisíci zvláštnosti a divy se jeho čistá mysl s naprostým klidem a trpělivostí soustředila na všechny věci, které uviděl, a snažil se najít tajemství a příčinu jejich existence. Spatřil modly, které jeho strýc a ostatní lidé vytesali a uctívali. Ibráhím a.s. se zeptal, co jsou zač, ale vysvětlení o jejich božství bylo pro něj nepřesvědčivé. Pak viděl skupinu lidí, kteří uctívali Venuši, jiní zase uctívali Měsíc a další uctívali Slunce. Jejich božství bylo pro Ibráhíma a.s. nepřijatelné, protože každé vesmírné těleso za pár hodin zašlo za obzor.

Ibráhím a.s. nebojácně prohlásil, že uctívá jediného Boha a je znechucen modlářstvím, které lidi provozují. Nemyslel na nic jiného, než jak proti modlářství a polyteizmu bojovat. Vytrvale usiloval o vymýcení modloslužebnictví a vyzýval lidi k monoteizmu.

Nakonec šel do chrámu modloslužebníků a rozbil jejich modly. Za tento čin, který byl lidmi považován za nejhorší zločin, byl Ibrájím a.s. souzen a jako trest mu bylo uloženo upálení. Ibráhím a.s. byl katapultován do obrovského ohně, ale Bůh ho zachránil a Ibráhím a.s. vyšel z ohně bez sebemenší popáleniny.

Po nějaké době Ibráhím a.s. odešel ze svého rodiště Babylonu do Sýrie a Palestiny a tam pokračoval v hlásání monoteizmu.

V posledních letech svého života ho Bůh požehnal dvěma syny: Isháqem (Izák) a.s., který by otcem Isrá'íla a.s., a Ismá'ílem a.s. (Ismael), ktwrý se stal otcem arabského Mudara. Na příkaz Boha Ibráhím a.s. odvedl miminko Ismá'íla a.s. a jeho matku do Hidžázu. Usadili se u hory Tuháma v suché a neplodné zemi, kde nežili žádní lidé. Pak Ibráhím a.s. vyzval kočovné Araby k monoteizmu. Vystavěl Ka'bu a popsal rituály Hadždže (poutě do Mekky), které Arabové praktikovali až do příchodu islámu.

Ibráhím a.s. byl obdařen vrozenou vírou. Qur'án jednoznačně prohlašuje, že měl svatou knihu a byl prvním člověkem, který nazval své náboženství 'islám' a jeho stoupence 'muslimy'. Světová náboženství obhajující monoteizmus, jako je judaismus, křesťanství a islám, mají počátek u Ibráhíma a.s., protože Músá a.s., Ísá a.s. a prorok Muhammad (sawaws), představitelé těchto náboženství, jsou všichni potomci Ibráhíma a.s.

(3) PROROK MÚSÁ (AS)

Prorok Músá a.s. (Mojžíš) ibn 'Imrán je třetím z *Ulul'azm Anbijá,* který dostal svatou knihu a *šarí'u* (náboženský zákoník). Byl potomkem *Isrá'íla* neboli *Ja'qúba* (Jakub) a.s.

Músá a.s. měl bouřlivý život. Narodil se v době, kdy izraelité žili v Egyptě v bídě a otroctví a jejich synové byli zabíjeni na příkaz *Fir'auna* (faraóna).

Jeho matka ho na příkaz, který dostala ve snu, položila do dřevěné krabice a v ní ho poslala po řece Nilu. Voda odnesla krabici přímo do faraónova paláce.

Faraón nařídil, aby jeho sluhové krabici vylovili, a když krabici otevřeli, spatřili v ní malé dítě. Faraón chtěl nechat děcko zabít, ale protože královna naléhala, aby dítě nechali naživu, faraón od svého záměru upustil. Protože neměli syna, adoptovali Músu a.s. za vlastního a dali ho do péče chůvy. Bůh zařídil, že tou chůvou byla Músova a.s. vlastní matka.

Músa žil až do svého mládí ve faraónově paláci. Potom, co náhodou zabil člověka, utekl ze strachu z faraónova hněvu z Egypta. Odešel do Madjanu a potkal proroka Šu'ajba (Jethro) a.s. Oženil se s jednou z jeho dcer a po několit let pásl jeho ovce. Pak si vzpomněl na své rodiště a se svou ženou se vydal zpátky do Egypta. Na cestě, když v noci dorazili k hoře Sinaji, byl Bohem pověřen k prorockému poslání. Bůh ho vybral, aby vyzval faraóna k *Tawhídu* (víře v jedinečnost Boží) a aby osvobodil Izraelity z egyptského zajetí. Bůh také určil jeho bratra Hárúna (Áron) a.s. jeho zástupcem. Ale když Músá a.s. vyhlásil svou misi a oznámil faraónovi Boží poselství, modloslužebník faraón, který se sám prohlašoval za jednoho z bohů, Músovo a.s. poselství nepřijal a odmítl dát svobodu izraelitům.

Ačkoli Músá a.s. vyzýval lidi k *tawhídu* po mnoho let a ukázal mnoho zázraků, faraón a jeho lid neprojevil o jeho kázání sebemenší zájem a jejich reakcí byla jen krutost a zloba.

Nakonec na příkaz Boha Músá a.s. shromáždil Izraelity a všichni pak v noci odešli z Egypta do Sinaje. Dorazili k Rudému moři, kde je dostihl faraón, který se o jejich úteku dozvěděl a pronásledoval je se svou armádou.

Pomocí zázraku Músá a.s. rozdělil vody a se svým lidem přešel moře suchou nohou. Faraón a jeho armáda se za nimi pustili, ale tehdy se vody znovu zavřely a faraón a jeho armáda se utopili. Po této události Bůh Músovi a.s. zjevil *Tawrát* (Tóru) a ustanovil mezi izraelity *šarí'u* (náboženský zákon).

(4) PROROK ÍSÁ (AS)

Prorok Ísá a.s. je čtvrtým z *Ulul'azm Anbijá,* jenž dostal svatou knihu a *šarí'u.* Okolnosti jeho narození byly neobyčejné. Jeho matka *Marjam* a.s. (Marie) byla ctnostná panna, která uctívala Boha v Jeruzalémě, když k ní z nebes sestoupil archanděl *Džibríl* (Gabriel) a dal jí radostnou zprávu a narození Ísy a.s. *Džibríl* a.s. dýchnul na její rukávy a Marjam otěhotněla.

Po narození Ísá začal mluvit ještě v kolébce, aby bránil svou matku proti zlým pomluvám, které o ní někteří lidé šířili. Také informoval lid o svém proroctví (*Nubúwwah*) a svaté knize (*Indžíl*). Později ve svém mládí začal zvát lidi k víře a oživil *šarí'u* proroka Músy *a.s.* s nepatrnými modifikacemi. Ze svých apoštolů vybral misionáře, které poslal do přilehlých oblastí. Když se Ísovo učení mezi lidmi rozšířilo, židé (jeho národ) se chystali, že ho zabijí, ale Bůh ho zachránil a lidé místo něj chytli někoho jiného a ukřižovali ho.

Je třeba říci, že Bůh v Qur'ánu pro Ísu a.s. potvrzuje svatou knihu nazvanou *'Indžíl',* jež mu byla zjevena. Je odlišná od evangelií napsaných po Ísovi a.s. o jeho životě a učení. Čtyři z těchto evangelií napsaných Lukášem, Markem, Matoušem a Janem jsou formálně uznané křesťany.

(5) PROROK MUHAMMAD IBN 'ABDILLÁH (SAWAWS)

Životopis Proroka Muhammada ibn 'Abdilláh (sawaws) je jasnější než životopisy ostatních proroků, protože díky času, který uběhl, a historickým změnám jejich knihy, náboženské zákony (*šarí'a*) a dokonce jejich osobnosti byly zdeformovány a jejich biografie se staly nejasné.

Ve skutečnosti neexistují žádné jasné dokumenty kromě svaté knihy *Qur'ánu* a rčení a projevy proroka Muhammada (sawaws) a *Ahlul Bajt* (a.s.). Ale životopis svatého proroka islámu (sawaws) je dobře známý a popisuje jeho charakter a život adekvátně.

Svatý prorok islámu je posledním prorokem, kterého Bůh poslal, aby poskytl lidem vedení.

Před čtrnácti sty lety lidstvo žilo v takových podmínkách, že z *Tawhídu* nezbylo nic než název. Lidé se úplne odklonili od monoteizmu a ze společnosti úplne vymizelo slušné chování a spravedlnost. Ka'ba byla přeměněna v chrám modloslužebníků a Ibrahímovo a.s. náboženství se změnilo v modlářství.

Arabové vedli kmenový život a dokonce v některých z jejich měst v Hidžázu a Jemenu vládly kmenové zvyky. Arabové žili v těch nejbídnějších a nejzaostalejších podmínkách. Místo rozvíjení kultury a civilizace se oddávali neřestem, alkoholu a hazardním hrám. Svoje dcery pohřbívali zaživa. Většina lidí si obstarávala živobytí

krádeží, loupežnictvím a vraždou. Krutost a krveprolévání bylo považováno za největší čest.

Do takového prostředí poslal Milosrdný Bůh proroka Muhammada (sawaws), aby napravil a vedl lid. Bůh mu zjevil Qur'án, který obsahuje náboženské učení a užitečné rady, vysvětluje jak nastolit spravedlnost a jak zdokonalit charakter člověka. Bůh pověřil proroka Muhammada (sawaws), aby pomocí Qur'ánu vedl lidi k humanitě, pravdomluvnosti a čestnosti.

Prorok Muhammad (sawaws) se narodil v Mekce v roce 570 n.l. (53 let před Hidžrou) do nejvnešenější a nejváženější arabské rodiny.

Jeho otec zemřel ještě předtím, než se Svatý prorok (sawaws) narodil. O svou matku přišel, když mu bylo šest let. Za další dva roky zemřel jeho dědeček Abdul Muttalib, který byl jeho poručníkem. Pak si ho vzal do opatrování jeho laskavý strýc Abú Tálib (otec Alího ibn Abí Tálib a.s.)

Abú Tálib o Muhammada (sawaws) pečoval jako o své vlastné dítě. Až do doby několika měsíců před *Hidžrou* ho ochraňoval a podporoval.

Tak jako ostatní Arabové, i Mekkánci měli zálibu v chovu ovcí a velbloudů. Občas obchodovali se sousedními zeměmi, obzvláště se Sýrií. Byli to negramotní lidé, kteří se nijak nesnažili vzdělávat své děti.

Ani prorok Muhammad (sawaws) se nenaučil číst a psát, ale od začátku svého života vynikal chválihodným charakterem. Nikdy neuctíval modly, nelhal a nikdy se nedopustil krádeže či zrady. Byl bohabojný, moudrý a zdatný. Proto za krátkou dobu mei lidmi získal značný věhlas a vysloužil si předívku 'Al Amín', což znamená 'Důvěryhodný'. Arabové mu občas svěřili svůj majetek do opatrování a mluvili o jeho čestnosti a schopnosti. Když mu bylo asi dvacet let, bohatá mekkánská paní Chadídža ho jmenovala svým zástupcem na obchodních cestách. Díky jeho pravdomluvnosti, čestnosti, moudrosti a zdatnosti dosáhla vysokého zisku. Muhammadova (sawaws) osobnost a velkodušnost jí přirozeně učarovala a nakonec mu nabídla sňatek. Po svatbě se svým manželem dále pracovala.

Do svých čtyřiceti let žil prorok Muhammad (sawaws) mezi lidmi jako obyčejný člověk. Samozřejmě se od nich lišil svým vyjímečným charakterem a odmítal memravnost, která ničila ostatní. Neměl kruté srdce ani netoužil po slávě a vysokém postavení, a proto si získal úctu a důvěru lidí. Jednou, když se Arabové chystali rekonstruovat Ka'bu, mezi kmeny nastala pře o to, kdo umístí na Ka'bu *Hadžrul Aswad* (Černý kámen). Všichni lidé se shodli na tom, že při rozsoudí Muhammad (sawaws). Prorok Muhammad (sawaws) nařídil lidem, aby rozprostřeli plášť a položili na něj *Hadžrul Aswad.* Urození představitelé kmenů pak zvedli plášť a Svatý Prorok (sawaws) vložil *Hadžrul Aswad* na jeho místo a takto ukončil konflikt bez krveprolití.

Před *al-Bithat an-Nabawijjah* (vyhlášením proroctví) Svatý Prorok sice uctíval

jediného Boha a odmítal modlářství, ale lidé mu nedělali žádné problémy, protože proti modloslužebnictví otevřeně nebojoval. To samé platilo o stoupencích ostatních náboženství, jako byli křesťané a židé, kteří žili mezi Araby v úctě a nikdo je neobtěžoval.

PŘÍBĚH MNICHA BUHAJRY

V době, kdy žil Svatý Prorok (sawaws) se svým strýčkem Abú Tálibem a ještě nedosáhl adolescence, Abú Tálib vyrazil do Damašku za obchodem a Svatého Proroka (sawaws) vzal s sebou.

Byla to dost velká karavana a velký počet lidí cestoval se spoustou zboží, až dorazili do Sýrie a vstoupili do města Busry. Blízko jednoho kláštera postavili stan a usadili se k odpočinku. Z kláštera vyšel mnich zvaný 'Buhajra' a pozval je na hostinu. Všichni Buhajrovo pozvání přijali a vešli do kláštera. Abú Tálib nechal svého synovce Muhammada (sawaws) u svých věcí a odešel s ostatními na hostinu.

Buhajra se zeptal: "Jsou všichni přítomní?" AbúTálib odpověděl: "Všichni kromě chlapce, který je z nás nejmladší." Buhajra řekl: "Přiveď ho také!" AbúTálib zavolal na Svatého Proroka (sawaws), který stál pod olivovníkem, a Svatý prorok (sawaws) přišel k mnichovi.

Buhajra se na něj pozorně podíval a řekl: "Přistup blíž, něco ti musím říct." Pak vzal Proroka (sawaws) stranou. Abú Tálib šel za nimi.

Buhajra řekl Svatému Proroku (sawaws): "Položím ti otázku, a ty mi musíš odpovědět, když budeš přísahat při *Lát* a *Uzzá* (*Lát* a *Uzzá* byla jména dvou model uctívaných lidmi v Mekce).

Svatý Prorok (sawaws) prohlásil: "Tyto dva idoly nenávidím ze všeho nejvíce."

Buhajra řekl: "Přísahej při Bohu a řekni mi pravdu."

Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Vždycky mluvím pravdu a nikdy nelžu. Polož mi svou otázku."

Buhajra se zeptal: "Co máš nejraději?"

Svatý Prorok (sawaws) odpověděl: "Samotu."

Buhajra se zeptal: "Na co se nejraději díváš?"

Svatý Prorok (sawaws) odpověděl: " Na hvězdy na obloze."

Buhajra se zeptal: "O čem přemýšlíš?"

Svatý Prorok (sawaws) se odmlčel a Buhajra si pozorně prohlížel jeho čelo. Pak se zeptal: " Kdy spíš a s jakými myšlenkami usínáš?"

Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Když se zahledím na oblohu, vidím hvězdy, které pak spatřím na svém klíně a sebe nad nimi."

Buhajra se zeptal: "Vídáš také sny?"

Prorok (sawaws) odpověděl: "Cokoli vidím ve snu, to samé vidím, když jsem vzhůru."

Buhajra se zeptal: "O čem se ti například zdá?"

Svatý Prorok (sawaws) mlčel, Buhajra také nic neříkal.

Po chvíli se Buhajra zeptal: "Můžu se podívat do středu tvých ramen?"

Svatý Prorok (sawaws) stál nehnutě a řekl: "Podívej se."

Buhajra vstal, přišel blíž a stáhl Prorokův oděv z jeho ramen. Objevilo se mateřské znaménko. Buhajra se na ně podíval a zašeptal: " To je on."

Abú Tálib se zeptal: " O čem to mluvíš?"

Buhajra se na něj otočil: "Pověz mi, jaký máš vztah k tomuto mladíku?"

Protože Abú Tálib miloval Svatého Proroka (sawaws) jako svého syna, odpověděl: "To je můj syn."

Buhajra řekl: "Ne, otec tohoto chlapce zemřel."

"Jak to víš?", podivil se Abú Tálib. "Máš pravdu, tento chlapec je můj synovec."

Buhajra se naklonil k Abú Tálibovi: "Poslouchej, tento chlapec bude mít velmi jasnou a úžasnou budoucnost. Pokud ostatní uvidí, co jsem uviděl já a poznají ho, tak ho zabijí. Schovej ho a ochraňuj před nepřáteli."

Abú Tálib se zeptal: "Řekni mi, kdo je?"

Buhajra odpověděl: "Jeho oči nesou znaky velkého proroka a na jeho zádech je zřetelná známka proroctví."

PŘÍBĚH MNICHA NESTORIA

Po několika letech se Prorok (sawaws) vydal jako zástupce do Damašku se zbožím

patřícím paní Chadídže. Chadídža s ním poslala svého sluhu Masíru a nakázala mu, aby Proroka (sawaws) na slovo poslouchal. Když dorazili do Sýrie, usadili se pod stromem u města Busry. Tam stál klášter, ve kterém žil mnich zvaný Nestorius, který znal Masíru.

Nestorius se zeptal Masíry: "Kdo je ten muž, který odpočívá pod tamtím stromem?"

Masíra odpověděl: "Člověk z kmene Qurajšovců."

Mnich na to řekl: "Pod tím stromem nikdy neodpočíval ani nemůže odpočívat nikdo než prorok."

Pak dodal: "Má načervenalé oči?"

Masíra řekl: "Ano, jeho oči jsou takové."

Mnich řekl: "To je on. Je posledním z Božích proroků. Rád bych viděl den, kdy vyzve lidi k víře."

RADOSTNÉ ZPRÁVY DANÉ MEDÍNSKÝM ŽIDŮM

Mnoho židovských kmenů opustilo své domovy a vydalo se do Hidžázu, protože četli ve svých knihách o atributech a místě Svatého Proroka (sawaws), a usadili se v Medíně a jejím okolí, kde čekali na jeho příchod. Protože byli bohatí lidé, Arabové je čas od času přepadávali a okrádali o jejich majetky.

Židé si na nespravedlivost Arabů stěžovali a říkali jim, že budou tolerovat jejich krutost a loupežnictví až do migrace proroka z Mekky do Medíny. Říkali, že v tento den v něj uvěří a Arabům se za jejich chování pomstí. Jedním z důvodů, proč lidé v Medíně tak rychle uvěřili ve Svatého Proroka (sawaws), bylo to, že si pamatovali na tyto zprávy. Medíňané víru přijali, ale židé v něj díky svým předsudkům odmítali uvěřit.

ODKAZ QUR'ÁNU NA ZPRÁVY O PROROKU

Bůh se o těchto zprávách zmiňuje na mnoha místech v Qur'ánu. Qur'án říká o víře skupiny lidí, kterým byla dána kniha, toto:

"A těm, kdož následují posla, proroka neučeného, jehož naleznou oznámeného jim v Tóře a Evangeliu a který jim přikazuje vhodné a zakazuje zavrženíhodné, který jim dovoluje pokrmy výtečné a zakazuje jim škodlivé a snímá z nich tíživé povinnosti a pouta, jež je tíží..." (7:157)

"A když se jim nyní dostalo od Boha Písma, jež potvrzuje pravdivost zjevení, které již měli a přitom předtím prosili o rozhodnutí proti nevěřícím - když k nim tedy přišlo to, o čem již byli zpraveni, sami v to neuvěřili..." (2:89)

OD AL-BI'THAT AN-NABAWIJJAH PO HIDŽRU

Do ponuré atmosféry Arabského poloostrova, který se doslova dá nazvat 'močálem bídy' a středem zkaženosti, a do světa plného krutosti a nespravedlnosti Bůh poslal Svého Posla (sawaws) jako požehnání pro lidstvo a nařídil mu vyzvat lidi k *Tawhídu,* uctívání Jediného Boha. Také mu přikázal, aby vyzval lidi ke spravedlnosti, poctivosti a posilování společenských vztahů. Také mu nakázal vždy se řídit pravdou a jít ve stopách spravedlivých a položit základ prosperity člověka na bázi víry, zbožnosti, spolupráce a sebeobětování.

Protože prostředí, ve kterém žil, bylo plné zabědněnosti, bezcitnosti a nespravedlnosti, Prorok (sawaws) zpočátku pověděl o svém poslání jen lidem, kteří byli více méně konverzi nakloněni. Na začátku v něj uvěřili jen hrstka lidí a podle vyprávění prvním mužem byl Alí ibn Abí Tálib a.s., který byl Prorokovým (sawaws) synovcem, jenž ho sám vychoval, a první ženou byla jeho žena Chadídža al-Kubrá a.s.

Potom Muhammad (sawaws) dostal za úkol pozvat své blízké příbuzné a společníky (asi čtyřicet lidí) do svého domu a vysvětlit jim své poslání. Pak na příkaz Boha měl Prorok (sawaws) vyjít se svým posláním na veřejnost a vynést tak zářící pochodeň Božího vedení ze svého domu do celého světa.

Reakce Arabů na výzvu (obzvláště těch z Mekky) byla velice tvrdá a nesmlouvavá. Nevěřící a polyteisté odpověděli na tuto čistou a bezchybnou výzvu negativně, surově a krutě bez užití jakékoli logiky.

Někdy nazývali Svatého Proroka (sawaws) zaklínačem a čarodějem a jindy zase pomatencem a básníkem a dělali si z něj legraci. Kdykoli chtěl vyzvat lidi k islámu nebo chtěl uctívat Boha, lidé dělali rámus a vyrušovali ho. Házeli mu na hlavu odpadky a trny, bili ho a uráželi. Někdy po něm házeli kameny a zase jindy ho chtěli svést tím, že mu slibovali bohatství a moc, aby oslabili jeho odhodlání kázat víru. Ale Svatý Prorok (sawaws) neprojevil žádnou slabost a zaváhání. Někdy ho přepadl smutek nad ignorancí a paličatostí jeho lidí. V takových případech Bůh zjevil proroku (sawaws) verše, ve kterých ho utěšoval a přikazoval mu trpělivost. Někdy byly zjeveny verše, které Proroku (sawaws) zakazovaly, aby dával najevo slabost nebo shovívavost.

Ti, kteří ve Svatého Proroka (sawaws) uvěřili, byli brutálně mučeni a trestáni nevěřícími (*káfirún*). V mnoha případech na následky mučení zemřeli. Někdy mučení zašlo do extrémů, tehdy pak žádali Proroka (sawaws) o povolení začít válku a ukončit tak jejich strasti. Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Nedostal jsem příkaz od Boha. Musíte

čekat." Skupina lidí zabalila svoje věci a opustila vlast, protože tlak na ně byl příliš velký.

Po čase se situace pro muslimy ještě zhoršila. Museli čelit stále většímu útisku. Nakonec Svatý Prorok (sawaws) dovolil svým společníkům odejít do Etiopie, aby unikli mučení. Skupina lidí vedená Dža'farem ibn Abí Tálib, bratrem imáma Alího a.s., odešla do Etiopie spolu se svými rodinami (Dža'far byl jedním z nedůvěryhodnějších přátel Svatého Proroka (sawaws)).

Když se mekkánští *káfirún* dozvěděli o *hidžře* muslimů, poslali dva zkušené muže se spoustou darů k etiopskému králi a žádali o vydání uprchlíků z Mekky. Ale Dža'far ibn Abí Tálib pronesl před králem řeč, ve které vysvětlil osobnost Svatého Proroka (sawaws) a povahu jeho vznešeného poslání. Přítomni byli i křesťanští kněží a nejvyšší etiopské autority. Dža'far také recitoval několik qur'ánských veršů ze *súry* (kapitoly) Marjam.

Bezvadná řeč Dža'fara ibn Abí Tálib na krále a ostatní posluchače tak zapůsobila, že začali plakat. Král odmítl požadavek mekkánských vyslanců i jejich dary. Pak nařídil, aby muslimům bylo poskytnuta ochrana a pohodlí.

Po této události se *káfirún* v Mekce rozhodli zpřetrhat veškeré vztahy s *Baní Hášim* (rod Hášimovců), kteří byli Prorokovi (sawaws) příbuzní a jeho stoupenci. Také se rozhodli zastavit s nimi jakékoli obchodování a sepsali proto zvláštní úmluvu, kterou nechali každému podepsat, a nechali ji v Ka'bě.

Banú Hášim spolu s Prorokem Muhammadem (sawaws) museli opustit Mekku a uchýlit se v údolí zvaném *'Ši'b Abí Tálib'*, kde žili v největších těžkostech a trpěli hlady. V tomto období se nikdo neodvážil vyjít ven. Ve dne čelili hroznému vedru a v nocích slýchali neustálý nářek žen a dětí.

Po třech letech, důsledkem zničení úmluvy (byla sežrána moly) a kvůli vypovězení smlouvy okolními kmeny, nevěřící úmluvu zrušili a *Banú Hášim* se vrátili z vyhnanství.

Ale tehdy zemřel Abú Tálib, jediný ochránce Svatého Proroka (sawaws), a také Prorokova (sawaws) laskavá a věrná žena Chadídža. Kvůli tomu se situace pro Proroka (sawaws) ještě více zhoršila. Nemohl se objevit na veřejnosti ani odhalit svou identitu. Jeho život byl v nebezpečí.

CESTA DO TÁ'IFU

Svatý Prorok (sawaws) a Banú Hášim se vrátili z *Ši'b Abí Tálib* ve třináctém roce po *al-Bithat an-Nabawijjah.* Svatý Prorok (sawaws) v té době podnikl krátkou cestu do Tá'ifu, města ležícího asi 100 kilometrů od Mekky a vyzval jeho obyvatele k přijetí

islámu. Ale omezení lidé z Tá'ifu ho všude napadali, uráželi a házeli po něm kameny a nakonec ho vyhnali z města.

Svatý Prorok (sawaws) se vrátil do Mekky a na nějakou dobu tam zůstal. Ale protože jeho život nebyl v bezpečí, nechodil mezi lidi. Protože okolnosti byly výhodné ke zničení Proroka (sawaws), stařešinové Mekky se sešli v Dárun-Nadwah k poradě a vymysleli plán, jak se Proroka (sawaws) navždy zbavit. Vybrali z každého arabského kmene jednoho muže a všichni dohromady měli vtrhnout do domu Svatého Proroka (sawaws) a zabít ho. Důvodem, proč byli vybráni zástupci všech kmenů, bylo zabránit příbuzným Proroka (sawaws) povstat k odplatě a bojovat proti kmenu, jehož členové by byli zodpovědní za vraždu Posla Božího (sawaws). Jedním ze zástupců byl také člověk z Banú Hášim, což mělo umlčet také rod Hášimovců.

Rozhodnutí bylo ujednáno. Bylo jmenováno asi čtyřicet lidí z různých kmenů, aby zabili Proroka (sawaws). V noci obklíčili jeho dům, aby do něj mohli za úsvitu vtrhnout a uskutečnit svůj plán, ale Boží vůle jejich plán překazila. Všemocný Bůh seslal Proroku (sawaws) zjevení, ve kterém ho informoval o jejich záměrech, a nařídil mu té samé noci opustit Mekku a vydat se do Medíny.

Svatý Prorok (sawaws) o stávající situaci informoval Alího a.s., požádal ho, aby spal v jeho posteli a oznámil mu svou poslední vůli. V noci opustil svůj dům, na cestě potkal Abú Bakra a vzal ho s sebou na cestu do Medíny.

Někteří medínští hodnostáři se již dříve setkali se Svatým Prorokem (sawaws) v Mekce a uvěřili v něj. Uzavřeli také dohodu, že budou podporovat a ochraňovat Proroka (sawaws), jestli přijde do Medíny, tak jako by bránili svoje vlastní životy a svou čest.

ODCHOD SVATÉHO PROROKA (SAWAWS) DO MEDÍNY

Prorok Muhammad (sawaws) došel k jeskyní na hoře Thaur bízko Mekky a na tři dny se tam ukryl. Poté z jeskyně vyšel a pokračoval v cestě, až došel do Medíny, kde byl přivítán jejími obyvateli.

Mezitím v Mekce *káfirún,* kteří obklíčili Prorokův dům (sawaws), vtrhli za úsvitu dovnitř, a s vytasenými meči přistoupili k jeho posteli. V ní našli spát Alího a.s. Jakmile nevěřící zjistili, že Svatý Prorok (sawaws) odešel z Mekky, vydali se ho hledat, ale po důkladném pátrání se vrátili s nepořízenou.

Svatý Prorok (sawaws) zůstal v Medíně, kde lidé ochotně přijali islám. Medína se změnila v islámské město. Předtím se město nazývalo Jathrib, ale po příchodu Proroka bylo přejmenováno na Madínat ar-Rasúl (Město Prorokovo) a stalo se prvním islámským městem. Někteří medínští Arabové (asi třetina populace) byly pokrytci (*munáfiqún*) a ze strachu z většiny předstírali, že jsou muslimové.

Slunce islámu začalo svítit na jasné medínské obloze a začalo ovlivňovat životy lidí. Zaprvé se změnil konflikt, který existoval po mnoho let mezi dvěma hlavními kmeny *Aws* a *Chazradž,* na mír a kompromis. Věřící v Medíně kroužili jako motýli kolem svíce prorockého poslání. Kmeny v medínském teritoriu začali postupně přijímat islám a boží předpisy, které byly zjevovány. Každý den byl zničen jeden z kořenů zkaženosti a nevhodného chování a nahrazen zbožností a spravedlností. Muslimové, kteří zůstali v Mekce po Prorokově (sawaws) *hidžře* a čelili útlaku a mučení od nevěřících, opouštěli své domovy a utíkali do Medíny, kde byli vítáni vřelou pohostinností jejich bratrů ve víře.

Muslimové, kteří přišli z Mekky do Medíny se nazývali *muhádžirún* (imigranti) a věřící v Medíně se nazývali *ansár* (pomocníci).

V Medíně a okolí také žilo mnoho židovských kmenů, jejichž učenci neustále vykládali Arabům o svatém prorokovi, který má přijít. Ale když tyto kmeny byli po *hidžře* vyzváni k přijetí islámu, pozvání nepřijali a od islámu se odvrátili. Nakonec byla mezi židy a muslimy sepsána mírová smlouva se specifickými podmínkami.

Rychlý růst islámu vážně znepokojoval nevěřící v Mekce a zvětšoval jejich nenávist vůči Svatému Proroku (sawaws) a jeho stoupencům. *Káfirún* číhali na záminku, aby mohli narušit jednotu muslimů. Na druhé straně muslimové, obzvláště *muhádžirún,* kteří byli s nevěřícími dost nespokojeni, čekali na boží povolení k potrestání krutých nevěřících za jejich zlé činy a k osvobození svých žen, nevinných dětí a bezmocných starých lidí, kteří čelili pronásledování a týrání v Mekce.

BITVA U BADRU

První bitva mezi muslimy a *káfirín* z Mekky se odehrála u Badru (údolí mezi Mekkou a Medínou) ve druhém roce po *hidžře*. Nevěřících bylo asi tisíc, a byli plně ozbrojeni. Muslimů nebyla ani třetina a chybělo jim potřebné válečné vybavení, ale boží řízení poskytlo muslimům jasné vítězství a nevěřící byli poraženi tím nejostudnějším způsobem.

Mušrikín utrpěli těžké ztráty a přišli o veškeré válečné vybavení. Pak uprchli zpátky do Mekky. Říká se, že v této bitvě bylo zabito sedmdesát nevěřících, z nichž téměř polovina byla zabita mečem Alího a.s. Sedmdesát nevěřících bylo zajato.

BITVA U UHUDU

Ve třetím roce *hidžry* tři tisíce nevěřících (podle některých zdrojů pět tisíc) z Mekky pod velením Abú Sufjána táhli směrem k Medíně. S muslimy se střetli u Uhudu blízko Medíny. V této bitvě Svatý Prorok (sawaws) seřadil sedmset muslimů, aby

čelili nepříteli. Zpočátku měli v bitvě muslimové navrch, ale po několika hodinách kvůli chybě několika mužů byla armáda islámu poražena. Nevěřící zaútočili ze všech stran a muslimové byli brzo obklíčeni.

V této bitvě muslimové utpěli velké ztráty. Hamza, strýc Proroka Muhammada (sawaws), spolu se sedmdesáti dalšími společníky, kteří byli většinou z *ansárů,* zemřeli mučednickou smrtí. Prorok Muhammad (sawaws) byl zraněn na čele. Jeden z nevěřících, který seknul Svatého Proroka (sawaws) do ramene, začal křičet: "Zabil jsem Muhammada!" Když to armáda muslimů uslyšela, rozprchla se na všechny strany. Pouze Ali a.s. a pár dalších mužů zůstali neochvějně u Proroka Muhammada (sawaws). Všichni tito muži byli zabiti, ale Alí a.s. odolával nepříteli až do konce bitvy a bránil Svatého Proroka (sawaws).

Poslední den se ti, kteří prve utekli z bitvy, shromáždili znovu kolem Proroka (sawaws) a připravili se k boji. Ale armáda Abú Sufjána se rozhodla, že jim takový úspech stačí, zastavili boj a vydali se do Medíny.

Po několika kilometrech začala armáda nevěřících litovat, že bitvu nedovedli do konečného vítězství a nevzali ženy a děti muslimů do zajetí a nevydrancovali jejich majetek. Dokonce se radili, že napadnou Medínu znovu, ale dostali zprávy, že muslimská armáda má v úmyslu pokračovat v boji. To nevěřící zastrašilo, vzdali se svých bojových pánů a spěšně se vrátili do Mekky.

Zprávy, které obdrželi, byly vskutku pravdivé, neboť Svatý Prorok (sawaws) na příkaz Boha mobilizoval armádu ze zraněných, kteří byli pod vedením Alího a.s., aby pronásledovali nepřítele.

Ačkoli muslimové utrpěli v této bitvě vážné ztráty, ve skutečnosti to bylo ve prospěch islámu a muslimů. Muslimové z této bitvy získali ponaučení a pocítili neblahé důsledky neuposlechnutí Prorokova (sawaws) příkazu. Obě nepřátelské strany se rozhodli, že se příštího roku znovu setkají v bitvě u Badru. Svatý Prorok (sawaws) a jeho druhové se dostavili k bitvě včas, ale nevěřící nepřišli.

Po této bitvě byli muslimové velmi dobře připraveni a postupovali na všech stranách Arabského poloostrova, kromě Mekky a Tá'ifu.

BITVA CHANDAQ

Toto byla třetí bitva vyhlášená arabskými nevěřícími proti Svatému Prorokovi (sawaws). Byla to také poslední bitva, kterou vedli lidé z Mekky. Bitva to byla velice náročná. Nevěřící se plně vyzbrojili a využili všechny svoje síly. V historii je známá jako bitva 'Ahzáb' nebo 'Chandaq'.

Po bitvě u Uhudu se náčelníci v Mekce vedeni Abú Sufjánem rozhodli zasadit poslední ránu Prorokovi Muhammadovi (sawaws) a zničit islám nadobro. Proto

podněcovali arabské kmeny, aby se s nimi spojili. Přestože židé podepsali s muslimy mírovou smlouvu, tajně se s nevěřícími spolčili, porušili smlouvu a podepsali s nimi dohodu o spolupráci.

V pátem roce *hidžry* tedy plně ozbrojená armáda složená z Qurajšovců, různých arabských kmenů a židů táhla na Medínu.

Protože Prorok (sawaws) věděl o úmyslu nepřítele, radil se se svými společníky. Po dlouhé diskuzi se rozhodli vykopat dlouhý příkop kolem Medíny podle návrhu Salmána al Fársího, který byl velmi blízkým společníkem Svatého Proroka (sawaws). Pak se opevnili uvnitř Medíny. Když nepřátelská armáda dorazila k Medíně, zjistila, že se nijak nemůžou dostat do města. Začali město obléhat a bojovali z této pozice. Obléhání a boj trval nějakou dobu.

Právě v této bitvě byl mocnou rukou Alího a.s. zabit nejslavnější válečník a proslulý jezdec Arábie 'Amr bin 'Abdwudd. Nakonec důsledkem větru, zimy, únavy arabských modloslužebníků z dlouhodobého obléhání a díky rozporu mezi židy a Araby obléhání skončilo bez výsledku a armáda nevěřících se rozprchla.

BITVA S ŽIDY - BITVA U CHAJBARU

Po bitvě Chadaq, která byla původně vyprovokována židy, kteří se spolčili s arabskými nevěřícími, a kteří otevřeně porušili smlouvu s muslimy, se Svatý Prorok (sawaws) na příkaz Boha rozhodl potrestat židovské kmeny z Medíny. Událo se mnoho bitev a všechny skončily ve prospěch muslimů. Nejdůležitější z nich byla bitva u Chajbaru. Židé z Chajbaru měli k dispizici několik pevností a značný počet bojových sil s náležitým vybavením.

V této bitvě Alí a.s. zabil Marhaba z Chajbaru, velmi známého židovského válečníka a rozehnal židovskou armádu. Poté vtrhnul do hlavní pevnosti Chajbaru, vyvrátil její vrata, a vstoupil do pevnosti spolu s armádou islámu. Poté vztyčil na jejím vrcholu vítězný prapor. Právě těmito bitvami, které skončili pátého roku *hidžry,* problémy s arabskými židy ustaly.

VLÁDCI A KRÁLOVÉ JSOU VYZVÁNI K ISLÁMU

Svatý Prorok (sawaws) se usadil v Medíně. Velký počet muslimů, kteří byli v Mekce mučeni a pronásledováni, postupně opouštěli svoje domovy a majetky a odcházeli do Medíny. *Ansárové* dodrželi svoje sliby a přijali vystěhovalce s otevřenou náručí.

Svatý Prorok (sawaws) vystavěl v Medíně *Masdžid an-Nabi.* Kromě této mešity byly vystavěny další. Muslimští misionáři byli vysláni na okraje města a s židovskými kmeny v Medíně a okolí a s několika arabskými kmeny byly podepsány mírové dohody. Islám začal vzkvétat s ohromnou intenzitou.

V šestém roce *hidžry* Svatý Prorok (sawaws) poslal dopisy vládcům a králům, jako například perskému králi, římskému císaři, egyptskému panovníkovi a etiopskému Negusovi, ve kterých je vyzval k přijetí islámu.

Po nějaké době Mekkánci porušili smlouvu sepsanou s muslimy, důsledkem čehož se Prorok (sawaws) rozhodl Mekku dobít. V osmém roce *hidžry* Svatý Prorok (sawaws) s deseti tisíci vojáky přišli do Mekky a dobyli ji bez jakéhokoli boje a krveprolití. Prorok (sawaws) také svrhnul a rozbil modly, které byli v Ka'bě. Mekkánci přijali islám. Svatý Prorok (sawaws) shromáždil všechny vůdce Mekky, kteří mu v posledních dvaceti letech projevovali nenávist a chovali se k němu a jeho stoupencům nelidsky a s největší velkodušností jim odpustil, aniž by ukázal sebemenší hořkost.

BITVA U HUNAJNU

Po dobytí Chajbaru se Svatý Prorok (sawaws) rozhodl vyčistit okraje města a vedl nesčetné bitvy s arabskými modloslužebníky: jednou z takových bitev byla bitva u Hunajnu.

Tato bitva byla jednou z nejvýznamnějších bitev Svatého Proroka (sawaws). Udála se v údolí Hunajn proti kmeni Hawazin. Islámská armáda, čítající dvanáct tisíc mužů, se setkala s armádou kmene Hawazin, která měla pár tisíc mužů. Strhla se zuřivá bitva.

Na začátku Hawazin těžce udeřili na muslimy a to do té míry, že se všichni dali na útek, kromě Alího a.s., který držel prapor islámu, a několika daších, kteří bojovali před Prorokem (sawaws). Ale po několika hodinách se *ansárové* a pak další muslimové vrátili na svá místa a po několika těžkých bojích nepřítele porazili. V této bitvě muslimové zajali pět tisíc lidí, ale na žádost Proroka (sawaws) byli všichni propuštěni na svobodu. Svatý Prorok (sawaws) dal muslimům za jejich zajatce peníze a pak zajatce propustil.

BITVA U TABÚKU

V devátém roce *hidžry* Svatý Prorok (sawaws) vyslal armádu do Tabúku (na hranicích mezi *Hidžázem* a Damaškem), aby bojovala s Římany, protože se roznesla zpráva, že tam císař chystá armádu složenou z Římanů a Arabů. Předtím se odehrála bitva u Mu'tah, kde zemřeli mučednickou smrtí velitelé islámské armády Dža'far ibn Abí Tálib, Zajd ibn Háritha a 'Abdulláh ibn Rawáhah.

Svatý Prorok (sawaws) s armádou třiceti tísíc vojáků pochodoval k Tabúku, ale lidé, kteří se tam shromáždili, se rozutekli dříve, než armáda dorazila. Svatý Prorok (sawaws) zůstal v Tabúku tři dny, vyčistil oblast a pak se vrátil do Medíny.

DALŠÍ BITVY

Během deseti let pobytu v Medíně Svatý Prorok (sawaws) bojoval téměř osmdesát větších i menších bitev a sám se zúčastnil téměř jedné čtvrtiny z nich.

V bitvách, kterých se zúčastnil, bojoval s ostatními vojáky na rozdíl od jiných velitelů, kteří zůstávali v pozadí a jen vydávali rozkazy k útokum a zabíjení; ale sám nikdy nikoho nezabil.

GHADÍR CHUMM A NÁSLEDOVNICTVÍ PROROKA (SAWAWS)

Mekka bylo poslední město, jehož dobytí vedlo k absolutní dominanci islámu po celém Arabském poloostrově. Je v něm *Haram* (svatá místa) a Ka'ba. Město se dostalo do rukou islámu osmého roku *hidžry.* Krátce nato byl dobyt také Tá'if.

V desátém roce *hidžry* se Prorok (sawaws) vydal do Mekky vykonat *Hidždžatul Wadá'* (poslední *hadždž*). Po rituálech hadždže dal lidem nezbytné instrukce a dal se na cestu zpátky do Medíny. Na cestě nařídil zastavit na místě zvaném '*Ghadír Chumm'.* Před stodvaceti tisíci poutníky (*hudždžádž*), kteří přišli vykonat pouť ze všech částí Arábie, vzal Alího a.s. za ruku, vyzvedl ji do výše a oznámil jeho *imámat* (následovnictví po Svatém Proroku (sawaws)).

Tímto činem byla věc následovnictví, jež kontroluje záležitosti muslimů, ochraňuje Knihu a *hadíthy* a chrání boží zákony a nařízení, objasněna. A tak byl vykonán Boží příkaz v Qur'ánu:

"Posle, předej to, co ti bylo sesláno od Pána tvého! Neučiníš-li tak, pak nesplníš své poslání..." (5:67)

Krátce po návratu do Medíny Prorok Muhammad (sawaws) zemřel.

PROROK MUHAMMAD (SAWAWS) V MEDÍNĚ A RŮST ISLÁMU

Prorokovo (sawaws) pozvání k islámu v Medíně zintenzivnělo a pojalo každý dům, oblast a čtvrť. Lidé se obraceli k islámu ve velkých skupinách takovou rychlostí, že brzy lidé v Mekce, Medíně a všechny kmeny v přilehlých oblastech přestoupili na islám. Během deseti let Prorokova (sawaws) pobytu v Medíně se islám rozšířil po celém Arabském poloostrově. V těchto letech byl Svatý Prorok (sawaws) zcela zaměstnán svým posláním a nikdy si neodpočinul.

Získával *wahj* (zjevení) a vysvětloval lidem učení islámu týkající se etiky, vzdělání a zákonů, které mu zjevil Všemocný Bůh. Svatý Prorok (sawaws) dával lidem důležité rady, odpovídal na jejich otázky, debatoval s oponenty a učenci druhých náboženství, zejména s židy, a spravoval záležitosti země.

Přestože byl velice zaměstnán, Svatý Prorok (sawaws) věnoval značnou část svého času k uctívání Boha. Postil se po mnoho dní v roce, téměř nepřetržitě se postil tři po sobě jdoucí měsíce - radžab, ša'bán a ramadán, a také asi měsíc při dalších příležitostech. Občas Svatý Prorok (sawaws) držel *sawmul wisál* (nepřetržitý půst), což byla jedna z jeho zvláštních charakteristik - po několik dní se bez přestávky zdržel jídla i pití. Něco ze svého času věnoval na spravování domácích záležitostí a uspokojování životních potřeb a také si vydělával na živobytí.

Všemocný Bůh se o událostech těchto deseti let stručně zmiňuje v Qur'ánu:

"Rádi by sfoukli světlo Boží ústy svými, avšak Bůh učiní světlo Své dokonalým, i když se to protiví nevěřícím." (61:8)

Bůh je ten, Jenž poslal svého posla k lidem s božím vedením a pravým náboženstvím, aby Jeho náboženství převládlo nad ostatními náboženstvími, i když se to nevěřícím příčí.

Je evidentní, že tento boží slib byl splněn během života proroka Muhammada (sawaws) a také po jeho smrti až do dnešní doby, kdy na celém světě žije více než miliarda muslimů.

Bůh říká:

"Vy jste národ nejlepší, jenž kdy povstal mezi lidmi; vy přikazujete vhodné, zakazujete zavrženíhodné a věříte v Boha ..." (3:110)

POHLED NA INTELEKTUÁLNÍ A DUCHOVNÍ STRÁNKU PROROKOVY (SAWAWS) POVAHY

Podle autentických historických dokumentů byl Svatý Prorok (sawaws) vychován v takové atmosféře, která byla tou nejhorší k životu a byla středem ignorance, zkaženosti a morálních nectností. V takovém prostředí a bez akademického vzdělání strávil své dětství a mládí. Svatý Prorok (sawaws) nikdy neuctíval modly a neúčastnil se nehumánních aktivit. Nicméně žil mezi takovými lidmi a v jeho obyčejném životě nic nenaznačovalo tomu, že bude mít tak úžasnou budoucnost. Bylo to vskutku neočekávané od chudého sirotka bez vzdělání.

Svatý Prorok (sawaws) žil tímto způsobem, až jedné noci, zatímco uctíval Boha s obvyklým klidem v srdci a vzdálený od světských záležitostí, najednou získal jinou osobnost.

Jeho tichá vnitřní osobnost se přeměnila na božskou. Svatý Prorok (sawaws) považoval myšlení a víru tisíců let lidských civilizací za pověrčivé. Se svými realistickými názory považoval zvyky a rituály obyvatel světa za kruté a nespravedlivé. Spojil minulost s budoucností světa a plně rozpoznal cestu lidské

prosperity. Jeho postřehy a vize se úplne změnily. Neviděl ani neslyšel nic kromě pravdy a reality. Začal mluvit slova božství, moudrosti a vedení. Jeho přirozený stav mysli, která byla zaneprázdněná myšlenkami o reformě každodenního běhu v ubohé atmosféře obchodu, zesílil, a tak se pustil do reformování celého světa a jeho obyvatel a zničení tisíce let staré organizace lidské krutosti a tmářství. Povstal, aby oživil pravdu a realitu bez jakékoli pomoci, a kritizoval děsivé a intenzivní opoziční síly, jako kdyby nebyly ničím. Hovořil o božském učení a odvodil veškerou realitu existence od Jedinečnosti Stvořitele světa.

Svatý Prorok (sawaws) popsal a ztělesnil vznešenou lidskou etiku nejlepším možným způsobem. Byl prvním, který konal to, co kázal druhým.

Náboženské zákony a předpisy, které přinesl, se skládají z řady úkonu uctívání a služeb, které krásně vyjadřují podřízenost člověka velikosti a moci Boha. Přinesl také jiné zákony, jako například legální a trestní zákony, které jsou vzájemně propojené a založené na základě monoteizmu a úcte k vznešené lidské morálce.

Soubor zákonů o uctívání a transakcích přinesených Svatým Prorokem (sawaws) je tak komplexní, že bere v úvahu každý aspekt individuálního i společenského života i různé potřeby a požadavky, které vznikají v průběhu času, a vydává pokyny, jak je uspokojit.

Prorok Muhammad (sawaws) považoval zákony svého náboženství za univerzální a věčné, věřil, že jeho náboženství je schopné uspokojit světské i duchovní potřeby všech lidských společností. Věřil, že lidé mají zaujmout stejný postoj, aby si zajistili prosperitu. Často říkával:

"Náboženství, které jsem přinesl, vám zaručuje prosperitu a štestí v tomto životě i v životě po smrti."

Výrok Proroka Muhammada (sawaws) rozhodně nebyl neopodstatněný, naopak Prorok (sawaws) došel k tomuto závěru po důkladném studiu stvoření a předvídání budoucnosti lidstva. Jinými slovy nejprve rozpoznal naprostou harmonii a spolupráci mezi svými zákony a tělesným a duchovním stvořením člověka, potom vzal v úvahu změny, které nastanou v budoucnosti a bezpráví, kterému budou čelit muslimské společnosti, a pak odhadnul trvalost a věčnost svých náboženských předpisů.

Proroctví Svatého Proroka (sawaws), která se k nám dostala prostřednictvím autentických dokumentů, popsala obecné okolnosti a podmínky od jeho odchodu z tohoto světa až do daleké budoucnosti.

Prorok (sawaws) provedl všechny tyto úkony během dvaceti tří let, z nichž strávil třináct let pod těžkým útlakem ze strany mekkánských nevěřících. Zbytek života strávil v bitvách, vojenských výpravách, a vnějších bojích s otevřenými nepřáteli; v domácích kampaních proti *munáfiqín* (pokrytcům) a buřičům; a ve spravování záležitostí muslimů, reformování jejich víry, etiky a činů, a v tisících dalších záležitostech.

Svatý Prorok (sawaws) dosáhl úspechu díky svému pevnému rozhodnutí dosáhnout pravdy a jejímu oživení. Jeho realistické myšlenky byly zaměřeny pouze na pravdu. Nenásledoval nic, co bylo v rozporu s pravdou, i kdyby to bylo v jeho zájmu nebo v zájmu veřejnosti. Celým srdcem přijal pravdu a nikdy ji neodmítl. Na druhé straně odmítl vše, co bylo falešné a nikdy to nepřijal.

NEOBYČEJNÁ DUCHOVNÍ OSOBNOST SVATÉHO PROROKA (SAWAWS)

Pokud se nestranně zamyslíme nad tím, co zde bylo řečeno, nebudeme mít sebemenší pochyby o tom, že objevení se takové osobnosti v takových podmínkách a za takových okolností nebylo nic jiného než zázrak, a pro nějž nebyla jiná příčina než speciální pomoc od Boha. Proto se Všemocný Bůh v Qur'ánu opakovaně zmiňuje o Prorokově (sawaws) neškolenosti, sirobě a chudobě.

Bůh říká:

"Což nenašel tě jako sirotka - a v útulek tě nepřijal? Bloudícím tě nalezl - a správnou cestu ti ukázal, nuzákem tě nalezl - a bohatství ti věru dal!" (93:6-8)

Bůh také říká:

"Tys nepředčítal předtím z Písma žádného ani jsi žádné neopisoval pravicí svou..." (29:48)

A znovu Bůh říká:

"Jste-li na pochybách o tom, co jsme seslali služebníku svému, tedy přineste súru podobnou této..." (2:23)

CHARAKTER SVATÉHO PROROKA (SAWAWS)

Jediný princip, na kterém Svatý Prorok (sawaws) položil základ svého náboženství, je *tawhíd,* ve kterém rozpoznal zdroj prosperity pro všechny lidi.

Podle *tawhídu* je Bůh jediným Stvořitelem světa. On jediný je hoden uctívání. Nesmíme se poklonit a vzdát hold nikomu jinému než Bohu.

Tento princip, který musí být praktikován ve všech společnostech, nám říká, že jsme si všichni navzájem bratry, jsme si rovni a nesmíme nikoho považovat za našeho neomezeného vládce kromě Boha.

Bůh říká:

"Rci: 'Vlastníci Písma! Pojďte ke slovu rovnému pro nás i pro vás a shodněme se, že nebudeme sloužit nikomu leč Bohu a nebumeme k Němu nic přidružovat a že si nebude brát jeden druhého za Pána místo Boha!' " (3:64)

Svatý Prorok (sawaws) neměl jiný cíl než šírení náboženství *tawhídu* (jedinečnosti Boží). Vyzýval lidi k *tawhídu* svou nejlepší morálkou, nejpříjemnější povahou a s nepřesvědčivějšími argumenty a důkazy. Svým přátelům radil, aby postupovali stejně. Všemocný Bůh mu dal Svůj příkaz:

"Rci: „Toto je cesta má. Volám vás k Bohu viditelným důkazem, já i ti, kdož mne následují." (12:108)

Na základě svého charakteru Svatý Prorok (sawaws) považoval všechny lidi za bratry a vzájemně si rovné. Nikdy vůči nikomu neprojevoval předpojatost v plnění božích příkazů. Nedělal rozdíly mezi svými známými a cizinci, mezi slabými a silnými, bohatými a chudými, mužem a ženou a bílými a černými. Dal lidem práva na základě náboženských zákonů a nařízení a řekl: "I kdyby se moje dcera Fátima, která je mi ze všech nejdražší, dopustila krádeže, usekl bych jí ruku."

Nikdo neměl právo být zpupný, komandovat a utiskovat druhé. Lidé se těšili největší svobodě. Bůh se zmiňuje o této svobodě a spravedlnosti v Qur'ánu:

"A těm, kdož následují posla, proroka neučeného, jehož naleznou oznámeného jim v Tóře a Evangeliu a který jim přikazuje vhodné a zakazuje zavrženíhodné, který jim dovoluje pokrmy výtečné a zakazuje jim škodlivé a snímá z nich tíživé povinnosti a pouta, jež je tíží. A věru ti, kdož v něj uvěří a podpoří jej a budou následovat světlo, jež bylo s ním sesláno, ti budou blažení!“ Rci: „Lidé, já věru jsem poslem Božím k vám všem..." (7:157-158)

Z tohoto důvodu Svatý Prorok (sawaws) nechtěl pro sebe žádná privilegia. Nikdo by neřekl, že se liší od ostatních lidí. Svatý Prorok (sawaws) vykonával domácí práce, každého přivítal osobně a poslouchal ty, kteří si k němu přišli pro radu. Nikdy nesedal na čestném místě. Před svými vlastními potřebami upřednostňoval chudé, kterým rozdal své peníze, jež si vydělal.

Občas daroval potřebným dokonce svoje poslední peníze a zůstal o hladu. Vždycky žil jako prostí lidé a přátelil se s nimi. Ani v nejmenším nezanedbával práva ostatních lidí, ale naopak byl velice shovívavý a odpouštějící, když šlo o jeho osobní práva. Když k němu po dobytí Mekky byli přivedeni qurejšovští hodnostáři, nedal najevo nejmenší zlobu a tvrdost, a všem odpustil, i když s ním před *hidžrou* zacházeli velice krutě a dokonce roznítili povstání po *hidžře*.

Mezi svými přáteli i nepřáteli byl Svatý Prorok (sawaws) velmi dobře znám pro svou etiku a ctnosti. Neměl sobě rovného v družnosti, přívětivosti, shovívavosti,

skromnosti a důstojnosti. Svatý Qur'án chválí jeho charakter slovy:

"Vždyť vskutku povaha tvá je vznešená." (68:4)

Vždycky pozdravil jako první ty, které potkal, i ženy, děti a podřízené. Jeden z jeho přátel ho požádal o povolení se mu poklonit (vykonat před ním prostraci). Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Proč bys to dělal? Toto je zvyk Caesara a Chusra. Já jsem prorok a služebník Boží."

Od té doby, co byl Bohem pověřen k poslání šířit učení islámu a a poskytnout vedení lidem, Svatý Prorok (sawaws) ani na chvíli nezanedbal své povinnosti a neustával ve svém úsilí. Třináct let před *hidžrou,* když žil ještě v Mekce a musel čelit nesnesitelným těžkostem způsobeným arabskými modloslužebníky, přesto stále uctíval Boha a propagoval islám. Během deseti let po *hidžře* Svatý Prorok (sawaws) doručil lidem učení a zákony islámu, i když mu nepřátelé islámu, židé a pokrytci předstírající víru způsobovali čím dál tím větší problémy. Svatý Prorok (sawaws) také s nepřáteli bojoval ve více než osmdesáti bitvách.

Kromě spravování záležitostí islámské společnosti, která zahrnovala celý Arabský poloostrov, Svatý Prorok (sawaws) osobně řešil stížnosti a menší požadavky lidí bez pomoci jakéhokoli dveřníka či komorníka.

Co se týče statečnosti a odvahy Svatého Proroka (sawaws), stačí říct, že se svou výzvou k pravdě se postavil sám proti celému světu té doby, kde vládla nespravedlnost a násilí. I když musel snášet těžká muka ze strany tyranů, nikdy neukázal slabost a zklamání, ani nikdy neustoupil v bitvě.

Svatý Prorok byl vždy velmi čistý a upravený. Čistotu považoval za znak víry. Jeden z jeho slavných výroků říká:

"Čistota je část víry."

Kromě čistoty oblečení a těla byl vždy Prorok (sawaws) pěkně oblečen a měl vynikající způsoby. Kdykoli odcházel z domu, dával si záležet na svém vzhledu. Obzvláště měl rád parfémy.

Svoje způsoby nikdy nezměnil. Až do konce svého života zůstal skromný, a ačkoli měl vyjímečné postavení, nikdy nedával přednost sobě před ostatními.

Během svého života nikoho neurazil a nepoužíval prázdná slova. Nikdy se nesmál hlučně a neprováděl urážlivé a nevhodné úkony. Velmi rád se zamýšlel a přemítal. Poslouchal pozorně poznámky a stížnosti lidí a pak jim odpovídal. Nikdy nepřerušoval řeč ostatních a nebránil jim ve svobodě slova; ale opravil jejich chyby a ulevil jejich nepohodlí.

Svatý Prorok (sawaws) byl velice laskavý a měl měkké srdce. Vždy ho rmoutilo

utrpení lidí; nicméně nikdy neváhal potrestat zločince a při plnění Božích nařízení nedělal mezi lidmy rozdíly.

Jednou byli jeden žid s muslimem obviněni, že kradli v domě jednoho z *ansárů*. V této souvislosti se velký dav lidí vypravil k domu Svatého Proroka (sawaws) a trvali na tom, aby byl potrestán žid, aby bylo zachováno dobré jméno muslimů, obzvláště *ansárů,* a vzhledem k otevřené nenávisti židů, kterou chovali vůči muslimům. Ale Svatý Prorok (sawaws) zjistil, že pravda je v rozporu s tím, co požadovali, a otevřeně podpořil žida a potrestal muslima.

Během boje v bitvě u Badru, když Prorok (sawaws) osobně organizoval šiky divize, uviděl bojovníka stojícího o něco vepředu než ostatní. Svatý Prorok (sawaws) přitisknul svou hůlku na mužovo břicho, aby ho posunul trochu zpátky do řady. Bojovník řekl: " Posle Boží! Přísahám při Bohu, že mě bolí břicho a budu požadoval *qisás* (islámské odškodnění)." Prorok (sawaws) dal muži svou hůlku, odsunul svůj oděv ze svého břicha a řekl: "Pojď si pro *qisás.*" Muž přiběhl ke Svatému Proroku, políbil ho na břicho a řekl: "Vím, že budu dnes zabit, a tak jsem se chtěl dotknout vašeho svatého těla." Potom zaútočil na nepřítele a bojoval až do své mučednické smrti.

Svatý Prorok (sawaws) ochraňoval slabé a utiskované a naléhal na své přátele, aby ho vzždy informovali o požadavcích potřebných a stížnostech slabých, a aby v tomto ohledu nikdy neotáleli.

Vypráví se, že poslední Prorokova (sawaws) slova byla doporučením pro lidi, aby dodržovali práva žen a otroků.

Mír budiž s ním a s jeho svatou rodinou.

PROROKOVA (SAWAWS) POSLEDNÍ VŮLE

Svět lidí, stejně jako ostatní složky světa existence, je podroben změnám a transformaci. Velké rozdíly, které vidíme v konstituci lidí, vytvořily rozdílné charaktery, důsledkem čehož se lidé od sebe liší co se týče rychlosti nebo pomalosti chápání a dobré paměti či zapomětlivosti.

Proto víra, zvyky a tradice, které vládnou společnostem, podléhají změnám a deformaci ve velice krátkém čase a nakonec zaniknou, pokud nemají stabilní základ a důvěryhodné ochránce.

Aby se vyhnul tomuto nebezpečí, Svatý Prorok (sawaws) představil pro své náboženství silný a stabilní dokument a kvalifikované ochránce, Svatý Qur'án a *Ahlul Bayt* a.s. A proto všechny islámské směry společně zaznamenaly, že Svatý Prorok (sawaws) opakovaně prohlásil: "Dávám vám dvě cenné věci, jednou z nich je Svatá Kniha (Qur'án) a tou druhou jsou mí *Ahlul Bayt*. Tyto dvě věci se od sebe nikdy

neoddělí a vy nesejdete z pravé cesty, pokud se jich budete držet."

SVATÝ QUR'ÁN

Svatý Qur'án, který je Boží Knihou a důkazem proroctví (*Nubúwwah*) Proroka Muhammada (sawaws), je hlavním zdrojem islámského práva a vzdělání. Qur'án představuje lidem řadu praktických a vědeckých záležitostí, jejichž aplikací člověk dosáhne prosperity na tomto i na onom světě.

Qur'án byl postupně zjeven Svatému Proroku (sawaws) během období dvaceti tří let jeho výzvy k islámu a reagoval na potřeby lidské společnosti.

Ve svých instrukcích pouze usiluje o vedení lidstva k úspechu. Učí správné víře, chválihodné etice a dobrým činům, což jsou pilíře prosperity člověka a lidské společnosti:

"...A seslali jsme ti Písmo, jež objasněním je všeho, vedením, milosrdenstvím i zvěstí radostnou pro ty, kdož do vůle Boží se odevzdali." (16:89)

Qur'án popsal islámské vědy ve stručnosti. Pro další detaily, obzvláště pro vysvětlení jurisprudenčních problémů, nás Svatý Qur'án odkazuje na *nubúwwah*:

"...a nyní jsme tobě seslali připomenutí, abys lidem objasnil to, co jim bylo (dříve) sesláno..." (16:44)

"A seslali jsme ti Písmo jedině proto, abys jim vysvětlil to, o čem se hádají..." (16:64)

Qur'án nevyzývá lidi, aby slepě následovali příkazy, ale hovoří k nim jejich jazykem a Bohem danou logikou. Připomíná jim řadu známých skutečností, které člověk vnímá volky nevolky díky své přirozenosti. Zmiňuje se o tom, že člověk se jim nemůže nikdy vyhnout.

Svatý Bůh říká:

"Věru že toto je slovo rozhodné a není řečeno jen žertem." (86:13-14)

Co se týče logiky tohoto výroku, záležitosti uvedené ve Svatém Qur'ánu jsou platné a věčné pro všechny doby a všechny lidi. Nejsou jako obecné poznámky lidí, které jsou posuzovány pouze z několika málo úhlu v mezích omezených znalostí a myšlení, a které mohou být zanedbány díky jiným faktorům nedbalosti a nedostatku pozornosti. Svatý Qur'án je "Slovem Všemocného Boha", které zahrnuje každý zjevný i skrytý aspekt a ví o každém dobrém i zlém úmyslu.

A proto je povinností každého muslima, aby používal své realistické myšlení, vzal na vědomí tento verš (*áju*) a považoval "Slovo Boží" za věčné. Nesmí následovat, čemu

ostatní věří, nebo co řeknou. Musí svobodně uvažovat, protože myšlení je jediná vyjímečná vlastnost člověka a Qur'án na něj klade velký důraz. Je to proto, že Kniha Boží je rozhodující dokument a přetrvávající důkaz pro všechny doby a pro všechny lidi. Proto se taková kniha neomezí na názor jedné skupiny lidí.

Všemocný Bůh řekl:

"Nechť nejsou jako ti, jimž zdál se - když dostalo se jim předtím Písma - čas příliš dlouhý; i zatvrdila se srdce jejich" (57:16)

Svatý Qur'án žádá po lidech, aby se obrátili ke své přirozenosti a přijali pravdu. To znamená, aby se nejprve připravili pro bezpodmínečné přijetí pravdy a připustili to, co je pravda. Jejich blahobyt na tomto světě i na světě onom závisí na jejich přijetí pravdy bez toho, že podlehnou svodům Satana a tělesným touhám.

Pak Svatý Qur'án požaduje, aby lidé představili intuitivní znalost islámu svému rozumu a oddali se mu, pokud v něm objeví pravdu a pokud uvidí, že přijetí a implementace jim poskytuje pravý blahobyt a komfort. Takto se společnost bude řídit řadou nařízení a zákonů, po kterých člověk instinktivně touží.

Nakonec to bude jednotný postup, jehož součásti budou úplne v souladu s určitými lidskými charakteristikami a nebude v nich žádný rozpor ani nesrovnalost. Nebude to taková politika, která občas pochází ze spirituality a jindy zase z materializmu; v některých případech je v souladu s rozumem a jindy je zase podřízená tělesným touhám.

Všemocný Bůh v následujícím verši říká o Qur'ánu toto:

"...vedoucí k pravdě a ke stezce přímé." (46:30)

Také říká:

"A věru tento Korán vede k cestě, jež nejpřímější je..." (17:9)

V jiném verši Bůh uvádí, že důvodem moci a pravdivosti islámu je to, že je v souladu s náturou člověka, protože je evidentní, že metoda, která splňuje přirozené potřeby člověka, ho učiní štastným a dá mu prosperitu.

"Obrať tvář svou k náboženství pravému jako haníf podle sklonu přirozeného lidem, v němž Bůh lidi stvořil. Stvoření Boží pak změnit nelze - a toto je náboženství neměnné..." (30:30)

A znovu Bůh říká:

"...Toto je Písmo, jež jsme ti seslali, abys vyvedl lidi s dovolením Pána jejich z temnot ke světlu..." (14:1)

Svatý Qur'án vyzývá lidi k následování cesty světla, která je přivede k jejich ideálním cílům. Bude to nevyhnutelně cesta, která řádně reaguje na přirozené lidské požadavky. Také bude v souladu s rozumem. Tato cesta je právě náboženství přirozenosti zvané "islám".

Ale politika, která je založena na tělesných touhách a uspokojování instinktů jako je chtíč a zloba vlivných lidí ve společnosti, která je slepě přijímána od předků, a kterou zaostalé národy kopírují od silných a mocných národů, není nic jiného, než vrhání se do temnoty. Je to jako cestování po trase, která nijak nezaručuje člověku, že dosáhne svého cíle. Bůh říká:

"Zdaž ten, jenž mrtev byl a jehož jsme oživili a jemuž jsme světlo dali, aby s ním kráčel mezi lidmi, je roven tomu, kdo v temnotách dlí, z nichž východiska není?..." (6:122)

Nakonec z toho lze pochopit důležitost a velkolepost Svatého Qur'ánu z pohledu islámu a muslimů. Kromě toho od svého zjevení před čtrnácti sty lety at do současnosti se Svatý Qur'án vždy těšil vážnosti v různých společnostech z různých důvodů a vždycky k sobě přitahoval pozornost lidí.

Svatý Qur'án je vskutku Boží Knihou, která podporuje univerzální a věčné náboženství islámu. Obecné i podrobné učení islámu je v Qur'ánu popsáno výmluvným způsobem. V tomto směru se hodnota Qur'ánu rovná hodnotě islámu. Navíc Svatý Qur'án není nic jiného než slovo Boží a je věčným zázrakem Svatého Proroka (sawaws).

SVATÝ QUR'ÁN JE ZÁZRAK OD BOHA

Arabština je silný a všeobjímající jazyk, který dokáže vyjádřit přirozené záměry lidí tím nejjasnějším a nejpřesnějším způsobem. V tom se arabštině žádný jazyk nevyrovná.

Historie dokládá, že Arabové v době "neznalosti" (před příchodem islámu), kteří byli převážně kočovníci, na jedné straně vedli necivilizovaný a zaostalý život, na druhé straně však byli takovými mistry ve výřečnosti, že s nimi nikdo v historii nemohl soupeřit.

Na poli arabské literatury zaujímala rétorika nejvyšší místo. Lidé měli obrovskou úctu ke krásným a literárním projevům. Zajímavé a pěkné básně svých nejoblíbenějších básníků věšeli na zdi Ka'by tak, jako umísťovaly své modly a bůžky dovnitř Ka'by. Svůj jazyk užívali v jeho nádheře a se všemi standardy a gramatickými pravidly bez sebemenší chyby a texty svých projevů okrášlovali a zdobili.

Na začátku, když Prorok (sawaws) začal lidem recitovat první verše Qur'ánu zjevené

Bohem, mezi Araby a jejich literáty a básníky vypuklo pozdvižení. Atraktivní, sladké a smysluplné výroky Svatého Qur'ánu udělaly obrovský dojem a otiskly se do srdcí moudrých lidí takovým způsobem, že zapomněli na svou veškerou literární práci a strhli slavné a hlubokomyslné básně známých básníků zvané *"Al-Mu'allaqát"*, které byly vyvěšené na Ka'bě.

Svatá slova a sladké verše přitahovaly svou nekonečnou krásou všechna srdce a umlčela všechny výřečné básníky a spisovatele.

Na druhé straně však byla tato Boží slova nepříjemná a hořká pro modloslužebníky, protože svými expresívními výroky a logickými argumenty objasňovala a dokazovala monoteizmus a tvrdě kritizovala politiku polyteizmu a modlářství. Tyto verše také snižovaly modly, které byly lidmi nazývány "bohy", k nimž se modlili a přinášeli jim oběti a nakonec je uctívali místo Boha. Tato Boží slova také popisovala jejich modly jako kamenné a dřevěné sochy bez života, které jsou neschopné a naprosto zbytečné. Svatý Qur'án vyzval barbarské Araby, kteří byli naplněni zpupností a domýšlivostí, a kteří svůj život založili na krveprolévání a loupežnictví, k náboženství pravdy a k úcte ke spravedlnosti a lidskosti. Proto se Arabové uchýlili k boji a snažili se seč mohli, aby uhasili tento jasný plamen vedení. Ale jejich hanebná snaha jim nepřinesla žádné ovoce kromě velkého zklamání.

Jednoho dne, krátce po výzvě, byl Prorok (sawaws) poslán, aby se se skupinou lidí setkal s jedním z vynikajících řečníků jménem Walíd, který byl známý arabský literát. Svatý Prorok (sawaws) zarecitoval první verše ze súry *Fussilát* (41. súra). Přestože byl Walíd pyšný a nabubřelý, pozorně poslouchal, dokud Svatý Prorok nedošel k verši:

"Jestliže se odvrátí, řekni jim: „Já varuji vás před hromobitím podobným tomu, jímž ´Ádovci a Thamúdovci byli zahubeni.“ (41:13)

Jakmile Prorok (sawaws) zarecitoval tento verš, Walíd začal být rozrušený a třásl se takovým způsobem, že ztratil vědomí. Sezení se přerušilo a přítomní lidé se rozešli.

Po této události přišli lidé k Walídovi a stěžovali si, že je před Muhammadem (sawaws) zneuctil a ponížil. Walíd odpověděl: "Ne, při Bohu, víte moc dobře, že já se ničeho nebojím ani nejsem chamtivý. Jsem člověk písma a literatury. Slova, která jsem od Muhammada (sawaws) slyšel, se nepodobají slovům ostatních lidí. Jeho slova jsou přitažlivá a okouzlující. Nemohou být nazývána prózou ani poezií. Mají hluboký význam. Nemohu o tom nic říct, dokud nevynesu svůj posudek. Dejte mi tři dny na rozmyšlenou." Když se lidé po třech dnech vrátili, Walíd prohlásil, že slova Muhammada (sawaws) jsou čarodějnictví a magie, která uchvacují srdce lidí.

Mušrikún (polyteisté) vedeni Walídem nazývali Qur'án magií a nechtěli poslouchat jeho recitaci. Také ostatním lidem zakazovali, aby ji poslouchali. Když Prorok (sawaws) recitoval Svatý Qur'án u Ka'by, *mušrikún* křičeli a tleskali, aby zabránili lidem slyšet hlas Svatého Proroka (sawaws).

Přesto byli fascinováni dokonalými a uchvacujícími verši Svatého Qur'ánu, a proto se občas za tmy scházeli za zdmi domu Svatého Proroka (sawaws), aby poslouchali recitaci Qur'ánu. Pak jeden druhému šeptali, že tato slova nemohou pocházet od žádného člověka. Bůh se o tom v Qur'ánu zmiňuje:

"My dobře víme, jakým způsobem naslouchají, když k tobě uši natahují a když tajně rozmlouvají a když nespravedliví říkají: „Vy následujete jen člověka očarovaného!“ (17:47)

Občas, když Svatý prorok (sawaws) recitoval Qur'án a vyzýval lidi blízko Ka'by, arabští literáti se skláněli, když procházeli kolem, aby si jich Prorok (sawaws) nevšimnul a nepoznal je. Bůh říká:

"Což lidé věru nesvinují hrudi své do záhybů, aby před Ním se ukryli?" (11:5)

OBVIŇOVÁNÍ SVATÉHO PROROKA (SAWAWS)

Káfirún a *mušrikún* nazývali Qur'án a výzvu Proroka (sawaws) k islámu jako čarodějnictví. Kdykoli Svatý Prorok (sawaws) vyzýval lidi k cestě Boží, informoval je o pravdě nebo jim dával rady, říkali, že provozuje čarodějnictví, i když jim vysvětloval věci, jejichž pravdivost si uvědomovali díky svému rozumu a Bohem darované přirozenosti. Svatý prorok (sawaws) jim ukázal správnou cestu a správný způsob života a oni mohli jasně vidět, že tato cesta vede k prosperitě a štestí lidské společnosti. Pro své odmítnutí neměli žádnou omluvu a tyto věci nemohly být nazývány čarodějnictvím. Copak je čarodějnictví říkat "neuctívejte kameny a kusy dřeva, které jste sami vytesali, neobětujte jim svoje děti a nevěřte v pověry"? Copak takové vlatnosti jako pravdivost, poctivost, laskavost, přátelství, mír, spravedlnost a respekt k lidským právům mohou být nazývány čarodějnictvím?

Bůh se na to ve Svatém Qur'ánu odkazuje:

"A když řekneš: „Po smrti budete vskutku vzkříšeni!“, tu odpovídají ti, kdož nevěří: „To kouzelnictví zjevné je toliko!“ (11:7)

QUR'ÁN VYZÝVÁ MUŠRIKÍN

Káfirún a *mušrikún,* v jejichž srdcích se hluboce zakořenily pověrčivé rituály modloslužebnictví, nebyli nikdy připraveni přijmout islám a následovat pravdu a realitu. Neuznali Svatého Proroka (sawaws), odporovali mu, označili ho za lháře a řekli, že Svatý Qur'án, který přiřkl Bohu, si vymyslel sám.

Aby vyvrátil tato obvinění, Svatý Qur'án vyzval polyteisty, aby svolali skupinu lidí, kteří byli proslaveni v řečnictví, aby přinesli podobné výroky, jako jsou v Qur'ánu, pokud měli pravdu v jejich odmítnutí Proroka (sawaws) a dokázali tak, že islám je založený na lži.

Všemocný Bůh říká:

"Nebo říkají: „On si to vymyslil!“ Však sami tomu nevěří. Nechť tedy přijdou s vyprávěním podobným tomuto, jestliže pravdu hovoří!" (52:33-34)

A také:

"Anebo jestliže říkají: „On si to vymyslil,“ odpověz: „Přineste súru podobnou této a zavolejte si na pomoc, koho můžete, kromě Boha, jste-li pravdomluvní!“ (10:38)

Arabští *Káfirún* a *mušrikún*, kteří byli mistři slova, odmítli přijmout tuto výzvu, přestože byli velice sebevědomí v literatuře. A proto jim nezbylo nic jiného, než literární spor změnit v krvavou válku. Pro ně bylo snazší a přijatelnější se dát zabít než být poníženi v literárním sporu. Arabští literáti byli proti výzvě Qur'ánu bezmocní. Ani lidé žijící v době Svatého Proroka (sawaws) ani ti, kteří se narodili až poté, co byl Qur'án zjeven, nemohli udělat nic proti této Svaté Knize, i když se sebevíc snažili. Proto po vynaložení veškerých svých sil byli přinuceni k ústupu.

Člověk má od nátury sklon imitovat nebo předstihnout mistrovské kousky jiných lidí, které přitahují pozornost, i když třeba jako boxování nebo přetahovaná nemusejí mít nejmenší dopad na jejich životy. Vždycky existovala skupina lidí, které ležel Qur'án v žaludku, a kdyby našli způsob, jak splnit výzvu této Boží Knihy, neváhali by ani chvíli a výzvu by přijali. Ale lidé nemohli výzvu splnit a ani nemohli dost dobře tvrdit, že je Svatý Qur'án magie a čarodějnictví, protože magie je čin, který ukazuje pravdu jako faleš a faleš jako pravdu. Svatý Qur'án uchvacuje srdce svým nádherným tónem a verši plnými moudrosti díky své přirozené eleganci a ne důsledkem magie. Svými slovy vyzývá lidi k řadě cílů a představuje jim různé vědy, jejichž pravdivost dosvědčuje jejich rozum a Bohem darovaná přirozenost. Přesvědčuje lidi, aby si přisvojili ušlechtilé vlastnosti, jako například vděčnost, laskavost, spravedlnost, přátelství, jež zdravý rozum přijímá a chválí. Všechna tyto fakta dokazují, že Svatý Qur'án není nic než vyslovení pravdy. A proto byli nepřátelé Qur'ánu zcela bezmocní a nebyli schopni říct, že Qur'án je vyjádření na vrcholu lidského řečnictví a nemá soupeře ve své kráse, půvabu a výřečnosti. To je nejlepší důkaz toho, že Svatý Qur'án je Slovo Boží.

Jinými slovy, pro každý atribut a schopnost, jako například odvaha, statečnost, čtení, psaní, bude existovat v lidské historii génius, který bude zaujímat první místo. Jaká by mohla být námitka, kdyby Svatý Prorok (sawaws) byl na prvním místě v arabské rétorice? Protože je to projev člověka, v takovém případě by mohl být kritizován. Řečníci, kteří byli současníky Proroka (sawaws), tento fakt nepřipustili. Nikdo z nepřátel Svatého Qur'ánu to nemohl říci ani opodstatnit, protože jakýkoli atribut nebo dovednost, kterou génius dovede na vrchol dokonalosti, pochází z lidské schopnosti a talentu, který pochází z lidské přirozenosti. Je tedy možné, aby ostatní následovali cestu, která byla vyšlapaná géniem. Mohou také dosáhnout podobných výsledků jako génius. Také mohou dosáhnout výsledků podobného druhu za použití stejných nebo i lepších metod, než užil génius, i když se jejich snahy nemohou vyrovnat výsledkům génia. Tedy tento génius, který se jako první vydá po určité cestě, je považován pouze

za průkopníka a předchůdce. Nikdo například nemůže předejít Hátima at-Tá'ího v jeho velkorysosti, ale může učinit aspoň něco podobného. Nikdo nemůže předčít Míra v kaligrafii nebo Máního v malbě, ale když se bude hodně snažit, může být aspoň schopen psát ve stylu Míra nebo namalovat malý portrét ve stylu Máního.

Podle tohoto obecného pravidla, jestliže byl Svatý Qur'án nejdokonalejší lidskou (ne Boží) prací v rétorice, bylo by možné pro ostatní a obzvláště pro slavné literáty světa připravit knihu nebo aspoň jednu *súru* podobnou *súrám* Svatého Qur'ánu za použití jejich expertízy v tomto stylu. Svatý Qurán vyzval lidi, aby přinesli verše podobné, ne lepší, veršům Svatého Qur'ánu:

"Nechť tedy přijdou s vyprávěním podobným tomuto..." (52:34)

"...Přineste súru podobnou této..." (10:38)

"...Přineste tedy deset súr podobných tomuto, vámi vymyšlených..." (11:13)

"Rci: „I kdyby se lidé a džinové spojili, aby něco podobného Koránu tomuto vytvořili, nebyli by schopni přijít s něčím podobným, byť by si vzájemně byli pomocníky.“" (17:88)

Na konci diskuze je třeba říci, že Qur'án prokázal neschopnost ostatních nejenom svou pozoruhodnou výřečností a řádem, ale také tím, že poskytuje skutečné odpovědi na lidské požadavky. Svými Bohem zjevenými verši, vyjádřením skutečností i jinými aspekty Svatý Qur'án vyzývá nepřátele a prohlašuje celému lidstvu, že nikdy nebude schopno přinést podobnou knihu.

AHLULBAJT (AS) PROROKA MUHAMMADA (SAWAWS)

Tradičně i literárně, *Ahlulbajt* neboli "členové domu" a rodina muže jsou ti, kteří s ním žijí v jednom domě - jako je manželka, syn, dcera a služebnictvo.

Někdy je význam termínu *Ahlulbajt* zobecněn a zahrnuje také blízké příbuzné jako je otec, matka, sestra, děti, strýc, otcova sestra, matčina sestra a jejich děti.

Ale význam *Ahlulbajt* a.s. Svatého Proroka (sawaws) v Qur'ánu a *hadíthu* není v souladu s těmito definicemi. Podle posloupných *hadíthů "Ahlulbajt"* je jméno darované speciálně Bohem a zahrnuje Svatého Proroka (sawaws), 'Alího a.s., Fátimu (sa), al-Hasana (as) a al-Husajna (as). A proto ostatní členové Prorokovy (sawaws) domácnosti a jeho příbuzní nejsou v této definici zahrnuti. Dokonce Chadídža al-Kubrá, jež byla nejváženější Prorokovou (sawaws) ženou a matkou Fátimy (sa), a Ibráhím, pokrevný syn Svatého Proroka (sawaws), nejsou mezi Ahlulbajt a.s. Svatého Proroka (sawaws).

Podle těchto i jiných *hadíthů* devět ze dvanácti neomylných imámů, kteří jsou synové

a potomci imáma Husajna (as), patří také mezi *Ahlulbajt* (as). A proto *Ahlulbajt* (as) čítá celkem čtrnáct *másúmín* (bezchybných) včetně Proroka Muhammada (sawaws).

Ahlulbajt Svatého Proroka (sawaws) jsou obdařeni mnohými ctnostmi, vynikajícím charakterem a vyjímečným postavením. Nejdůležitější a nejvýznamnější jsou tyto pozice:

(1) Podle následujícího verše:

"Bůh si přeje držet od vás špínu, lidé domu, a chce vás očistit úplným očištěním." (33:33)

mají dokonalé a očištěné postavení; a důsledkem toho se nemůžou dopustit hříchu.

(2) Podle vznešeného "*hadíthu ath-Thaqalajn"* Svatého Proroka (sawaws), *Ahlulbajt* (as) jsou neoddělitelní od Svatého Qur'ánu. Mezi nimi a Qur'ánem nikdy nedojde k oddělení - Ahlulbajt (as) se nikdy nedopustí chyby v interpretaci Svatého Qur'ánu.

Z těchto dvou pozic vyplývá, že slova a činy *Ahlulbajt* (as) jsou kritériem a podkladem pro následování stejně tak jako slova a činy Svatého Proroka (sawaws). A proto je víra šíʼitů založena na těchto sktečnostech.

PŘEDNOSTI ALÍHO A.S. A OSTATNÍCH AHLULBAJT A.S. V HADÍTHECH PROROKA (SAWAWS)

Sunni i šíʼa *ulamá* převyprávěli mnoho *hadíthů* o přednostech Alího a.s. a ostatních *Ahlulbajt* a.s. Zde uvedeme tři z těchto předností:

(1) Šestého roku po *hidžře* křesťané z města Nadžránu vybrali skupinu hodnostářů a učenců a vyslali je do Medíny. Delegace křesťanů debatovala se Svatým Prorokem (sawaws) o Jedinečnosti Boží a trvala na tom, že Ježíš je synem Božím (*Astaghfirulláh*), ale byla poražena a zavržena a Bůh zjevil verš "*Al-Mubáhilah"* (Proklínání):

"Tomu, kdo se bude s tebou o tom přít poté, co ti bylo dáno vědění, odpověz: „Pojďme, přizveme syny naše a syny vaše, ženy naše a ženy vaše, nás i vás; potom vzájemně si budeme přísahat a přivoláme prokletí Boží na lháře!“" (3:61)

Podle nařízení obsaženého v tomto verši, Svatý prorok (sawaws) navrhl křesťanům, aby se zúčastnili vzájemného přivolávání Božího prokletí na lháře, aby na ně Bůh seslal Svůj trest.

Křesťané návrh na *Mubáhilu* přijali a určili den. Příštího dne čekalo na příchod Proroka (sawaws) velké množství muslimů a také křesťanská delegace, aby viděli, jakým způsobem přijde a koho si s sebou na *Mubáhilu* přivede. Spatřili Svatého Proroka (sawaws) nesoucího al-Husajna a.s. v náručí a vedoucího al-Hasana a.s. za

ruku. Za nimi šla Prorokova dcera Fátima s.a. a za ní 'Alí a.s. Svatý Prorok (sawaws) těmto vznešeným osobnostem nařídil, aby řekli *'ámín* (staniž se), až zarecituje modlitbu.

Křesťané z Nadžránu byli zděšeni, jakmile uviděli tuto svatou skupinu, která úplne odhalila pravdu a která nehledala jiné útocište kromě ochrany Všemocného Boha. Vůdce z Nadžránu řekl svým společníkům: "Při Bohu, vidím takové tváře, které zničí všechny křesťany světa, pokud se obrátí k Bohu." Nato šli k Proroku Muhammadovi (sawaws) a žádali ho, aby je z úcasti v *Mubáhile* omluvil. Svatý Prorok jim řekl, aby se odevzadali do vůle Boží a přijali islám. Odpověděli, že nebudou bojovat s muslimy, ale jsou ochotni platit roční daň, aby žili pod ochranou islámu. Z této události je možno vyvézt následující závěr:

Přítomnost Alího a.s., Fátimy s.a., al-Hasana a al-Husajna (a.s.) v *Mubáhile* po boku Svatého Proroka (sawaws) ukazuje, že ve výše uvedeném verši "naši synové, naše ženy a naši lidé" neodkazují na nikoho jiného než na Svatého Proroka (sawaws), 'Alího a.s., Fátimu s.a., a-Hasana a al-Husajna (a.s.). Jinými slovy "naši lidé" značí Proroka (sawaws) a 'Alího a.s., "naše ženy" značí Fátimu s.a., a "naši synové" jsou al-Hasan a al-Husajn (a.s.).

Je tedy jasné, že 'Alí a.s. je na stejné úrovni jako Svatý Prorok (sawaws). Dále je zřejmé, že *Ahlulbajt* a.s. Svatého Prokoka byli čtyři lidé. Je to proto, že členové domácnosti jsou ti, kteří jsou běžně nazýváni "naši lidé, naše ženy a naši synové". Kdyby byli jiní lidé považováni za *Ahlulbajt,* Svatý Prorok (sawaws) by si je vzal s sebou na *Mubáhilu.*

Je třeba uznat neomylnost (*ismah)* těchto čtyř osobností, protože sám Všemocný Bůh v Qur'ánu dosvědčuje *ismah* a *tahárah* (čistotu) *Ahlulbajt* a.s:

"Bůh si přeje držet od vás špínu, lidé domu, a chce vás očistit úplným očištěním." (33:33)

(2) Jak vyprávěli sunni i šíʼa *ulamá,* Svatý Prorok (sawaws) prohlásil:

"Mí *Ahlulbajt* jsou jako Noemova archa; kdo se na ni nalodil, byl zachráněn, ale ti, kteří na ni nenastoupili, se utopili."

(3) V jinám posloupném (*mutawátir*) *hadíthu* vyprávěném sunnitskými i šíʼitskými učenci, Svatý Prorok (sawaws) řekl:

"Zanechávám pro vás dvě cenné věci, které se od sebe neoddělí dokud se se mnou nesetkají u *Hawd al-Kauthar* (pramen v ráji). Jsou to Kniha Boží (Qur'án) a *Ahlulbajt*. Nesejdete ze správné cesty, dokud se jich budete pevně držet a hledat u nich útocište."

IMÁMAT

Žádná vládní organizace založená v zemi ke spravování veřejných záležitostí nemůže fungovat sama od sebe. Pokud ji neřídí skupina schopných a zkušených lidí, není schopná se udržet a poskytnout lidem svoje služby.

To samé platí pro jakoukoli organizaci zřízenou v lidských společnostech, jako například kulturní a různé ekonomické organizace. Tyto organizace budou vždy záviset na schopných a čestných vedoucích; jinak velice brzy zaniknou. Toto je známý fakt.

Organizace islámu, která se dá nazvat největší světovou organizací, není v tomto směru výjimkou. Její přežití a kontinuita závisí na jejích ochráncích a správcích. Neustále vyhledává kompetentní jedince, kteří mohou poskytnout lidem islámské učení a zákony a vykonávat předpisy v islámské společnosti a zabraňovat jakékoli nedbalosti v dodržování a ochraňování islámu.

Ochraňování náboženských záležitostí a islámské společnosti se nazývá *"imámah"*. Ochránce a vůdce se jmenuje "imám". Šíʼité věří, že po smrti Svatého Proroka (sawaws) musí být Bohem jmenován imám, který bude ochraňovat vědy a příkazy islámu a vést lidi na pravou cestu.

Kdokoli opravdově hledá a provede důkladnou studii a průzkum islámského učení a pak náležitě použije svůj úsudek, zjistí, že *imámat* je jedním z nezpochybnitelných principů svatého náboženství islámu a Všemocný Bůh tuto věc stanovuje v qurʼánském verši, kde představuje organizaci Svého náboženství.

LOGIKA V IMÁMAT

Jak bylo objasněno v kapitole o *Nubúwwah,* laskavost, milost a péče Stvořitele světa, kterou má ke Svým tvorům, vyžaduje vedení každé stvořené věci k jejímu určitému cíli (což je dosažení dokonalosti). Například ovocný strom je veden k růstu, květu a nesení ovoce. Jeho životní cyklus se liší od života ptáka. Každý pták má zase svůj vlastní způsob života a svůj určitý cíl. Takto je každý tvor veden k dosažení pouze svého vlastního cíle a k ničemu jinému. Člověk je samozřejmě také Boží tvor a i pro něj platí to samé pravidlo vedení.

Protože ideální dokonalost a prosperita člověka je dosažena díky jeho vlastní volbě a svobodné vůli, Boží vedení člověka musí být provedeno pomocí výzvy, propagace a doručení náboženských zákonů a pravidel prostřednictvím proroků, aby se člověk nemohl vymlouvat proti tomuto Bohem stanovenému systému.

"(Seslali jsme) posly jako hlasatele zvěsti radostné i jako varovatele, aby lidé po jejich příchodu neměli výmluvy právoplatné proti Bohu. A Bůh je mocný, moudrý." (4:165)

Tento verš má stejnou logiku a vede ke stejnému závěru, že je třeba jmenovat proroky

a ustanovit systém výzvy k náboženství. Po smrti Svatého Proroka (sawaws), který ochraňoval náboženství a vedl lid prostřednictvím své *'ismy* (neomylnosti), je třeba, aby Bůh určil někoho, kdo bude jako Prorok (sawaws) *ma'súm* a bude mít stejné atributy (kromě *wahj* a *nabúwwah*), aby zachoval pravé islámské vědy a nařízení bez jakéhokoli odchýlení a poskytl vedení lidem.V opačném případě by se systém vedení narušil a lidé by pak měli právoplatnou výmluvu proti Bohu.

NEZBYTNOST IMÁMA

Díky tomu, že rozum člověka je náchylný k chybování, nemůže se obejít bez Božích *anbijá'*. Stejně tak existence islámských učenců v *ummě* a jejich propagace náboženství nestačí, aby lidé byli nezávislí na imámech. Jak bylo vysvětleno dříve, otázkou není zdali lidé následují náboženství či ne, ale důležité je, aby se islám dostal k lidem neporušený, bez jakýchkoliv změn, zkreslení či pokřivení.

Je jasné, že *ulamá'* nejsou neomylní a imunní vůči chybám či hříchu, ať jsou sebezbožnější. Může se stát, že změní či zničí islámské vědy a zákony, byť neúmyslně. Nejlepším důkazem pro to je existence různých sekt a nesrovnalostí, které se do islámu dostaly.

Existence imáma je nutná proto, aby ochránil pravé islámské vědy a boží zákony, aby lidé mohli těžit z jeho vedení, kdykoli jsou připraveni ho přijmout.

VÝROKY PROROKA MUHAMMADA (SAWAWS) O WILÁJAH

Všemocný Bůh řekl o Svatém Proroku (sawaws):

"A nyní přišel k vám již posel z vašich řad vzešlý a tíží jej, že špatného se dopouštíte, neboť mu záleží na vašem dobru. A vůči věřícím je shovívavý, slitovný." (9:128)

Není možné uvěřit, že by Svatý Prorok (sawaws), který je podle jasných slov Qur'ánu nejshovívavější a slitovný k celé své *ummě*, mlčel celý život a nezmínil se o jednom z Božích příkazů, který má nepochybně největší důležitost a nejvyšší prioritu pro celou islámskou společnost, a který je potvrzen zdravým rozumem.

Svatý Prorok (sawaws) věděl lépe než kdokoli jiný, že obrovská a organizovaná instituce islámu nebyla záležitostí pouhých deseti či dvaceti let, kdy na vedení islámu dohlížel. Byl si dobře vědom toho, že islám je univerzální a věčná organizace, která musí navždy poskytnou vedení lidstvu. Svatý Prorok (sawaws) předpověděl situaci islámu na tisíce let po své smrti a proto vydal nezbytné příkazy. Svatý Prorok (sawaws) věděl, že islám je sociální organizace, a žádná taková organizace nemůže existovat ani jeden den bez ochránce a vůdce. A proto je pro zachování islámských věd a zákonů potřebná přítomnost ochránce, aby spravoval záležitosti společnosti a

vedl lidstvo k prosperitě a štestí na tomto světě i na onom. Jak by tedy bylo možné, že by Prorok (sawaws) přehlédl situaci, která nastane po jeho odchodu z tohoto světa a neprojevil by o ni sebemenší zájem?

Svatý Prorok (sawaws) měl zvyk jmenovat někoho, kdo by spravoval záležitosti lidí v jeho nepřítomnosti, kdykoli opustil Medínu třeba jen na několik dní, aby se zúčastnil bitev či vykonal *hadždž*. Stejně tak jmenoval guvernéry do měst, která byla dobita muslimy a jmenoval velitele pro každou divizi a skupinu, kterou vyslal na bitevní pole. Někdy prorok (sawaws) dokonce řekl: "Váš velitel je (ten a ten člověk). Pokud bude zabit, na jeho místo nastoupí (ten a ten), a pokud i on bude zabit, tak (ten a ten) bude váš velitel." Jak by bylo možné s takovou politikou Proroka (sawaws) uvěřit, že by nejmenoval nikoho jako svého nástupce po své smrti?

Stručně řečeno, když nahlédneme do hloubky vznešených cílů islámu a jeho ctihodného posla, pak nepochybně uznáme, že věc *imámatu* a *wilájatu* byla rozhodnuta a muslimům objasněna.

JMENOVÁNÍ NÁSLEDNÍKA PROROKEM MUHAMMADEM(SAWAWS)

Svatý Prorok (sawaws) se nespokojil pouze s obecnými poznámkami týkajícími se *imámatu* a *wilájatu* (vedení) záležitostí muslimů po své smrti, ale naopak jasně vysvětlil koncept *imámatu* spolu s *tawhídem* a *nubúwwah* od samého počátku své výzvy k islámu a vyhlásil *imámat* 'Alího (a.s.) pro záležitosti náboženské, světské i pro veškeré záležitosti muslimů.

Podle *hadíthu* zaznamenaného sunnitskými i šíʼitskými učenci, Svatý Prorok (sawaws) hned první den, kdy vyzval veřejně lid k islámu, pozval své příbuzné, aby přišli na setkání. Na tomto setkání ustanovil následnictví Knížete věřících 'Alího a.s. Také v posledních dnech svého života, v Ghadír Chummu, Svatý Prorok (sawaws) zdvihl 'Alího a.s. ruku a řekl před shromážděním sto dvaceti tisíců muslimů:

"Pro koho jsem já ochránce a vůdce, 'Alí a.s. je jeho ochránce a vůdce."

Prorok Muhammad (sawaws) navíc přesně určil počet, jména a charakteristiky imámů, kteří přijdou po něm.

Ve velmi dobře známém *hadíthu* vyprávěném šíʼitskými i sunnitskými *ulamá* Svatý Prorok (sawaws) prohlásil:

"Bude dvanáct imámů a všichni budou z kmene Qurajš."

Podle známého *hadíthu* řekl Svatý Prorok (sawaws) Džábirovi al-Ansárímu: "Imámů je dvanáct." Pak řekl všechna jejich jména a řekl Džábirovi: "Setkáš se s pátým imámem. Vyřiď mu můj *salám* (pozdrav)."

Svatý Prorok (sawaws) výslovně jmenoval Knížete věřících 'Alího a.s. jako svého nástupce. *Hadrat '*Alí a.s. také jmenoval dalšího imáma jako svého nástupce a stejným způsobem určil každý imám svého nástupce.

ISMAH IMÁMA

Z toho co bylo řečeno jasně vyplývá, že stejně tak jako Prorok (sawaws), i imám musí být prost jakýchkoli chyb a hříchů; v opačném případě by byla náboženská výzva nedokonalá a Boží vedení neúčinné.

MRAVNÍ CTNOSTI IMÁMA

Imám musí být obdařen morálními ctnostmi jako je chrabrost, odvaha, cudnost, velkorysost a spravedlnost, protože kdokoli je *'ma'súm* - bez hříchu, ten bude přísně dodržovat náboženské zákony, a protože jsou mravní ctnosti nezbytné pro náboženství, imám musí vyniknout nad ostatními lidmi v morálních ctnostech, protože by nedávalo smysl, aby člověk vedl ty, kteří jsou v ctnostech lepší než on. Taková myšlenka není v souladu s Boží spravedlností.

ZNALOST IMÁMA

Protože imám je ochráncem náboženství a vůdcem pro celé lidstvo, musí být obdařen dokonalou znalostí všech záležitostí týkajících se tohoto i onoho světa, hlavně záležitostí souvisejících s prosperitou člověka. Z hlediska božího vedení je nesmyslné mít za vůdce člověka bez potřebných znalostí.

ČTRNÁCT MA'SÚMÍN

Svatý Prorok (sawaws), jeho ctnostná dcera Fátima az-Zahrá s.a. a dvanáct neomylných imámů se jmenují "Čtrnáct *ma'súmín".* Prvních pět ze čtrnácti *ma'súmín,* jmenovitě Svatý Prorok (sawaws), 'Alí a.s., Fátima s.a., imám Al-Hasan a.s. a imám al-Husajn a.s. se také nazývají *"Ahlul Abá"* nebo *"Ashábul Kisá"* ("rodina a společníci pláště"). Jmenují se *Ashábul Kisá,* protože jednoho dne se Svatý Prorok (sawaws) přikryl pláštěm, vzal pod něj svou rodinu a modlil se k Bohu. Na jejich počest Bůh zjevil verš *tahárah* (očištění)*:*

"Bůh si přeje držet od vás špínu, lidé domu, a chce vás očistit úplným očištěním." (33:33)

IMÁMOVÉ A.S.

Je dvanáct imámů, kteří jsou následníci Svatého Proroka (sawaws), ochránci pravého islámu a vůdci všech lidí.

JMÉNA IMÁMŮ A.S.

1. Imám 'Alí a.s. (Amírul mu'minín)
2. Imám Hasan a.s. (al-Mudžtabá)
3. Imám Husajn a.s. (Sajjiduš-šuhadá)
4. Imám 'Alí Zajnul 'Ábidín a.s. (as-Sadždžád)
5. Imám Muhammad al-Báqir a.s.
6. Imám Dža'far a.s. (as-Sádiq)
7. Imám Músá a.s. (al-Kádhim)
8. Imám 'Alí ar-Ridá a.s.
9. Imám Muhammad at.Taqí a.s.
10. Imám 'Alí an-Naqí a.s.
11. Imám Hasan al-'Askarí a.s.
12. Imám Muhammad al-Mahdí a.s. (al-Hudždžat ibn al-Hasan)

ŽIVOTNÍ STYL AHLULBAJT A.S.

Všichni členové Ahlulbajt a.s. jsou dokonalými vzory učení a výchovy Svatého Proroka (sawaws). Jejich charaktery a životní styl odrážejí charakter Svatého proroka (sawaws).

Během 250 let, od 11. roku *hidžry* (rok, kdy zemřel Svatý Prorok) až do roku 260 *hidžrí* (počátek *Ghajbat al-Kubrá* **-** kdy imám Muhammad al-Mahdí a.s. vešel do skrytu), imámové čelili různým situacím, ve kterých se v různých formách ukázal jejich charakter. Nikdy ale nezměnili svůj cíl a tím byla politika Svatého Proroka (sawaws), která se skládala z ochrany *Usúl ad-Dín* (základní principy islámu - kořeny víry) a *Furú ad-Dín* (praktiky víry) od změn a pokřivení a vzdělávání lidí.

Během 23 let od začátku islámu prošel Svatý Prorok (sawaws) třemi fázemi svého života. V prvních třech letech své *Bi'that an-Nabawijjah* (prorockého poslání) vyzýval lidi k víře v tajnosti. V dalších letech hlásal víru veřejně, i když on a jeho stoupenci čelili těžkým mukám a pronásledování a neměli žádnou svobodu ve svém konání, aby mohli učinit nějaké hmatatelné změny ve společnosti. Zbylých deset let (po *hidžře*) strávil Svatý Prorok (sawaws) v Medíně, kde oživení pravdy a reality byl hlavní cíl, a kde islám dosahoval ohromných úspechu každým dnem a otevíral tak lidem každým okamžikem novou bránu vědomostí a dokonalosti.

Je zřejmé, že tyto tři různá období Prorokova (sawaws) života vyžadovala odlišné

přístupy a ukazovala v různých formách charakter a životní styl Svatého Proroka (sawaws), jehož jediným cílem bylo oživení pravdy.

Různá prostředí, ve kterých imámové a.s. žili, se nelišila od období před *hidžrou* Svatého Proroka (sawaws). Někdy, jako tomu bylo v prvních třech letech Prorokovy (sawaws) výzvy, bylo nemožné třeba jen vyzdvihnout pravdu, a proto imámové a.s. vykonávali své povinnosti s největší opatrností, jako tomu bylo v čase čtvrtého imáma a.s. a poslední části života šestého imáma a.s. Jindy, jako v deseti letech před *hidžrou*, kdy Svatý Prorok (sawaws) otevřeně hlásal lidem v Mekce víru, přestože on a jeho druzi těžce odolávali tlaku nevěřících, také imámové a.s. vzdělávali lid v islámské nauce a náboženských předpisech. Vlivní lidé té doby se ale snažili jejich učení zastavit, vynalézali pro ně různé druhy útlaku, pronásledovali je a každý den jim dělali nové a nové problémy.

Období, které se do určité míry podobalo Prorokovu (sawaws) období po *hidžře,* bylo během pětileté vlády *Amíra al-Mu'minín* 'Alího a.s., krátké období, kdy žili Hadrat Fátima s.a. a imám Hasan a.s. a pak imám Husajn a.s. se svými společníky. Během všech těchto období se pravda a realita jasně projevovaly a odrazovaly tak obraz podmínek, které převažovaly během života Proroka Muhammada (sawaws).

Stručně řečeno, kromě toho co již bylo řečeno, svatí imámové a.s. nemohli odporovat tyranským vládcům té doby otevřeně, a proto byli nuceni se uchýlit k *taqijji* (skrývání víry v nebezpečí života), aby nedali tyranům záminku k perzekuci. Nicméně jejich nepřátelé se stále snažili uhasit světlo jejich vedení a zmařit jejich snahy.

HLAVNÍ PŘÍČINA SPORŮ IMÁMŮ A.S. S TEHDEJŠÍMI VLÁDAMI

Všechny vlády, které nastoupily v islámské společnosti po smrti Proroka Muhammada (sawaws), byly ve vážném rozporu s *Ahlul bajt* a.s. Tento nesmiřitelný odpor v nich byl hluboce zakořeněný.

Ačkoli se Svatý Prorok (sawaws) zmínil o ctnostech a vynikajícím charakteru svých *Ahlul bajt* a.s., z nichž nejdůležitější byla dokonalá znalost učení Svatého Qur'ánu a neomylná schopnost rozlišit mezi *halál* a *harám,* a přestože bylo pro *ummu* povinností ctít *Ahlul bajt* a.s., *umma* přes veškerý důraz na tuto skutečnost nevykonala v této souvislosti svou povinnost.

Když Svatý Prorok (sawaws) veřejně vyzval lid k islámu, hned první den, kdy oslovil své příbuzné, jmenoval 'Alího a.s. svým nástupcem. Také výslovně stanovil následnictví 'Alího a.s. v Ghadír Chummu i při mnoha jiných příležitostech. Přesto lidé jmenovali jiné jako nástupce Svatého Proroka (sawaws) po jeho smrti a tak odepřeli *Ahlul bajt* a.s. jejich nepopiratelná práva. Následkem toho tehdejší vlády považovaly *Ahlul bajt* a.s. za nebezpečné protivníky a obávaly se jich. Tyto vlády využívaly různých prostředků, aby se *Ahlul bajt* a.s. zbavily.

Tehdejší vlády považovaly hluboký rozpor mezi *Ahlul bajt* a.s. a takzvanými islámskými vládami za neslučitelné. *Ahlul bajt* a.s. věřili, že islámské vlády mají za povinnost dodržovat, ochraňovat a prosazovat Boží předpisy islámu. Ale jak lze zpozorovat z jejich konání, takzvané islámské vlády, které přišly k moci po smrti Svatého Proroka (sawaws), nedodržovaly úplne učení islámu a *sunnu* (životní styl) Posla Božího (sawaws).

Na mnoha místech v Qur'ánu Všemocný Bůh přikazuje Svatému Proroku (sawaws) a islámské *ummě,* aby nedělali žádné změny v náboženských předpisech a varuje je před sebemenší tendencí proti některým z islámských předpisů a příkazů. Na základě těchto nezměnitelných příkazů Svatý Prorok (sawaws) přijal způsob života, ve kterém nikdy neprojevil žádnou odlišnost v implementaci islámských zákonů.

Dodržování Božích předpisů bylo povinností pro každého, včetně Proroka Muhammada (sawaws). Islámské zákony byly stálé a platné za každých okolností.

Důsledkem této rovnosti a spravedlnosti všechny druhy priorit mezi lidmy zmizely. Svatý Prorok (sawaws), který byl z Božího příkazu vládce a velitel, a poslušnost jemuž byla povinností, neměl nad nikým nejmenší výhody ve svém soukromém i veřejném životě. Nežil v luxusu, nestanovil žádné formality ani předpisy, které by byly úmerné jeho postavení, ani se nevychloubal svou velikostí. Svým vnějším zjevem se nijak nelišil od ostatních lidí.

Žádná skupina ze žádné z vrstev společnosti se nesnažila získat vyšší postavení na základě svých vlastních diskriminativních priorit. Muži a ženy, bohatí a chudí, silní a slabí, měšťané i vesničané, otroci a svobodní lidé a černí i bílí, všichni měli stejné postavení a nikdo nebyl povinen vykonávat úkony přesahující jejich náboženskou povinnost. Nikdo nemusel skládat hold mocným lidem společnosti a každý byl chráněn před ponížením a útlakem tyranů.

Zamyslíme-li se trochu, bude nám jasné, že hlavním cílem Svatého Proroka (sawaws) bylo spravedlivé a nestranné zavedení božích příkazů islámu mezi lidmi a ochrana a zachování těchto zákonů před změnami a pokřivením. Ale takzvané "islámské vlády", které přišly po Proroku (sawaws), se těmito zákony neřídily a úplne změnily jeho styl. Díky tomu:

(1) se velice brzy v "islámské společnosti" objevily třídní rozdíly v té nejhorší formě. Lidé byli rozděleni na dvě skupiny, na slabé a silné. Život, majetek a dobrá pověst jedné skupiny byly vystaveny zkáze kvůli vrtochům a požadavkům skupiny druhé.

(2) takzvaná "islámská vláda" postupně měnila islámské zákony. Někdy pod záminkou zachování islámské společnosti a někdy pod záminkou ochrany vlády a její politiky se tyto "islámské vlády" odmítly podřídit islámským přikázáním a prosazovat islámské zákony a nařízení. Tento jejich způsob se rozšiřoval den ode dne až do té míry, že se takzvané islámské vlády necítily povinny řídit se islámskými zákony a prosazovat je. Není těžké si představit, jaká je pozice islámského zákona a obecných nařízení, když nemají řádnou výkonnou moc pro jejich implementaci.

Zkrátka, "islámské vlády" za životů *Ahlulbajt* a.s. přinesly změny v předpisech a zákonech islámu na základě tvrzení, že "se doba změnila". Právě díky těmto změnám bylo jejich jednání v rozporu se *sunnou* Svatého Proroka (sawaws). Ale v souladu s nařízením Qur'ánu, *Ahlulbajt* a.s. považovali *sunnu* Proroka (sawaws) za nezměnitelnou.

Vzhledem k těmto rozdílnostem a rozporům se tehdejší mocné vlády nebránily utlačování *Ahlulbajt* a.s. a použily všechny možné prostředky k tomu, aby uhasily světlo jejich vedení.

Ačkoli *Ahlulbajt* a.s. neustále čelili mnoha problémům a naráželi na tvrdohlavé a zlověstné nepřátele, nepřestávali vyzývat lidi k islámu a neustávali v *tablíghu* (hlásání víry) v souladu s jejich posláním a neúnavně se snažili vzdělávat čestné lidi.

Tento fakt si uvědomíme, když studujeme historii a všimneme si velkého množství ší'itů během pětileté vlády *Amíral Mu'minín*, Alího ibn Abí Tálib a.s. Jejich populace vzrostla během 25 let, kdy se imám Alí a.s. stáhl do ústraní a soustředil se na vzdělávání lidí. Stejně tak se setkávalo mnoho ší'itů v domě imáma al-Báqira a.s. Byli to ti, kteří byli v tichosti vzděláváni imámem Zainul 'Ábidín as-Sadždžádem a.s. Navíc statisíce ší'itů, kteří následovali učení *Ahlulbajt* a.s. a byli věrní imámovi Alímu ar-Ridá, byli těmi hledači pravdy, kterým poskytl vedení imám Músá ibn Dža'far a.s., přestože byl vězněn tehdejšími autoritami.

Díky neúnavnému školení a vzdělávání, které lidem poskytovali *Ahlulbajt* a.s., počet ší'itů, kterých bylo tak málo v době smrti Svatého Proroka (sawaws), během posledního období neomylných imámů a.s. rychle vzrostl.

VÝJIMKA VE STRATEGII AHLULBAJT A.S.

Již jsme se zmínili, že *Ahlulbajt* a.s. Svatého Proroka (sawaws), strávili své životy pod tyranií a pronásledováním. Svoje povinnosti vykonávali pod *taqijjou* a za těch nejhorších podmínek. Pouze čtyři členové *Ahlulbajt* a.s. mohli na krátkou dobu vyjímečně pracovat otevřeně bez nutnosti použít *taqijju*. O životech těchto členů Prorokovy rodiny (sawaws) ve stručnosti pohovoříme.

IMÁM 'ALÍ A.S.

Amírul mu'minín Alí a.s. je prvním dokonalým příkladem výchovy a školení Proroka Muhammada (sawaws).

Alí a.s. byl vychován Svatým Prorokem (sawaws) od svého raného dětství. Alí a.s. vždy následoval Svatého Proroka (sawaws) jako stín až do posledních chvil Prorokova (sawaws) života. Stejně jako můra, která krouží kolem světla, byl Alí a.s. stále s Prorokem (sawaws). Alí se odloučil od Svatého Proroka (sawaws) jen tehdy,

když vzal tělo Svatého Proroka (sawaws) do náručí a pohřbil ho.

'Alího osobnost je proslavená na celém světě. Snad se dá i říci, že o žádné jiné světové osobnosti nebylo napsáno tolik úvah a diskuzí jako o imámu Alím a.s. Ší'itští, sunnitští i nemuslimští učenci a spisovatelé o něm napsali více než tisíc knih.

Mnoho toho bylo řečeno i napsáno o imámu Alím a.s. jeho příznivci i nepřáteli, přesto ale nikdo nebyl schopen nalézt jakýkoli nedostatek v jeho víře. Ani nikdo nemohl nalézt žádnou slabost v jeho statečnosti, zbožnosti, vědomosti, spravedlivosti a dalších ctnostech, protože imám a.s. neměl a neznal nic než ctnosti a dokonalost.

Podle historie byl imám Alí a.s. jediným ze všech vládců, kteří přišli k moci od smrti Svatého Proroka (sawaws) až do dnešní doby, kdo se plně řídil *sunnou* Svatého Proroka (sawaws) a kdo se od ní nikdy neodchýlil během své vlády nad islámskou společností. Alí a.s. realizoval zákony a náboženská nařízení islámu bez jakékoli chyby a pokřivení přesně tak, jak byly vykonávány za života Svatého Proroka (sawaws).

V případě "šesticlenné rady", která byla jmenována druhým kalifem (*chalífou*), aby vybrala kalifa, který přijde po něm, vznikly po dlouhé diskuzi mezi Alím a.s. a Uthmánem nejasnosti týkající se kalifátu. "Rada" nabídla Alímu a.s. kalifát pod podmínkou, že se bude řídit *sunnou* Svatého Proroka (sawaws) a *sunnou* prvních dvou kalifů. Imám souhlasil se *sunnou* Proroka (sawaws), ale odmítl řídit se *sunnou* prvních dvou kalifů. Řekl: "Nepřekročím meze svých znalostí." "Rada" poté nabídla kalifát pod stejnými podmínkami Uthmánovi. Ten nabídku přijal a stal se kalifem, přestože poté zavedl jinou *sunnu*.

Nikdo ze společníků Svatého Proroka (sawaws) se nemohl vyrovnat Alímu a.s., co se týče sebeobětování a oddanosti pravdě. Nelze popřít, že kdyby nebylo Alího a.s., nevěřící a modloslužebníci mohli snadno uhasit světlo *nabúwwah* v noci Prorokovy (sawaws) *hidžry* a poté v bitvách u Badru, Uhudu, v bitvě Chandaq, u Chajbaru a Hunajnu a způsobit tak pád praporu pravdy.

Imám Alí a.s. vedl velmi prostý život. Za života Svatého Proroka (sawaws), po jeho smrti a dokonce i během svého kalifátu žil jako chudí lidé ve velice skromných podmínkách. Nad nuzáky se nevyvyšoval co se jídla, oblečení a bydlení týče a říkal: "Vládce společnosti by měl žít takovým způsobem, aby byl zdrojem útechy pro potřebné a lidi v tísni, a nebyl příčinou jejich lítosti a zklamání." Přestože vládnul celému islámskému státu, měl v den své mučednické smrti pouze sedm set dirhamů, za které si chtěl najmout služebníka do svého domu.
Alí a.s. pracoval, aby si vydělal na živobytí. Obzvláště se zajímal o zemědělství a mnoho času strávil sázením stromů a kopáním vodních kanálů. Cokoli si takto vydělal nebo získal jako válečnou kořist, rozdělil mezi chudé. Pozemky, které kultivoval, daroval potřebným nebo mezi ně rozdělil peníze, které utržil za výnos z těchto pozemků. Jednou během svého kalifátu Alí a.s. přikázal, aby byly přineseny veškeré peníze z výnosů. Celkem bylo shromážděno 24 000 zlatých dínárů.

Alí a.s.vždy porazil své protivníky ve všech bitvách, kterých se zúčastnil. Nikdy se nevyhýbal boji proti nepříteli. Řekl: "I kdyby celá Arábie povstala a rozhodla se se mnou bojovat, nikdy neztratím odvahu a nebojím se ničeho."

Přestože byl tak statečný a odvážný, že se v historii nenajde nikdo, kdo by se mu vyrovnal, byl Alí a.s. také extrémně soucitný, laskavý, šlechetný a velkodušný. V bitvách nikdy nezabíjel ženy, děti a slabé. Alí a.s. nikdy nebral zajatce a nepronásledoval ty, kteří utíkali z bitvy. V bitvě u Siffínu armáda Mu'áwiji okupovala břeh Eufratu a zabránila Alímu a.s. a jeho armádě přístup k vodě. Později po krvavé bitvě Alí a.s. okupoval vodní kanál, ale vydal příkaz, ve kterém povolil nepříteli přístup k vodě.

V době své vlády Alí a.s.vítal každého bez jakýchkoli formalit a sluhů, chodil pěšky, sám, procházel se v ulicích a navštěvoval tržiště. Přikazoval lidem, aby byli bohabojní a ochraňoval je před nepsravedlností, kterou si navzájem činili. Alí a.s. pomáhal chudákům a vdovám, byl k nim vlídný a pokorný, a sirotkům bez domova poskyl útulek ve vlastním domě, osobně se jim věnoval, uspokojoval jejich potřeby a dával jim vzdělání.

Alí a.s si obzvláště cenil vědomosti a vzdělání. Říkal: "Není nic horšího než ignorance." Když Alí a.s. připravoval vojáky na bitvu Džamal, přistoupil k němu jeden Arab, a zeptal se ho na význam *Tawhídu*. Lidé k němu přiběhli ze všech stran a spílali mu, že tato situace není vhodná na otázky a diskuzi. Alí a.s. je požádal, aby se rozešli a řekl: "My proti těmto lidem bojujeme, abychom oživili tyto pravdy." Potom, když sešikoval svoje vojáky, zavolal si toho Araba, a vše mu vysvětlil.

Podobný případ, který dokonale vykresluje náboženskou disciplínu Alího a.s., se stal během bitvy u Siffínu. Když se obě armády, hřmící jako rozzuřené moře, setkaly v krvavé řeži, Alí a.s. přišel k jednomu z vojáků a požádal ho o pohár vody. Voják nalil vodu do dřevěné misky a nabídl ji Alímu a.s. Alí a.s. si všiml, že je miska prasklá a řekl : "Pít vodu z takové misky je *makrúh* (nevhodné, i když ne zakázané, a vyhýbat se takovým úkonum je podle islámu lepší)." Voják namítl: "Teď, když jsme pod sprškou šípu a svištěním tisíců mečů, není doba na pedantství." Alí a.s. mu odpověděl: "Bojujeme právě pro zavedení těchto islámských předpisů a co se pravidel týče, není nic malého či velkého."

Po Svatém Proroku (sawaws) byl Alí a.s. prvním člověkem, který mluvil o vědeckých skutečnostech filozofickým způsobem, tedy pomocí nezávislé logiky. Také vymyslil mnoho vědeckých termínů. Aby ochránil Svatý Qur'án před chybami a zkomolením, Alí a.s. formuloval a sestavil pravidla arabské gramatiky.

Vědecké spletitosti, boží znalost, etické, sociální a politické záležitosti a dokonce matematika, které byly pro nás zachovány v přednáškách, dopisech a jiných výřečných poznámkách Alího a.s., jsou úžasné.

Všechny tyto prameny - přednášky, dopisy, aforizmy a poznámky - dokazují, že mezi muslimy Alí a.s. znal nejlépe vznešené cíle Qur'ánu a správně pochopil základní a

praktické učení islámu. Dokázal autenticitu *hadíthu* Svatého Proroka (sawaws): "Já jsem město znalosti a Alí je jeho brána." Alí a.s. zkombinoval tuto znalost s praxí.

Vynikající osobnost Alího a.s. se nedá náležitě popsat a jeho nekonečné ctnosti jsou nevyčíslitelné. Historie nikdy nebyla svědkem osobnosti, která by přitahovala takovou pozornost a názory učenců a filozofů, jako Alí ibn Abí Tálib a.s.

FÁTIMA AS-SIDDÍQA AL-KUBRÁ A.S.

Fátima a.s. *as-Siddíqa al-Kubrá* (striktně pravdomluvná) byla jedinou dcerou Svatého Proroka (sawaws), jíž Svatý Prorok (sawaws) miloval z celého srdce díky její moudrosti, víře, pravdomluvnosti, čestnosti, cudnosti a dalším ctnostem.

Díky své moudrosti a zbožnosti, Fátima s.a. získala od svého otce titul *"Sajjidatu'n-nisá'il-'Álamín"* (vůdkyně žen všech světů). Svaté prorok (sawaws) prohlásil: "Když je štastná Fátima, jsem štastný i já, a když jsem štastný já, je štastný i Bůh. Hněv Fátimy je mojím hněvem, a můj hněv je hněvem Boha."

Paní Chadídža al-Kubrá přivedla na svět Hadrat Fátimu a.s. v šestém roce po *Bithat an-Nabawijjah.* Fátima s.a. se vdala za Alího a.s. v 2. roce po *hidžře.* Fátima s.a. zemřela tři měsíce a pár dnů po smrti svého drahého otce.

Ve svém životě dávala vždy přednost spokojenosti Boha před svým vlastním štestím. V rodinném kruhu vychovávala a učila děti. Domácí práce rozdělila mezi sebe a svou služebnou. Jeden den vykonávala domácí práce Fátima a.s., druhý den zase její služebná. Fátima s.a. řešila problémy muslimských žen a ve volném čase se věnovala uctívání Boha. Svůj majetek, obzvláště hojný příjem z Fadaku (několik vesnic u Chajbaru), rozdávala na stezce Boží a nikdy si pro sebe nenechala víc, než bylo nutné. Někdy darovala svůj denní příděl jídla chudým a zůstala celý den o hladu. Dokonalá řeč, kterou Fátima a.s. pronesla v mešitě Svatého Proroka (sawaws) před společníky Proroka (sawaws), argument, který přednesla o vlastnictví Fadaku, a další její proslovy, jsou jasnými důkazy velikosti jejího postavení, jejího odvážného ducha a vytrvalosti.

Hadrat Fátima s.a. je váženou dcerou Svatého Proroka (sawaws), ženou 'Knížete věřících' Alího a.s., a matkou jedenácti imámů a ochránců islámu. Potomci Svatého Proroka (sawaws) jsou všichny z jejího rodu.

Podle jasného textu Svatého Qur'ánu je Fátima a.s. obdařena *'ismou* (neomylností).

IMÁM HASAN A.S. A IMÁM HUSAJN A.S.

Tito dva svatí imámové byli bratři a synové Alího a.s. a Fátimy s.a. Podle *hadíthu* Svatý Prorok (sawaws) hluboce miloval své vnuky a nazval je svými syny. Prorok

(sawaws) nemohl snést jejich sebemenší bolest a nespokojenost a říkával: "Tito moji synové jsou imámové a vůdci, jestli sedí nebo stojí." Termíny 'sedí' a 'stojí' byli myšleny ironicky a značí, že Hasan a.s. a Husajn a.s. byli imámy, ať už měli pozici kalifa či ne. Prorok Muhammad (sawaws) také řekl: "Hasan a Husajn jsou vůdci mladých v ráji."

Na základě poslední vůle svého ctěného otce byl Hasan a.s. vybrán pro kalifát. Lidé mu také přísahali věrnost. Imám vládnul jako kalif v islámských zemích, kromě Sýrie a Egypta, které byly pod vládou Mu'áwiji, a jednal stejným způsobem, jako jeho otec Imám Alí a.s.

Během své vlády imám Hasan a.s. mobilizoval armádu, aby vyřešil problémy s Mu'áwijou, ale nakonec zjistil, že srdce lidí byla ovlivněna Mu'áwijou a vůdcové jeho vlastní armády si dopisovali s Mu'áwijou a čekali na jeho rozkaz zavraždit nebo zajmout imáma a.s. a vydat ho nepříteli. Z těchto důvodů byl imám Husan a.s. nucen souhlasit s mírovou smlouvou.

Imám Hasan a.s. přistoupil na mírové jednání s Mu'áwijou za určitých podmínek , ale Mu'áwija svůj slib nedodržel, a po podepsání mírové smlouvy šel do Iráku, usedl na kazatelnu a řekl před muslimy: "Nebojoval jsem proti vám kvůli náboženství, abyste se modlili a postili; ale chtěl jsem nad vámi vládnout a nyní jsem svého cíle dosáhl." Pak dodal: "Ruším všechny své sliby, které jsem dal al-Hasanovi."

Po mírové dohodě, po dobu devíti a půl roku, žil imám Hasan a.s. pod nadvládou Mu'áwiji v temné atmosféře a za velice hořkých a nepříjemných podmínek. Imám Hasan s.a. neměl žádnou ochranu ani ve svém vlastním domě. Mu'áwija proti imámovi a.s. poštval jeho vlastní ženu (Džu'da bint Aš'as), která ho nakonec otrávila.

Po mučednické smrti imáma Hasana a.s. nastoupil na jeho místo na příkaz Boha jeho bratr imám Husajn a.s. Imám začal lidem poskytovat vedení, ale podmínky a okolnosti byly podobné době imáma Hasana. Mu'áwija měl situaci plně pod kontrolou a nasadil veškeré síly k tomu, aby zabránil imámovi a.s. v jeho práci.

Mu'áwija ibn Abí Sufján zemřel zhruba za devět a půl roku a kalifát, který se přeměnil na monarchii, přešel na jeho syna Jazída.

Na rozdíl od svého otce byl Jazíd velice domýšlivý mladý muž, kterého zajímal alkohol, oplzlosti a chyběla mu disciplína. Jakmile se tento pyšný mladík chopil vlády nad muslimy, nařídil guvernérovi Medíny, aby získal přísahu věrnosti od imáma Husajna a.s., a kdyby imám a.s. odmítl, měl Jazídovi přinést jeho hlavu. Když guvernér přednesl tento požadavek imámu Husajnovi a.s., imám a.s. si vyžádal trochu času a v noci odešel do Mekky spolu se svými společníky. Uchýlil se ve svatostánku Božím, což je oficiální útociste v islámu. V Mekce strávil několik dní a zjistil, že by se Jazíd nezastavil před ničím a dozajista by ho nechal zabít i na svatém místě, pokud by mu nesložil přísahu věrnosti.

Na druhé straně v této době imám as.s. obdržel několik tisíc dopisů z Iráku slibujících spolupráci a pomoc a vyzývajících imáma k povstání proti tyranům z Baní Umajja.

Imám Husajn a.s. sledoval situaci a uvědomil si, že jeho hnutí nebude mít viditelný úspech. Ale protože odmítl slib věrnosti Jazídovi, rozhodl se pro povstání a obětování svého života. Imám Husajn se svou rodinou a společníky a.s. opustili Mekku a vydali se směrem ke Kúfě, a v Karbalá (asi 70 kilometrů od Kúfy) byli zastaveni obrovskou armádou nepřítele.

Na cestě imám a.s. zval lidi, aby mu pomohli a informoval své společníky, že bude zabit a dal jim na výběr, jestli s ním chtějí zůstat nebo odejít. A proto ode dne, kdy byli konfrontováni nepřátelskou armádou, s imámem a.s. zůstali jen ti lidé, kteří mu byli oddáni a byli ochotni za něj položit své životy. Díky jejich malému množství byli snadno obklíčeni velkým počtem Jazídových vojáků a dokonce jim byl zabráněn přístup k vodě. Imám Husajn a.s. si musel vybrat mezi přísahou věrnosti Jazídovi a nebo svou mučednickou smrtí.

Imám Husajn a.s. byl ve svém přesvědčení neochvějný a připravený na smrt. Nakonec přišel den, kdy imám Husajn a.s. a jeho společníci bojovali proti nepříteli od rána až do večera. V této bitvě zemřel mučednickou smrtí sám imám, jeho děti, bratři, synovci, bratranci a jeho společníci. Dohromady položilo život za pravdu a spravedlnost asi 70 lidí. Pouze imám 'Alí as-Sadždžád, syn imáma Husajna a.s., díky své vážné nemoci přežil.

Po mučednictví imáma Husajna a.s. nepřátelské vojsko zplundrovalo jeho majetek, zajalo jeho rodinu a hnalo ji z Karbalá do Kúfy a z Kúfy do Damašku spolu s useknutými hlavami mučeníků.

Ve svém zajetí imám Alí as-Sadždžád a.s. a také Zejnab al-Kubrá, sestra imáma Husajna a.s., pronesli projevy na veřejných shromážděních v Kúfě, na dvoře ibn Zijáda, a v Jazídově paláci v Damašku, ve kterých odkryli pravdu a odhalili krutost a tyranii Umajjovců.

V každém případě toto hnutí imáma Husajna a.s. proti nespravedlnosti a krutosti, které skončilo krveprolitím imáma Husajna a.s., jeho rodiny a věrných společníků, a plundrováním jeho majetku a zajetím žen a dětí, je důležitou událostí, která nemá v historii světových hnutí obdoby. Rozhodně lze říci, že tato událost zachránila poselství islámu. Kdyby k této události nedošlo, Umajjovci by islám naprosto zničili.

BYLY ROZDÍLY MEZI TAKTIKOU IMÁMA HASANA A.S. A IMÁMA HUSAJNA A.S.?

Ačkoli jsou tito dva velcí vůdci podle jasného výroku Svatého Proroka (sawaws) pravověrní imámové, jejich přístup se zdá odlišný. Někteří dokonce řekli, že rozdíly v názorech těchto dvou bratrů byly tak velké, že jeden z nich, přestože měl 40 000

bojovníků, podepsal mírovou smlouvu, zatímco ten druhý s pouhými 40 přáteli a společníky bojoval s nepřítelem a přišel o všechny včetně svého ještě kojeného synka.

Ale podrobné studium dokazuje pravý opak. Imám Hasan a.s. žil po dobu asi devíti a půl let pod nadvládou Mu'áwiji a otevřeně mu neoponoval. Po jeho mučednické smrti jeho bratr imám Husajn a.s. žil také po dobu devíti a půl let pod vládou Mu'áwiji a nikdy nepomyslel na to, že by proti němu povstal a postavil se na odpor.

Hlavní příčina těchto povrchních rozdílů v politice dvou imámů a.s. tkvěla v rozdílu mezi Mu'áwijou a Jazídem, nikoli mezi názory imáma Hasana a.s. a imáma Husajna a.s.

Politika Mu'áwiji nebyla založena na nedostatku disciplíny a zdrženlivosti a také se nevysmíval náboženským předpisům svým otevřeným odporem.

Mu'áwija sebe nazval "společníkem" Svatého Proroka (sawaws) a "zapisovatelem Zjevení". Přes svou sestru, která byla manželkou Svatého Proroka (sawaws) a *Ummul mu'minín,* Matkou věřících, byl Mu'áwija nazván *Chálul mu'minín* - Strýcem věřících, a byl velkým oblíbencem druhého kalifa, ve kterého měl lid naprostou důvěru a ke kterému choval zvláštní náklonnost.

Navíc ve většině případů Mu'áwija jmenoval společníky Proroka (sawaws), kteří byli lidmi respektováni a ctěni (jako například Abú Hurajra, Amr al-Ás, Sámra, Jusr, al-Mughíra ibn Šu'ba a další), guvernéry provincií a dosadil je na klíčové pozice. Tito guvernéři pracovali na tom, aby lidé měli o Mu'áwijovi dobré mínění. Bylo vymyšleno a mezi lidmi vyprávěno mnoho *hadíthů* o ctnostech a náboženské imunitě společníků Proroka (sawaws), a o tom, že se nesmí kritizovat, ať dělali cokoli. A proto cokoli Mu'áwija dělal, pokud to bylo vůbec omluvitelné, bylo urovnáno a omluveno těmito autoritami; v opačném případě umlčel své oponenty velkou částkou peněz. Kde tyto metody nefungovaly, tam se Mu'áwija uchýlil k násilí. Tisíce lidí - stoupenci 'Alího a.s., velké množství společníků Proroka (sawaws) a jiní muslimové - byli zabiti Mu'áwijovými stoupenci a kolaboranty.

Mu'áwija předstíral být v právu ve všem, co dělal, a svých cílů dosahoval pomocí své trpělivosti a vytrvalosti. Díky své určité jemnosti a flexibilitě si zaručoval poslušnost lidí. Někdy dokonce slyšel, jak ho lidi proklínají a cítil jejich nenávist, ale jeho reakce byla srdečná a odpouštějíci - taková byla jeho taktika.

Navenek projevoval respekt k imámu Hasanovi a.s. a imámu Husajnovi a.s. a posílal jim cenné dary a pozornosti. Na druhé straně však veřejně ohlásil, že kdokoli bude vyprávět *hadíthy* o přednostech a ctnostech *Ahlulbajt* a.s., jeho život, reputace ani majetek nebude v bezpečí, ale kdo bude vyprávět *hadíthy* o ctnostech společníků Proroka (sawaws), dostane velkou odměnu.

Kazatelům a řečníkům nařídil, aby proklínali imáma 'Alího a.s. z kazatelen určených k oslovování muslimů. Nájemní vrazi na příkaz Mu'áwiji zabíjeli stoupence imáma Alího a.s., kdekoli je našli. V této záležitosti zacházali dokonce tak daleko, že zabili

velký počet lidí, kteří byli nepřátelé imáma Alího, protože je podezřívali, že jsou imámovi nakloněni.

Z toho vychází najevo, že kdyby imám Hasan a.s. povstal proti Mu'áwijovi, skončilo by to jen ke škode islámu a nemělo by to jiný výsledek než mučednictví imáma a.s. a jeho stoupenců. Dokonce by se mohlo stát, že v takovém případě by Mu'áwija nechal zabít imáma Hasana a.s. pomocí jeho takzvaných přátel a příbuzných, a pak, aby uklidnil veřejnost, by roztrhl imámovu košili a plakal nad jeho smrtí a pod záminkou odplaty za imámovo a.s. krveprolití by nechal pronásledovat jeho stoupence, přesně tak, jak to udělal v případě třetího kalifa Uthmána.

Ale politika Jazída se nijak nepodobala taktice jeho otce. Byl to do sebe zahleděný mladík bez kázně. Jeho jedinou přesvědčovací metodou bylo násilí a žádnou důležitost nepřikládal veřejnému mínění.

Během své krátké vlády Jazíd okamžitě odhalil škody, které byly tajně způsobeny islámu.

V prvním roce své vlády nechal zmasakrovat rodinu Svatého Proroka (sawaws).

V druhém roce zničil město Madínu a dovolil svému vojsku, aby po tři dny zabíjeli její obyvatele, znásilňovali ženy a drancovali jejich majetek.

Ve třetím roce zničil Ka'bu.

Vzhledem k tomu se hnutí imáma Husajna a.s. vtisklo do myslí lidí a jeho efekt rostl den ode dne. Na začátku se toto hnutí projevilo ve formě krvavých revolucí. Nakonec přilákalo velké množství muslimů, kteří podporovali pravdu a také *Ahlulbajt* a.s. Svatého Proroka (sawaws).

Právě z tohoto důvodu Mu'áwija ve své poslední vůli silně doporučoval Jazídovi, aby nechal imáma Husajna a.s. na pokoji a neobtěžoval ho; ale copak mohla sebeláska a opilství Jazídovi dovolit, aby poznal rozdíl mezi tím, co mu přinese prospěch a co škodu?

IMÁM 'ALÍ AS-SADŽDŽÁD A.S.

Taktika imáma Alího as-Sadždžáda a.s. se během jeho imámatu rozdělila na dvě odlišné části, které ale byly jako celek v souladu s metodami ostatních imámů. Imám as-Sadždžád byl se svým otcem v Karbalá a zúčastnil se jeho hnutí. Po mučednictví svého otce, když byl zajat a odvlečen z Karbalá do Kúfy a z Kúfy do Damašku, nikdy nepoužil *taqijju,* a vždy beze strachu hlásal pravdu. Při každé příležitosti informoval jednotlivce i veřejnost o pravověrnosti *Ahlulbajt* a.s. a vyprávěl o jejich ctnostech a přednostech. Vynesl na veřejnost nevinnost svého drahého otce a krutost a zvěrstva Umajjovců a vyvolal tak vzplanutí citů a sentimentu lidí.

Poté, co byl propuštěn ze zajetí, se imám a.s. vrátil do Madíny a atmosféra sebeobětování se změnila v atmosféru klidu. Žil v ústraní svého domu, jehož dveře byl před cizinci zavřené, a věnoval se uctívání Boha. Začal vzdělávat lidi, kteří následovali pravdu. Během 35 let imám a.s. vyučil velké množství lidí a vtisknul do jejich srdcí kulturu islámu.

Pouhé modlitby, které imám a.s. recitoval a prostřednictvím nichž se potichu modlil k Bohu, tvoří kompletní soubor vznešeného islámského učení a věd. Tyto modlitby byly sepsány do knihy, která je známá jako *"Sahífa as-Sadždžádíjja"* - Kniha imáma as-Sadždžáda a.s.

IMÁM MUHAMMAD AL-BÁQIR A.S.

V době imámatu Muhammada al-Báqira a.s. byla určitým způsobem vydlážděná cesta pro šírení islámských věd. Díky útlaku Umajjovců, *hadíthy* týkající se jurisprudence, které byly vyprávěné *Ahlulbajt a.s.* byly ztracené. Přestože je pro islámská nařízení třeba tisíce *hadíthů*, nezbylo více než 500 *hadíthů* Svatého Proroka (sawaws), z nichž některé byly také vyprávěny společníky Proroka (sawaws).

V tomto období kvůli velice tragické události v Karbalá a také důsledkem 35 leté snahy imáma as-Sadždžáda a.s. se objevil velký počet stoupenců Ahlulbajt a.s., kteří ale neměli k dispozici žádné islámské právo založené na *hadíthech Ahlulbajt* a.s.

Protože byla vláda Umajjovců oslabená díky vnitřním rozporům, požitkářství a neschopnosti vládních autorit, pátý imám a.s. využil této příležitosti k šírení učení *Ahlulbajt* a.s. a islámských právních věd a poskytl společnosti mnoho učenců tohoto myšlenkového proudu.

IMÁM DŽA'FAR AS-SÁDIQ A.S.

V čase šestého imáma a.s. byly vhodnější podmínky a příznivější okolnosti k šírení islámských věd, protože na jedné straně si lidé díky kázání těch, kteří byli vzděláni ve škole imáma al-Báqira, uvědomili svou potřebu pro islámské vědy a znalosti *Ahlulbajt* a.s. a toužili po získání jejich *hadíthů*.

Na druhé straně byla svržena vláda Umajjovců a Abbásovci nebyli ještě pevně u moci, a aby dosáhli svých cílů a podryli vládu Umajjovců, použili krutosti spáchané v Karbalá jako záminku a snažili se být naoko přátelští k *Ahlulbajt* a.s.

Imám as-Sádiq a.s. se pustil do učení a šírení různých odvětví svých vědomostí. Vědci a učenci spěchali k imámovu a.s. domu ze všech stran. Dávali mu mnoho otázek týkajících se různých odvětví islámských věd, islámské etiky a životů proroků a národů, tázali se ho na moudrost a její šírení a dostávali náležité odpovědi.

Imám a.s.vedl debaty s lidmi z různých vrstev společnosti a z různých sekt. Svým studentům poskytoval vzdělání v různých islámských vědách. Byly napsány stovky knih, které zaznamenaly imámovy a.s. *hadíthy* a vědecké přednášky, známé jako "základy".

Imám a.s. využil této příležitosti, která se mu naskytla v tehdejší dusivé atmosféře, k vzdělávání a školení tisíců učenců. Imám as-Sádiq a.s. po sobě zanechal mnoho vědeckých pokladů na poli islámské kultury. Počet učenců, kteří měli užitek z imámových a.s. ohromných znalostí, přesahoval čtyři tisíce.

Imám as-Sádiq a.s. nařídil svým studentům, aby zapsali jeho přednášky do knih a dobře je uchovali. Pravil: "Přijde doba chaosu, kdy mnoho takových knih bude zničeno. Tehdy budete tyto knihy potřebovat a ony budou pro muslimy jediným vědeckým a islámským odkazem." Proto si imámovi a.s. studenti s sebou vždycky nosili pero a kalamář a zapisovali všechno, co na přednášce slyšeli.

Kromě nutného odpočinku imám a.s. vyučoval tajně lidi od rána od večera a umožnil tak všem lidem přístup k pokladu své nekonečné znalosti.

Jeho moudré poznámky a cenné vedení odstranily nevědomost a nevzdělanost a znovu zavedly pravý islám Svatého Proroka (sawaws). A proto je imám Dža'far as-Sádiq známý jako zakladatel "ší'itské islámské právní vědy". Ší'itská právní škola byla později po imámovi a.s. nazvána "*dža'fari*".

IMÁM MÚSÁ AL-KÁZIM A.S.

Po svrhnutí Umajjovců a upevnění své moci se Abbásovci obrátili na potomky Fátimy s.a. a snažili se vyhladit členy domu Svatého Proroka (sawaws). Jednu skupinu popravili, jednu pohřbili za živa, a jinou skupinu lidí zase zazdili. Dům imáma Dža'fara a.s. zapálili a několikrát ho předvolali do Iráku. Ke konci svého života byl šestý imám nucen praktikovat *taqijju*. Protože byl imám a.s. pod přísným dohledem, nesetkával se s nikým kromě několika určitých ší'itů. Nakonec byl imám Dža'far as-Sádiq a.s. otráven al-Mansúrem, druhým abbásovským kalifem. Během *imámatu* 7. imáma Músy al-Kázima a.s. útlak Abbásovců sílil den ode dne.

Přes to všechno sedmý imám a.s. začal rozšiřovat islámské znalosti a poskytl muslimům velké množství *hadíthů*. Lze říci, že *hadíthy* 7. imáma a.s. co do počtu stojí na třetím místě za počtem *hadíthů* 5. a 6. imáma a.s. Vzhledem k převládajícím podmínkám intenzivní taqijji, ve většině hadíthů vyprávěných Músou al-Kázimem a.s. na něj vypravěči odkazují jako na "*'álima*" nebo "pravověrného služebníka Božího" bez uvedení jeho jména.

Imám a.s. byl současníkem čtyř abbásovských kalifů - al-Mansúra, al-Hádího, al-Mahdího a Hárúna, a byl vždy terčem jejich útlaku. Nakonec byl na příkaz Hárúna uvězněn a po několik let přemísťován z jednoho vězení do druhého. Imám Músá al-

Kázim a.s. byl ve vězení otráven a zemřel mučednickou smrtí.

IMÁM ALÍ AR-RIDÁ A.S.

Když vezmeme v úvahu tehdejší okolnosti, vychází na jevo, že bez ohledu na to, jak se kalifové a nepřátelé *Ahlulbajt* a.s. snažili tyranizovat a mučit imámy a.s. a znepříjemňovat životy jejich šíʼitů, počet následovníků pravdy stoupal každým dnem a jejich víra v islám byla pevnější. V jejich očích byla instituce kalifátu špinavá a zkažená.

A toto bylo jejich vnitřním přesvědčením, díky němuž byli kalifové žijící v době imámů a.s. v agónii a vlastně je to činilo bezmocnými a opovrženíhodnými.

Když Ma'mún, současník imáma ar-Ridá a.s., nechal zavraždit svého bratra Amína a stal se tak sedmým abbásovským kalifem, rozhodl se zbavit těchto vnitřních obtíží a neustálé úzkosti a zničit šíʼitskou víru jinou formou než pomocí násilí a útlaku.

Jeho politikou, pomocí níž chtěl uskutečnit svůj plán, bylo nabídnutí následnictví kalifátu imámovi ar-Ridá a.s., aby ho tak očernil v očích šíʼitů, kteří by ho obvinili, že vstoupil do zkaženého systému kalifátu, a podemlít víru lidí ve význačné postavení a neomylnost imáma a.s. Ma'mún si myslel, že takto nezůstane žádná přednost pro pozici imámatu, který je základem šíʼitské víry, což způsobí její automatické zhroucení.

Tato politika by přinesla i jiné ovoce, a to zastavení hnutí *Baní Fátima*, které se snažilo o svrhnutí abbásovského kalifátu; protože když by *Banú Fátima* viděli, že se kalifát převádí na ně, přestali by přirozeně se svými krvavými povstáními. Až by svého cíle Ma'mún dosáhl, zabití imáma ar-Ridá a.s. by nebyl velký problém.

Ma'mún nejprve pozval imáma a.s., aby převzal kalifát a potom mu nabídl následnictví. Po Ma'múnově naléhání a pak i výhrůžkách imám a.s. souhlasil pod podmínkou, že nebude mít co do činění s propouštěním a jmenováním vládních úředníku a zasahováním do politických záležitostí.

V takové situaci se imám a.s. pustil do vedení lidí a vedl debaty s lidmi různých náboženství. Také vydal cenná prohlášení a vysvětlení týkající se islámských věd a náboženských faktů (Ma'mún se také velice zajímal o náboženské diskuze). Imámovy a.s. projevy o principech islámské znalosti a věd se počtem rovnají projevům *Amír ul-mu'minín* Alího a.s. a převyšují počet projevů ostatních imámů a.s.

Jedním z požehnání imáma a.s. bylo to, že když mu bylo šíʼity předloženo mnoho *hadíthů,* které se k nim dostaly prostřednictvím imámových předků a.s., imám a.s. identifikoval a vymazal ty *"hadíthy"*, které byly falešné.

Když imám ar-Ridá a.s. cestoval z Madíny do Mervu jako "následník kalifa", vyvolal mezi lidmi ohromné nadšení během celé své cesty, obzláště v Íránu. Lidí ze všech

stran k němu spěchali, aby se s ním setkali, obklopili jej a učili se od něj předpisy islámu.

Díky nevídané a překvapivé pozormosti, kterou lidé dávali imámovi a.s., si Ma'mún uvědomil, že jeho politika byla chybná. Aby napravil svůj politický přehmat, Ma'mún imáma a.s. otrávil. Poté se všechno vrátilo do starých kolejí a kalifové následovali vůči Ahlulbajt a.s. a jejich ší'itům stejnou politiku jako dříve.

IMÁM MUHAMMAD AT-TAQÍ A.S., IMÁM ALÍ AN-NAQÍ A.S. A IMÁM HASAN AL-'ASKARÍ A.S.

Prostředí, ve kterém tito tři velcí vůdcové náboženství žili, bylo identické. Po mučednické smrti imáma ar-Ridá a.s. si Ma'mún nechal předvolat do Baghdádu imáma Muhammada at-Taqího, syna imáma ar-Ridá a.s., jednal s ním laskavě a vlídně, dal mu svou dceru za manželku a ubytoval imáma a.s. ve svém domě se vší poctou.

Ačkoli se toto jednání zdá přátelské, Ma'mún měl vlastně imáma a.s. ve všech ohledech pod přísnou kontrolou.

Podobné okolnosti a životní podmínky měli imámové Alí an-Naqí a.s. a imám Hasan al-'Askarí a.s. v Samaře, jež byla hlavním městem kalifátu v době jejich *imámatu*; imámové a.s. byli de fakto ve vězení.

Období *imámatu* těchto tří imámů a.s. čítá dohromady 57 let. Počet ší'itů, kteří žili v té době v Íránu, Iráqu a Sýrii, byl značně vysoký a dosáhl stovek tisíc, mezi nimi byli tisíce znalců *hadíthu,* přesto ale od těchto tří imámů a.s. existuje jen velice málo *hadíthů*. Životy těchto imámů a.s. byly krátké. Devátý imám a.s. byl zavražděn ve věku dvaceti pěti let, desátý imám a.s. ve čtyřiceti a jedenáctý imám a s. v dvaceti sedmi letech. Všechny tyto skutečnosti jsou jasným důkazem toho, že kontola, dohled a záškodnictví protivníků byly v té době velice přísné a imámové a.s. proto nemohli volně vykonávat své povinnosti. Nicméně se nám od nich dochovaly cenné *hadíthy* o *usúl ud-dín* (kořenech víry) a *furú ud-dín* (praktikách víry).

IMÁM AL-'ASR MUHAMMAD AL-MAHDI AL-MAW'ÚD A.S.

V době imáma Hasana al-'Askarího a.s. se instituce kalifátu rozhodla, že musí zabít potomka imáma Hasana a.s. stůj co stůj, aby ukončili *imámat* a tímpádem i ší'itskou víru. Kromě jiných problémů, kterým musel imám Hasan al-'Askarí čelit, byl také pod přísným dohledem.

Právě z tohoto důvodu bylo narození imáma Mahdího a.s. drženo v přísné tajnosti. Do

věku šesti let, když byl jeho otec naživu, se s nikým nestýkal a nikdo ho nemohl navštívit kromě několika málo oddaných a důvěryhodných ší'itů.

Po mučednické smrti svého otce vešel imám Mahdí a.s. do *ghajbat as-sughrá* ("krátká skrytost" - doba, po kterou byl imám z příkazu Božího ve skrytu a udržoval styk se ší'ity, řešil jejich problémy a odpovídal na jejich otázky pouze prostřednictvím *an-nuwwáb al-arba'* (čtyř zástupců imáma a.s., kteří jeden po druhém získali tuto významnou pozici - po smrti jednoho nastoupil vždy další)).

Po *ghajbat as-sughrá* přešel imám do *ghajbat al-kubrá* ("dlouhá skrytost", ze které imám Muhammad al-Mahdi a.s. vyjde na příkaz Boží, aby nastolil ve světě spravedlnost, až bude naplněn nespravedlností a útlakem).

Sunnitskými i ší'itskými učenci bylo převyprávěno mnoho *hadíthů* Svatého Proroka (sawaws) a imámů a.s. o imámu Mahdím a.s. a známkách jeho nepřítomnosti i znovuobjevení. Také se s imámem a.s. setkalo velké množství ší'itských hodnostářů za života jeho otce a.s., viděli jeho vyjímečnou osobnost a získali od jeho otce dobrou zvěst o jeho *imámatu*.

Navíc jsme v kapitolách o *nubúwwah* a *imámah* došli k závěru, že svět lidí nemůže nikdy existovat bez Boží víry a imáma, který je ochráncem Boží víry.

MORÁLNÍ ZÁVĚR VYVOZENÝ Z METOD VŮDCŮ NÁBOŽENSTVÍ

Z historie proroků božích a náboženských vůdců je patrné, že byli realisté a zastánci pravdy, také vyzývali lid k realitě a následování pravdy a v tomto směru se nevyhýbali sebeobětování.

Jinými slovy, usilovali o to, aby byli jak jednotlivci tak společnost vychovávána a rozvíjena tak, jak má být. Také chtěli, aby měli lidé správné myšlení a víru a nebyli ovládáni nevědomostí nebo řadou pověr. Toužili po tom, aby si lidé osvojili vynikající lidské vlastnosti a neposkvrnili čistotu lidství bestiálními sklony a touhou pozřít jeden druhého a naplnit si svá břicha jako divoká zvířata. Snažili se, aby lidé aplikovali poklad lidství do svých životů, aby tím dosáhli prosperity.

Viděli svůj vlastní prospěch a prosperitu (člověk netouží po ničem jiném) v laskavosti k ostatním a chtěli, aby lidé byli také takoví; to znamená, aby lidé chtěli pro ostatní, co chtějí pro sebe, a ne aby chtěli pro druhé to, co sami nechtějí pro sebe.

Díky tomuto realizmu a věrnosti pravdě si tito velcí mužové byli vědomi důležitosti této obecné lidské povinnosti (laskavosti) a ostatních menších povinností, které jsou jejími větvemi, a byli obdařeni epitety sebezapření a sebeobětování. Právě z tohoto důvodu neváhali položit své životy a darovat své majetky za pravdu. Netoužili po životech ani majetcích druhých a hnusil se jim egoizmus a lakota. Nikdy nelhali a

nepomlouvali druhé lidi. Nikdy se nedopustili nactiutrhání.

Vysvětlení těchto epitet a jejich důsledků je třeba detailně prostudovat v kapitole o etice.

MA'ÁD (ZMRTVÝCHVSTÁNÍ)

Ma'ád je jedním z pilířů svatého náboženství islámu. Každý člověk bez výjimky dokáže rozlišit mezi dobrem a zlem díky své Bohem darované přorozenosti a považuje "laskavost" (i když jí nemusí praktikovat) za důležitou a "špatné činy" (přestože se jich může dopouštět) za něco, čemu je se třeba vyhnout. Dobro a zlo, laskavost a zlá vůle přinášejí nepochybně své důsledky.

Také nemůže být pochyb o tom, že přijde den, kdy dobro a zlo bude po zásluze odměněno; neboť jasně vidíme mnoho dobrých lidí trpět v chudobě a v těžkostech, zatímco mnoho hříšníků tráví své životy ve štestí a prosperitě, přestože jsou podlí a mají nízký charakter.

Pokud by v budoucnosti nebo na jiném světě než tomto nebyl určen den, ve kterém by byly souzeny špatné a dobré skutky a dána za ně odměna nebo trest, taková pozornost a péče o to, že laskavost je dobrá a nezbytná a zlá vůle je špatná, by nebyla dána do podstaty člověka.

Nesmíme si myslet, že díky laskavosti a dobročinnosti, kterou člověk považuje za dobrou, bude založen pořádek ve společnosti a lidé dosáhnou prosperity ve svých životech a následkem toho i sám laskavý člověk získá část výsledků své dobročinnosti. Stejně tak si nesmíme představovat, že se špatný člověk, který má nemravné chování a narušuje pořádek ve společnosti, ochutná trpké plody svých činů.

Ačkoli se toto myšlení dá do určité míry aplikovat na nezorganizované a neschopné jedince, ale nevztahuje se na ty lidi, kteří dosáhli na vrchol moci, a jejichž štestí a úspech v žádném případě nezávisí na řádu či chaosu ve společnosti, ale naopak, když ve společnosti převládá korupce a zmatek a životní podmínky lidí se zhorší, tito lidé jsou štastnější a úspěšnější, a proto nemají žádný důvod považovat laskavost a dobročinnost za dobrou a zlou vůli za špatnou, poněvadž nenávist, kterou k nim lidé chovali, se plně projeví až v době, kdy tito lidé již zemřeli a proto nemají žádný vliv na jejich životy plné štestí, zábavy a požitků.

A proto člověk nemá důvod věřit, že je laskavost k něčemu dobrá , aby si ji přisvojil, nebo zlá vůle špatná, aby se jí vystříhal a stal se laskavým a dobrým člověkem. Kdyby neexistoval *ma'ád*, byla by tato víra pouhou pověrčivostí.

Tudíž musíme prostřednictvím čisté a pevné víry, kterou Stvořitel umístil do naší podstaty, pochopit, že Všemocný Bůh znovu přivede každého k životu po jeho smrti a bude zkoumat jeho činy. Laskaví lidé dostanou za své skutky velkou odměnu a věčné

blaženství a zlí lidé budou za své špatné skutky potrestáni. Tento den se nazývá *Jawmul qijámah* (Soudný den).

MA'ÁD, NÁBOŽENSTVÍ A VÍRA

Všechny náboženství a víry, které vyzývají lidi k uctívání Všemocného Boha a nařizují jim konání dobrých skutků a zakazují jim konat skutky zlé, vyjadřují víru v Ma'ád a posmrtný život. Nepochybují o tom, že laskavost a dobročinnost je hodnotná jedině tehdy, je-li následována odměnou, a protože tato odměna není vidět na tomto světě, člověk ji nevyhnutelně dostane v jiném životě na onom světě.

Kromě toho, znaky nacházející se ve většině starobylých hrobek objevených archeology ukazují, že rané lidské bytosti věřily v posmrtný život a na základě své víry vykonávali určité formality a dávali zemřelým věci, aby měli na onom světě pohodlí.

MA'ÁD V QUR'ÁNU

Svatý Qur'án ve stovkách veršů upomíná lidi na Ma'ád a anuluje o tom jakékoli pochybnosti. Na mnoha místech v Qur'ánu Bůh připomíná lidem Svou absolutní moc, aby zvýšil jejich znalost. Říká:

"Což člověk neviděl, že jsme jej z kapky semene stvořili? A hle, on Nám je odpůrcem zjevným nyní, a dokonce Nám podobenství uvádí zapomínaje na své stvoření a hovoří: „Kdo kosti oživí, když již zpráchniví?" Odpověz: „Oživí je ten, kdo poprvé je stvořil a jenž dobře o každém stvoření ví…" (36:77-79)

Někdy Svatý Qur'án upozorňuje lidi na Ma'ád přirovnáním smrti k zimnímu období, kdy vše "umírá", a zmrtvýchvstání k jaru, kdy se vše probouzí znovu k životu, a připomíná jim tak moc Boha:

"A k znamením Jeho patří, že vidíš zem zvadlou, však když vodu na ni sešleme, tu rozhýbá se a rozbují. A vpravdě ten, jenž oživil ji, je též mrtvých oživovatel a On nad každou věcí všemocný je." (41:39)

A občas pomocí logiky Svatý Qur'án probouzí v člověku Bohem darovanou přirozenost, aby tuto realitu uznal:

"A nestvořili jsme nebesa a zemi, a co je mezi nimi, jen pro nic za nic; to je jen domněnka nevěřících! Běda těm, kdož neuvěřili, před ohněm pekelným! Máme snad postavit ty, kdož uvěřili a zbožné skutky konali, na roveň s těmi, kdo pohoršení šírí na zemi? A máme bohabojné rovnými učinit s hříšníky?" (38:27-28)

(Je to proto, že ti, kteří konají dobro, ani ti, kteří hřeší, nedostanou celou svou odměnu nebo trest v tomto životě. Kdyby neexistoval jiný svět (po smrti), v kterém by každá skupina dostala svou odměnu nebo trest podle jejich chování a činů, pak by v očích Boha byly obě skupiny stejné, a to je proti Boží spravedlnosti.)

OD SMRTI AŽ K JAWMUL QIJÁMAH - TO, CO ZEMŘE, JE TĚLO, NIKOLIV DUŠE (RÚH)

Z pohledu islámu je člověk stvořen z těla a duše (*rúh*). Tělo se skládá z materiálních složek a proto podléhá přírodním zákonům, to znamená, že má objem a váhu, žije v určitém čase a na určitém místě a je ovlivněno teplem nebo zimou a podobně. Tělo časem stárne a opotřebovává se a nakonec zanikne stejně tak, jak vešlo v existenci se svolením Boha.

Ale duše není fyzická a nemá výše uvedený charakter, naopak má vlastnosti jako je znalost, poznání, myšlení, vůle a další duchovní kvality jako je láska, hněv, štestí, úzkost, strach, naděje atd. Protože duše nemá materiální charakter, také duchovní vlastnosti nejsou fyzického rázu; srdce, mozek a ostatní části těla se ve svých nesčetných aktivitách podřizují duši a duchovním kvalitám a žádná z nich nemůže být označena za řídící centrum.

Svatý Bůh říká v Qur'ánu:

"A věru jsme člověka nejdříve z části nejčistší hlíny stvořili a pak jsme jej kapkou semene v příbytku jistém učinili. Potom jsme z kapky semene hmotu přilnavou stvořili a z hmoty přilnavé jsme kousek masa učinili; a z kousku masa jsme kosti stvořili a kosti jsme masem obalili. A potom jsme mu v druhém stvoření vzniknout dali..." (23:12-14)

SMRT Z POHLEDU ISLÁMU

Smrt v islámu neznamená, že člověk se stane ničím a prostě zanikne, ale znamená, že duše člověka, která je nesmrtelná, přetne své pouto s tělem a tělo následně zahyne, zatímco duše pokračuje ve své cestě bez těla.

Všemocný Bůh říká:

"A říkají: „A až zabloudíme kdesi v zemi, což vskutku budeme novým stvořením vzkříšeni?“ A přece jen v setkání s Pánem svým nevěří! Rci: „Anděl smrti, jenž vás na starosti má, vás povolá a potom budete k Pánu svému navráceni!“ (32:10-11)

Svatý Prorok (sawaws) pravil: "Nezaniknete, nýbrž budete přemístěni z jednoho domu do druhého."

BARZACH (INTERVAL MEZI SMRTÍ A MA'ÁDEM)

Islám věří, že člověk zůstane po své smrti určitým způsobem živý a užívá si požehnání a štestí, pokud byl dobrým člověkem a nebo je trestán, pokud byl člověkem zlým. V soudný den bude člověk bude předveden k veřejnému úctování. Interval mezi smrtí člověka a jeho zmrtvýchvstáním se nazývá *"Barzach"*. Všemocný Bůh říká:

"...za nimi stojí přehrada až do dne, kdy budou vzkříšeni." (23:100)

Bůh také říká:

"A nepokládej ty, kdož na stezce Boží byli zabiti, za mrtvé! Naopak, oni jsou živí a u Pána svého odměnu svou užívají." (3:169)

(2) ETIKA

Všechny tyto nesčetné prostředky k životu, které jsou v dnešní době člověku k dispozici a které se snažíme získat a využívat je ve dne v noci, nebyly k dispozici člověku od začátku jeho života na zemi. Byly vynalezeny a užívány postupně díky snažení člověka.

V každém případě, od primitivního člověka až k dnešnímu civilizovanému člověku lidské bytosti neustaly se svým úsilím a díky své Bohem darované přirozenosti se snažily získat lepší prostředky k životu. Pokud člověk ztratí svou energii a přijde o své vnitřní i vnější orgány jako například oči, uši, ústa, ruce, nohy a také mozek, srdce, plíce a játra, přestane fungovat normálně a nebude nic než mrtvola.

Proto člověk pracuje nejen z nutnosti, ale jako lidská bytost prokazuje různé druhy aktivity. Protože si díky svému rozumu uvědomuje, že je nutno usilovat o štestí a prosperitu v tomto životě, pracuje a snaží se, aby naplnil své požadavky. Ať už člověk žije v prostředí náboženském či nenáboženském, městském či kočovném, svobodném či despotickém, cítí potřebu vykonat určité povinnosti (ty, které jsou nutné pro život). Pokud jsou tyto povinnosti splněny, rozumné požadavky člověka budou naplněny a bude žít štastný a pohodlný život.

Hodnota těchto povinností, které jsou jediným prostředkem k prosperitě, je samo lidství. Neznáme nic cennějšího než lidství, které nemůže být vyměněno za žádnou jinou komoditu.

Tudíž povinnost a její implementace jsou nejdůležitější praktické záležitosti, se kterými se člověk setká ve svém životě, protože její hodnota je přesně stejná jako hodnota samotného člověka. Kdokoli se vyhýbá plnění svých nepopiratelných povinností nebo je někdy zanedbává, jeho morálka úmerne poklesne ze vznešené pozice lidství a přijme své ponížení a bezcennost. S každým porušením své lidské

povinnosti takový člověk zasazuje ránu za ranou své společnosti a také sám sobě.

Bůh říká v Qur'ánu:

"Věru že člověk spěje v záhubu! Kromě těch, kdož uvěřili a zbožné skutky konali a vzájemně se k pravdě a neochvějnosti nabádali." (103:2-3)

Bůh také říká:

"A objevila se na pevnině i na moři spoušť za to, co ruce lidí způsobily..." (30:41)

ROZDÍLNÉ NÁZORY V IDENTIFIKACI A SPECIFIKACI POVINNOSTÍ

Důraz, který se klade na identifikaci závazků a plnění těchto závazků je pro lidstvo nespornou povinností. Žádný rozumný člověk nemůže tuto skutečnost popřít.

Protože lidské povinnosti mají absolutní vztah k prosperitě člověka a k jeho životu, a protože se náboženství liší od nenáboženských -izmů a praktik co se pohledu na život člověka týče, náboženské povinnosti se budou přirozeně lišit od povinností nenáboženských doktrín.

Náboženství věří, že život člověka je věčný a nekončí smrtí. Kapitál čisté a pravé víry, vynikajícího charakteru a dobrých činů, který člověk získal na tomto světě před svou smrtí, slouží jako velká investice pro jeho věčný život na onom světě.

Pročež se v závazcích a povinnostech, které náboženství formulovalo pro jedince i celou společnost, přihlíží také na život na onom světě.

Náboženství stanovuje svá nařízení v oblasti víry, uctívání a služby Bohu, jejichž důsledky se projeví v Soudný den.

Nenáboženské ideologie a praktiky berou v úvahu pouze krátký a pomíjivý život na tomto světě a stanovují povinnosti, díky nimž má člověk užitek více ze svého materialistického života a materiálních zisků, které jsou společné pro něj i zvířata.

Věru s myšlením pocházejícím od pocitů dobytka a divokých zvířat načrtli zvířecí život pro člověka a vůbec nevěnovali pozornost realizmu člověka a jeho věčnému životu.

Z tohto důvodu vznešená etika lidství postupně mizí z nenáboženských komunit a morální úpadek jejich členů se každým dnem projevuje jasněji a zřetelněji.

Někteří lidé tvrdí, že základem náboženství je následování a bezpodmínečné přijetí

povinností a nařízení; kdežto sociální politika může být zdůvodněna současnou logikou.

Ti, kteří mají tento názor, opomíjejí skutečnost, že pravidla a nařízení, která jsou ve společnosti realizována, musí být vykonávána opravdově. Nikdo ještě nikdy neviděl, aby lidé v nějaké zemi dodržovali převládající zákony po nějaké debatě či vědecké rozpravě, nebo byli osvobozeni od zákonů, jejichž smysl nechápou. V tomto případě se náboženské i nenáboženské praktiky neliší.

Studiem přírodních a společenských podmínek v zemi a zkoumáním její obecné politiky lze zjistit filozofii za jejími obecnými zákony i některými detailními.

Toto platí i u náboženských zákonů. Prostřednictvím realizmu a zkoumáním světa stvoření a přirozených lidských potřeb je možno objevit obecný charakter náboženských zákonů i některé jejich detaily.

Svatý Qur'án vyzývá lidi k uvažování a přemýšlení a u některých předpisů stručně uvádí prospěch plynoucí z těchto přikázání. Máme k dospozici mnoho *hadíthů* Svatého Proroka (sawaws) a *Ahlulbayt* a.s., které vysvětlují smysl těchto nařízení.

PLNĚNÍ ZÁVAZKŮ A POSLUŠNOST

Jak bylo již řečeno na začátku této knihy, náboženství islám je obecný a věčný program, který byl zjeven Všemocným Bohem poslednimu z proroků Muhammadovi (sawaws) pro život lidí na tomto světě i pro život po smrti. Bůh uložil člověku, aby se tímto programem řídil a tímpádem zachránil archu lidství z víru ignorance a strastí a dovedl ji ke břehům spásy.

Jelikož je náboženství životním programem, má nevyhnutelně určité povinnosti pro člověka ve věcech, které se týkají jeho života a přikazuje mu, aby je vykonával.

Náš život je obecně spojen s:

(1) Bohem, který nás stvořil. Naše morální morální povinnost k Jeho darům je větší než jakákoli jiná povinnost a naše poslušnost k Jeho Svaté Přítomnosti je pro nás závaznější než cokoli jiného.

(2) námi samými

(3) ostatními tvory, se kterými žijeme a vykonáváme naše povinnosti pomocí jejich spolupráce a asistence. Tudíž podle výše uvedeného pořadí máme tři obecné závazky: vůči Bohu, nám samým a závazky vůči ostatním.

(1) ZÁVAZEK ČLOVĚKA VŮČI BOHU (POZNÁNÍ BOHA)

Náš závazek vůči Bohu je vůbec nejdůležitější povinností a je třeba ho vykonávat s čistým srdcem a s upřímnými úmysly. První a nejhlavnější povinností člověka je znát svého Stvořitele. Poněvadž je Všemocný Bůh zdrojem existence každého tvora a původce každého jevu, poznání a znalost Jeho pravé Entity ozařuje každého realistického člověka. Netečnost vůči této morální realitě je naprostou ignorancí, nedostatkem prozíravosti a nezodpovědností. Kdokoli nevěnuje pozornost poznání Boha, zatemňuje svoje vlastní svědomí a tímpádem ztrácí možnost dosažení pravého lidského štestí.

Jak vidíme, ti, kdož se vyhýbají poznání Boha a této realitě nevěnují ve svých životech pozornost, jsou naprosto vzdáleni od lidského duchovna a nemají jinou logiku než logiku dobytka a šelem.

Všemocný Bůh říká:

"Odvrať se tedy od těch, kdo zády k Našemu připomenutí se obracejí a pouze k tomuto pozemskému životu tíhnou. Takový je rozsah jejich vědění..." (53:29-30)

Je třeba zdůraznit, že poznání Boha je pro člověka, krerý je realistickou bytostí obdařenou rozumen, nezbytné a přirozené, neboť si prostřednictvím tohoto Bohem darovanému rozumu všímá znaků Jeho Přítomnosti a Jeho Vědomosti a Moci, kdykoli se podívá na svět stvoření. Poznání Boha tedy neznamená, že to člověk pro sebe musí přivézt k existenci, ale znamená to spíše, že nemá znevažovat tuto očividnou skutečnost, kterou nelze skrýt žádným závojem, a dát pozitivní odpověď svému svědomí, které ho volá k Bohu, a následováním této filozofie odstranit ze své mysli jakékoli pochybnosti.

UCTÍVÁNÍ BOHA

Po poznání Boha je naší druhou povinností Boha uctívat. Po poznání pravdy bude jasné, že štestí a prosperity, které jsou naším jediným cílem, dosáhneme následováním programu, který Bůh určil pro naše životy a doručil nám jej prostřednictvím Svých poslů. Tudíž je plnění Božích příkazů a služba Bohu jedinými povinnostmi, ve srovnání s nimiž se ostatní povinnosti jeví jako bezvýznamné a triviální.

Všemocný Bůh praví:

"Pán tvůj rozhodl, abyste nikoho kromě Něho neuctívali..." (17:23)

Bůh také říká:

"Což jsem vám v úmluve neuložil, synové Adamovi: neuctívejte satana, jenž vám je nepřítelem zjevným, nýbrž uctívejte jenom Mne? Toto je stezka přímá!" (36:60-61)

A proto je pro nás povinné rozpoznat status naší služebnosti a našich potřeb a mít na paměti nekonečnou Velikost a Vznešenost Boha. Je třeba brát v úvahu, že Bůh zná a vidí naše skutky a my se musíme řídit Jeho příkazy. Je naší povinností nesloužit nikomu jinému než Bohu a neposlouchat nikoho jiného než Svatého Proroka (sawaws) a *Á'immatul Hudá* a.s. (imámy správného vedení), které jsme z příkazu Boha povinni poslouchat:

"Vy, kteří věříte! Poslouchejte Boha a poslouchejte posla a ty, kdož mezi vámi mají autoritu!..." (4:59)

Vzhledem k poslušnosti k Bohu a náboženským autoritám musíme vlastně chovat úctu ke všemu, co je připsáno k Bohu. Musíme respektovat svaté jméno Boha a jména vůdců v náboženství. Je třeba ctít Svatou Knihu (Qur'án), Ka'bu, mešity a hrobky světců - jak řekl Všemocný Bůh:

"...a kdokoli má v úcte posvátná znamení Boží, je to známka bohabojnosti srdcí." (22:32)

(2) POVINNOST ČLOVĚKA K SOBĚ SAMÉMU

Bez ohledu na to, jakou cestou se člověk ve svém životě ubírá, nehledá nic jiného než své štestí a prosperitu. Poznání toho, co nám přinese štestí, má menší důležitost pokud jde o tu věc samu; to znamená, dokud neznáme sebe, nebudeme znát ani naše skutečné potřeby, jejichž uspokojení nám přinese štestí. Pročež nejzákladnější povinností člověka je poznání sebe sama, aby věděl, kde je jeho štestí a prosperita a usiloval o uspokojení svých potřeb pomocí prostředků, které má k dospozici. Nesmí plýtvat časem ve svém životě, který je jeho jediným pokladem.

Svatý Prorok (sawaws) prohlásil: "Kdo poznal sebe, poznal svého Pána."

A *Amírul mu'minín* Alí a.s. řekl: "Kdokoli pozná sám sebe, dosáhne nejvyšší pozice znalosti."

Po poznání sebe si člověk uvědomí, že jeho největší povinností je cenit si podstaty svého lidství a nepošlapat tak cenný poklad. Také zjistí, že musí pečovat o své fyzické a duševní zdraví, aby dosáhl úspešného a štastného věčného života.

Amírul mu'minín Alí a.s. řekl: "Nízké pudy budou bezvýznamné pro toho, kdo respektuje sám sebe."

Člověk je složen ze dvou entit: ze své osobnosti a těla, a je jeho zodpovědností, aby udržoval obě tyto části zdravé a stabilní. Je povinen starat se o zdraví své duše i těla v souladu s náležitými a přesnými příkazy svatého náboženství islámu.

TĚLESNÉ ZDRAVÍ

Vyhýbání se škodlivým věcem: Prostřednictvím řady pravidel a nařízení islám patřičným způsobem ochránil fyzické zdraví člověka, jako například zakázal pojídání zdechlin, krve, masa některých zvířat a jedovatého jídla; zakázal požívání alkoholu a znečišťěné vody a přejídání se; působení škody tělu a vydal další nařízení, která přesahují rámec této kapitoly.

Udržování čistoty: Čistota je jednou z nejdůležitějších zásad zdraví. Z tohoto důvodu je na tuto zásadu v islámské *šarí'i* kladen velký důraz. Důležitost, kterou islám dává na čistotu, nenajdeme v žádném jiném náboženství.

Svatý Prorok (sawaws) prohlásil: "Čistota je nezbytná součást islámské víry", a toto prohlášení je samo o sobě největší poctou čistotě.

Vůdci náboženství nám opakovaně doporučovali pravidelnou koupel. Imám Músá ibn Dža'far a.s. řekl: "Koupel každý druhý den dává člověku zdraví a sílu."

Imám Alí a.s. řekl: "Koupelna je vynikající místo, neboť odstraňuje špínu z člověka."

Vedle obecných příkazů týkajících se čistoty a upravenosti jde islám ve svých nařízení o čistotě do detailu; například pilování nehtů na rukou i na nohou, odstraňování přebytečných chlupů z těla, mytí rukou před jídlem i po jídle, česáná vlasů, vyplachování úst a proplachování nosních dutin vodou, zametání domů, udržování cest, domovních dveří a země pod stromy v čistotě atd.

Kromě těchto příkazů islám specifikoval určité činy, které jsou spojeny s trvalou *tahárou* a upraveností, jako například recitování modlitby a půst, odstraňování *nadžasát* (nečistoty) z těla a oblečení, provádění očisty (*wudú*) před modlitbami a *ghusl* (sprchování celého těla určitým způsobem předepsaným islámem). Ze skutečnosti, že voda musí dosáhnout povrchu těla během *wudú* a *ghuslu*, a že tělo nesmí být mastné či špinavé, vyplývá, že čistota těla je v islámu naprosto nezbytná.

Upravenost oblečení: *súra al-Mudaththir* je jedna ze *suwer*, které byly zjeveny Proroku Muhammadovi (sawaws) na začátku jeho prorockého poslání. Ve čtvrtém verši této *súry* Bůh přikazuje lidem *taháru* jejich oblečení:

"Svůj oděv očišťuj." (74:4)

Tahárah je podle určitého islámského příkazu *wádžib* (povinná) pro oblečení, ve kterém se modlíme, ale obecně se čistotě dává přednost před nečistotou a špínou. Od čtrnácti *ma'súmín* a.s. máme v tomto ohledu mnoho výroků. Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Kdokoli se obléká, musí svoje oblečení čistit." *Amírul mu'minín* Alí a.s. řekl: "Praní oblečení odstraňuje zármutek a úzkost a čisté oblečení je prostředkem k přijetí modlitby."

Od imáma Dža'fara as-Sádiqa a.s. a imáma Músy al-Kázima a.s. bylo vyprávěno, že pokud někdo vlastní deset či dvacet košil a pravidelně si je mění, není to považováno za extravaganci.

Kromě čistoty těla a oblečení, muslim musí být také pěkně oblečen a chodit mezi lidi dobře vypadající a upravený. Imám 'Alí a.s. řekl: "Noste krásné oblečení, protože Bůh je dobrý a má rád dobré věci, které ovšem musí být nábožensky povolené." Pak imám Alí a.s. recitoval následující verš:

"Rci: „Kdo zakázal šaty ozdobné, jež Bůh seslal služebníkům Svým podobně jako výtečné věci pro obživu?“" (7:32)

Kloktání a čištění zubů: Ústa člověka jsou kontaminovaná díky jídlu, které konzumuje. Částečky jídla zůstávají u kořenů zubů, na jazyku a jinde v ústech, což způsobuje znečištění a zápach. Někdy jsou důsledkem kvašení a chemických reakcí zbytků jídla v ústech vytvářeny jedovaté látky, které se mísí s jídlem a jdou s ním do žaludku. Navíc dech takového člověka otravuje vzduch a obtěžuje lidi.

Tudíž svaté náboženství islámu přikazuje muslimům, aby si denně čistili zuby (obzvláště před každým *wudú*), vyplachovali ústa čistou vodou a odstraňovali z úst nečistoty.

Svatý Prorok (sawaws) prohlásil: "Kdyby to nebylo pro strach z těžkostí a chudoby, učinil bych pro muslimy čištění zubů *wádžib*." Jindy Svatý Prorok (sawaws) řekl: "*Džibríl* vždycky doporučoval čištění zubů do té míry, že jsem měl pocit, že se to později stane pro muslimy povinné."

Dýchání: Dýchání je jednou z naprosto nezbytných potřeb v životě člověka. Velice často je vzduch v okolí obydlí člověka smíšen s prachem a špínou. Dýchání takového vzduchu je pro dýchací ústrojí škodlivé. Aby nás ochránil před škodlivinami ve vzduchu, Milosrdný Bůh nechal vyrůst chloupky v našem nose. Tyto chloupky zabraňují špíne a prachu, aby se dostaly do našich plic. Nicméně někdy tyto chloupky v nose nemůžou tuto funkci vykonávat dokonale, protože se v nose nahromadí špína a prach. Proto islám nařídil muslimům, aby si několikrát denně při *wudú* vyplachovali nosní dutinu a tím si zaručili zdravý dýchací systém.

DUŠEVNÍ ZDRAVÍ

Morální zdokonalování: Díky svému Bohem darovanému svědomí si je člověk vědom ceny dobré morálky a uvědomuje si její význam z individuálního i sociálního

hlediska. A proto v lidské společnosti neexistuje jediný člověk, který by nechválil dobrou morálku a nerespektoval ty, kteří jsou jí obdařeni.

Důležitost, kterou člověk dává dobré morálce, nepotřebuje další vysvětlení a podrobné zákony islámu týkající se etiky jsou každému naprosto jasné.

Všemocný Bůh říká:

"A při duši a jejím zdokonalení - a On jí vyjevil, co je pro ni hříšné a co je správné - ten, kdo ji očišťuje, jistě prospívá, a ten, kdo ji kazí, ten ve zhoubu upadá." (91:7-10)

Imám Dža'far as-Sádiq a.s. vysvětlil tento verš následovně: "Všemocný Bůh zjevil člověku, které věci jsou pro něj dobré a musejí být vykonány, a které věci jsou špatné a musí se jim vyhout."

ZÍSKÁNÍ VZDĚLÁNÍ A VĚDOMOSTÍ

Jedním z chválihodných intelektuálních atributů je vzdělanost. O superioritě vzdělaného člověka nad nevzdělaným nemůže být pochyb.

Rozum a vzdělání odlišují člověka od zvířat. Ostatní tvorové byli obdařeni různými instinkty v souladu s tím, jak si poskytují obživu, rozmnožují se a bojují o přežití. V životě zvířat neexistuje možnost pokroku. Pouze člověk dokáže zvyšovat svou stávající znalost pomocí svého rozumu a dodává novou hodnotu a nádheru svému materialistickému a duchovnímu životu díky objevování přírodních a metafyzických zákonů. Pouze člověk se ohlíží do minulosti a pokládá základy pro svou budoucnost a budoucnost ostatních lidí.

Islám vybízí lidi k získání vzdělání více, než nové i staré společenské systémy všech ostatních náboženství. Aby bylo možno založit základní kulturu a civilizaci, islám učinil získání vzdělání za *wádžib* pro každého muslima a muslimku. Od Svatého Proroka (sawaws) a náboženských vůdců jsme o tom obdrželi mnoho příkazů. Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Vzdělání je pro každého muslima *wádžib*." V tomto *hadíthu* je vzdělání popsáno v absolutní formě a zahrnuje všechna odvětví vědy a pro nikoho neexistují výjimky. Získání vzdělání se v islámu netýká pouze určitého typu, ale naopak povinnost vzdělávání se je univerzální a všeobsahující. Prorok islámu (sawaws) také pravil: "Hledejte vědomosti od kolébky až do hrobu." Každý náboženský předpis má svůj určitý čas a pro všechy je vyspělost nezbytná podmínka: to znamená, že osoba, jíž se náboženské předpisy týkají, musí dosáhnout vyspělosti a tato pravidla nejsou pro ni povinná, dokud vyspělosti nedosáhne. Některé náboženské povinnosti (*wadžibát*) přestávají být platné pro staré lidi v době tělesné slabosti, ale získávání vzdělání je pro člověka povinné od narození až do smrti. Jinými slovy, získávání vzdělání je *wádžib* ve všech stadiích lidského života. Na základě tohoto principu by se měl muslim vzdělávat během celého svého života a zvyšovat svoje vědomosti den za dnem. Také tento *hadíth* rozšířil a zobecnil dobu této povinnosti.

Svatý Prorok (sawaws) prohlásil: "Hledejte vědomosti, i kdyby byly v Číně (tzn. velice daleko)." Jiný hadíth říká: "Vědomost je nejcennější věc, kterou věřící ztratil.

Musí je hledat, i kdyby ji našel až v Číně." Podle tohoto příkazu je muslim povinen získávat vzdělání, i kdyby se musel kvůli tomu vydat na daleké cesty.

V jiném hadíthu Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Vědomost je něčím, co věřící ztratil. Musí ji dostat zpátky, ať ji najde kdekoliv." Jedinou podmínkou pro získání vzdělání je to, že musí být vhodné a přínosné pro společnost.

Islám vysoce doporučuje člověku znalost o tajemstvích stvoření a přemýšlení o nebesích, zemi, lidské povaze, historii národů a lidí a o pracech předešlých generací (filozofii, matematice, přírodních vědách atd.). Také podporuje a dává důraz na studium morálních a náboženských záležitostí (etika a islámské zákony) a různých druhů umění, které tvarují život člověka. Vzdělání je v očích Proroka (sawaws) tak důležité, že když v bitvě u Badru muslimové zajali skupinu nevěřících, Svatý Prorok (sawaws) nařídil, aby byl každý zajatec propuštěn, když zaplatí velké výkupné. A ti zajatci, kteří byli gramotní, byli zproštěni této povinnosti, pokud každý z nich naučil deset mladých muslimů číst a psát.

Tak byly ve světě založeny školy pro dospělé a tato veliká pocta byla v historii lidstva připsána muslimům. Je zajímavé, že jednou provždy v historii lidstva na příkaz Proroka (sawaws) bylo místo válečné kořisti přijato učení. Nikdy předtím ani potom nikdo na světě neviděl, že by vítězný velitel přijal učení místo výkupného a válečné kořisti.

Svatý Prorok (sawaws) chodil osobně do školy pro dospělé a bral s sebou ty, kteří uměli číst a psát. Nařídil jim, aby zkoušeli žáky, aby zjistil, jaký pokrok učinili. Svatý Prorok (sawaws) povzbuzoval více ty, kteří byli v učení pilnější.

Jeden historik napsal: "Žena jménem aš-Šifá, která se naučila číst a psát v "době nevědomosti", chodila do domu Svatého Proroka (sawaws) a učila jeho ženy psaní a čtení. Proto si jí Prorok (sawaws) vážil, podporoval ji a dával jí odměnu."

STUDENT A JEHO VÝZNAM Z ISLÁMSKÉHO HLEDISKA

Důležitost snažení za účelem dosažení jakéhokoli cíle se rovná cíli samotnému. Každý člověk díky své Bohem darované podstatě považuje vzdělání a znalost za důležitější než cokoli jiného, a proto je hodnota toho, kdo se vzdělává a hledá vědomosti, ze všech nejvyšší. Protože je islám založený na základě lidské přirozenosti, nepochybně přikládá nejvyšší hodnotu studentům. Svatý Prorok (sawaws) pravil: "Bůh miluje toho, kdo se vzdělává."

Ačkoli je *džihád* (islámský boj) jedním z pilířů islámu a pokud Svatý Prorok (sawaws) nebo kterýkoli z imámů a.s. vydá rozkaz k boji, všichni muslimové se ho musí zúčastnit, ti, kteří studují islámské vědy a teologii, jsou této povinnosti zproštěni.

Vždycky se musí dostatečné množství muslimů vzdělávat v islámských centrech.

Všemocný Bůh řekl:

"Věřící nechť se nevypravují všichni najednou; proč by se z každé skupiny nemohl vypravit jeden oddíl, aby se lidé z něho poučili o náboženství a aby po návratu mohli varovat svůj lid - snad budou se mít na pozoru!" (9:122)

VÝZNAM UČITELE A INSTRUKTORA

Učitel je vřelé a osvícené centrum, které získává svou sílu ze světla vědomosti, aby vymýtil ignoranci a nevzdělanost na světě. Je to učitel, kdo změní zaslepence a ignoranty v prozíravé a moudré lidi a pomocí zářící pochodně vzdělanosti jim ukáže cestu k prosperitě.

Proto je v islámu nezbytně důležitý respekt k učitelům a poslušnost k nim je povinností. Učitelé jsou považováni za nejsvětější a nejvnešenější lidi v lidské společnosti. Na téma vysokého postavení učitelů v islámu postačí citovat Vůdce věřících Alího a.s.: "Kdokoli mě naučil jedno slovo, ze mě vskutku učinil svého služebníka."

Tato moudrá slova jsou velice cennou ukázkou respektu k učitelům.

Amírul mu'minín Alí a.s. také řekl: "Lidé se dělí na tři skupiny: první skupina jsou *'ulamá* (islámští učenci); ve druhé jsou ti, kteří získávají vzdělání pro svoji spásu i spásu ostatních; a ve třetí skupině jsou ti, kterým chybí vzdělání a moudrost. Lidé v této skupině jsou jako mouchy, které usedají na hlavy a tlamy zvířat a rozletují se do různých směrů podle větru nebo letí tam, odkud přichází pach špíny."

ÚCTA K UČENCŮM

Qur'án popisuje vysoké postavení a hodnotu vzdělání a úctu učených lidí následovně:

"...A Bůh pak povýší ty z vás, kdož uvěřili, a ty, jimž dostalo se vědění, na stupně různé..." (58:11)

Hodnota učenců je pro Svatého Proroka (sawaws) tak vysoká, ře řekl: "Smrt celého kmene je snesitelnější a způsobí menší újmu než smrt učence." Všemocný Bůh v jiném verši říká:

"„Jsou si rovni ti, kdož vědí, s těmi, kdož nevědí?“ Však připomenou si to jen ti, kdož rozmyslem jsou nadáni." (39:9)

Álim (islámský učenec) a nevzdělanec si nejsou rovni. Vzdělaný a moudrý člověk má jasnou superioritu na kýmkoli, komu vzdělání chybí. Závěr, který můžeme vyvodit z tohot verše, naznačuje, že z hlediska Qur'ánu se vědění netýká pouze islámské

vzdělanosti, ale naopak pokrývá jakékoli vzdělání, které dává člověku prozíravost a osvícení a pomáhá mu v jeho světských i duchovních záležitostech.

Od imáma Muhammada al-Báqira a.s. je vyprávěn hadíth o nadřazenosti učenců nad těmi, kteří uctívají Boha a jsou Mu oddáni: "Učenec, jenž používá své vědomosti v praxi, je nadřazen sedmdesáti tisícům uctívačů Boha a má před nimi přednost."

Prorok islámu (sawaws) věří, že postavení člověka je určeno jeho věděním. Svatý Prorok (sawaws) prohlásil: "Nejučenější člověk je ten, který zvyšuje své vědomosti tím, že těží z vědomostí ostatních. Hodnota člověka je určena jeho vědomostmi. Tudíž čím víc je člověk vzdělanější, tím víc je cennější a čím méně je člověk vzdělanější, tím je jeho hodnota menší."

POVINNOSTI UČITELŮ A STUDENTŮ

Svatý Qur'án považuje vědění a vzdělávání se za člověkův pravý život, protože za nepřítomnosti vědění by nebyl rozdíl mezi člověkem, věcí, nebo zemřelým.

Z toho důvodu by studen měl považovat svého učitele za střed svého života, od ktetého postupně získá detaily svého skutečného života. A proto dluží svůj život učiteli a musí ho ctít. Nesmí na hodinách projevovat tvrdohlavost, i kdyby lekce učitele byly doprovázeny drsností. Student musí respektovat svého učitele za jeho přítomnosti i nepřítomnosti, za jeho života i po jeho smrti.

A naopak, učitel musí cítit zodpovědnost za život svých studentů. Nesmí být unavený ani nesmí odpočívat, dokud nedovede své studenty k postavení čestných a vážených lidí. Učitel se nesmí cítit zklamaný, pokud se jeho studenti občas řádným způsobem nestarají o jeho učení. Musí podporovat a odměňovat své studenty, když udělají v učení pokrok. Učitel nikdy nesmí oslabovat morálku svých studentů svými slovy a činy.

DVA DŮLEŽITÉ MISTROVSKÉ KOUSKY V ISLÁMSKÉM UČENÍ

Každý ze společenských plánů a postupů v různých lidských společnostech obsahuje řadu tajemství. Kdyby se tato tajemství odhalila lidem, postavení vůdců společnosti a jejich nízké touhy by byly ohroženy. Proto některé skutečnosti před lidmi skrývají. Důvodem je to, že většina těchto záležitostí jsou výtvory jejich mysli. A protože se příčí zdravému rozumu a jsou proti zájmu komunity i jednotlivců, vůdcové se obávají záplavy námitek a ohrožení jejich zájmů, pokud by byla tato tajemství odhalena. Proto křesťanské kostely a intelektuální a duchovní centra jiných náboženství nedovolují lidem svobodně myslet, ale sami si osobují právo měnit a vysvětlovat náboženská učení a obsah náboženských knih. Říkají, že je povinností lidí přijmout, co říkají, bez diskuzí a otázek. Je to právě tato politika, která zničila mnoho náboženských učení.

Současná politika křesťanství je pravým důkazem pro toto tvrzení.

Ale islám má důvěru ve svou pravdivost na rozdíl od ostatních náboženských a nenáboženských politik a nevidí ve svém učení žádnou nejasnost či nedostatek průzračnosti.

(1) Islám neskrývá žádnou pravdu, ani nedovoluje svým následovníkům zatajovat skutečnost. Je to proto že zákony tohoto čistého náboženství jsou formulovány podle zákonů přírody a stvoření, a proto žádnou z jeho pravd a skutečností nelze popřít.

Skrývání skutečností je jedním z těžkých hříchů. Všemocný Bůh proklel ty, kteří skrývají pravdu:

"Ty, kdož zatajují to, co jsme seslali z jasných důkazů a správného vedení, poté, co jsme je lidem v Písmu vysvětlili, věru ty Bůh prokleje a proklejí je i proklínající." (2:159)

(2) Islám nařídil svým stoupencům svobodně uvažovat o skutečnostech a učení a zastavit se tam, kde vidí nejmenší obojakost; aby jejich čistá víra zůstala nedotčená temnotou pochybností a nejistot. Islám také přikazuje lidem, aby ostranili veškeré pochybnosti a nejasnosti spravedlivě pomocí hledání pravdy a snažili se je vyřešit, pokud na ně narazí. Všemocný Bůh říká:

"A nenásleduj to, o čem vědění nemáš..." (17:36)

VYHÝBÁNÍ SE SVOBODNÉMU MYŠLENÍ A ŘÍKÁNÍ PRAVDY

Vnímání skutečností pomocí myšlení a zamýšlení se a jejich rozpoznání jsou nejcennějšími přednostmi člověka, jeho jedinými znaky, které ho činí nadřazeného nad ostatními tvory, a základem jeho cti. Láska k lidství a instinkt pro skutečnost nikdy nedovolí člověku, aby byl připraven o svobodu myšlení vnucením imititavního myšlení. Ani nedopustí, aby byl rozum sveden ze správné cesty skrýváním skutečností, aby tak zaniklo božské myšlení. Nelze však opomenout fakt, že když člověk není schopen pochopit skutečnost, nebo díky paličatosti druhé strany není naděje pro stanovení skutečnosti a její vyjádření by mohlo způsobit ztrátu majetku, života nebo dobrého jména, instinkt pro skutečnost a láska k lidství rozhodne opačně. K úcte ke skutečnosti a kvůli ochraně člověka před nebezpečím odchýlení se od pravdy a před ohrožením jeho majetku, života a cti instinkt realizmu a lidství vyžaduje skrytí skutečností.

Imámové *Ahlul bajt* a.s. ve svých *hadíthech* striktně zakázali lidem, aby přemýšleli o skutečnostech, které jsou nad lidské chápání.

Všemocný Bůh povoluje skrývání skutečnosti v případě *taqijji* (skrytí víry) ve dvou případech (Svatý Qur'án 3:28 a 16:106).

ZÁVĚR

V několik případech islám považuje ukrytí pravdy nejen za neškodné, ale naopak přímo nezbytné:

(1) *Taqijjah* se používá tehdy, pokud neexistuje naděje, že bude pravda prosazena a kdy projevení pravdy ohrozí majetek, život a nebo dobré jméno člověka.
(2) Když je pravda pro někoho nepochopitelná a její vyslovení ho může svést nebo způsobit pohrdání a urážení pravdy.
(3) Když je z nedostatku schopnosti pravda odhalena nesprávným způsobem a vede k odchýlení od pravé cesty.

IDŽTIHÁD (DEDUKCE NAŘÍZENÍ ZALOŽENÁ NA ISLÁMSKÝCH ZÁKONECH) A TAQLÍD (NÁSLEDOVÁNÍ MUDŽTAHIDA V PRAKTIKOVÁNÍ ISLÁMSKÝCH ZÁKONŮ)

Požadavky člověka v jeho prostředí a kroky, které musí podniknout, aby je uspořádal, jsou tak obrovské, že je obyčejný člověk nemůže vyčíslit, natož pak se v nich specializovat a získat o nich dostatek vědomostí.

Na druhé straně člověk vykonává svou práci pomocí myšlení a vůle, a proto potřebuje dostatečné informace, když se chce o něčem rozhodnout. A nebude schopen učinit nějaké rozhodnutí, pokud mu chybí dostatečné informace. Buďto musí být sám kvalifikován, nebo se musí zeptat někoho, kdo má kvalifikaci, a vykonat daný úkol podle jeho instrukcí. Například když jsme nemocní, automaticky se obrátíme na doktora, aby nás vyléčil, nebo když si chceme postavit dům, zavoláme na pomoc stavebního inženýra a pro dveře a okna zase truhláře.

Celý život vlastně strávíme v *taqlídu* - následování kvalifikovanějších lidí, byť jen v bezvýznamných záležitostech.

Kdokoli říká: "Já ve svém životě nenásleduji žádného člověka", buďto nechápe smysl svých slov a nebo je postižen mentální chorobou. Islám, jehož učení je založeno na lidské přirozenosti, přijal stejný postup.

Islám přikazuje svým stoupencům, aby se naučili náboženské učení a předpisy. Zdroj tohoto učení není nic jiného než Svatá Kniha, t.j. Qur'án, a *hadíthy* Svatého Proroka (sawaws) a imámů *Ahlul bajt* a.s.

Je zřejmé, že získání veškerého učení z Qur'ánu a hadíthů není jednoduché. Takový úkol je nemožný pro všechny muslimy a pouze omezený počet lidí toho může dosáhnout.

A proto přirozeně existuje zákon, podle nějž se skupina muslimů, kteří nejsou schopni se naučit zákony a předpisy, musí obrátit na ty, kteří islámské předpisy znají, a pak splnit své povinosti.

Učenec, který získá znalosti o islámských přikázáních pomocí důkazů a logického uvažování, je nazýván *"mudžtahid"* a jeho snaha v tomto směru se jmenuje *"idžtihád"*. Ten, kdo se obrací na *mudžtahida*, se nazývá *"muqallid"* (ten, kdo následuje instrukce *mudžtahida* ve vykonávání svých povinností) a jeho odvolávání se na *mudžtahida* se jmenuje *taqlíd* (následování *mudžtahida* v praktikování islámských zákonů).

Je třeba říci, že taqlíd platí v uctívání, u transakcí a ostatních praktických pravidlech islámu, ale co se týče *usúl ad-dín* (základních principech islámu), které jsou záležitosti víry, nikdo nemůže mít jistotu v pohledu druhých a nemůže se spokojit s jejich následováním. Je tomu tak proto, že v případě základních principech islámu je víra žádoucí, ale není činem. Nikdy nemůžeme považovat víru ostatních za naši.

Nelze říci, že Bůh je Jeden, protože to řekli naši otcové či učenci, a nebo že posmrtný život je pravdou, protože v něj věří všichni muslimové.

Proto je povinností pro každého muslima znát *usúl ad-dín* svého náboženství pomocí rozumu a důkazů, i kdyby byly velice prosté.

(3) POVINNOST ČLOVĚKA K OSTATNÍM

Tyto povinnosti lze popsat následovně:

POVINNOST ČLOVĚKA KE SVÝM RODIČŮM

Rodiče jsou prostředkem zrození dítěte a jeho prvními vychovateli a učiteli; a z toho důvodu dává islám velký důraz na poslušnost dětí vůči svým rodičům a úctu do té míry, že Všemocný Bůh nařídil lidem, aby byli laskaví a velkorysí ke svým rodičům hned po zmínce o *tawhídu* (Jedinečnosti Boží):

"Pán tvůj rozhodl, abyste nikoho kromě Něho neuctívali a abyste rodičům dobré prokazovali..." (17:23)

Hadíthy, které vyjmenovávají smrtelné hříchy, stavějí neposlušnost vůči rodičům na druhé místo hned za *širkem* (polyteizmem).

Bůh říká:

"... A jestliže jeden či oba z nich u tebe zestárnou, neříkej jim „Fuj!“ a neodbývej je stroze, nýbrž mluv s nimi slovem laskavým! Skloň k nim oběma z milosrdenství křídla pokory a řekni: „Pane můj, smiluj se nad nimi oběma, tak jako oni mě vychovali, když jsem byl malý!““ (17:23-24)

Správně řekla jistá stará žena svému synu, když ho spatřila mocného a silného: "Kdyby sis vzpomněl na své dětství, kdy jsi bezmocně ležel v mém náručí, nechoval by ses dnes ke mně nelaskavě, když jsi teď statný muž a já stará žena."

Podle svatého náboženství islámu je poslušnost k rodičům *wádžib* kromě případu, kdy by nařizovali svými dětem, aby přestali vykonávat náboženské povinnosti nebo dělali věci, které jsou podle náboženství *harám*. Je ze zkušenosti prokázáno, že ti, kteří trápí svoje rodiče, nejsou ve svém životě štastni a spokojeni a také nedosáhnou spásy.

PRÁVA RODIČŮ

V rodinném kruhu se vztah rodičů k dětem dá přirovnat kořenům, na kterých závisí růst a přežití větví. Rodiče jsou zakladateli života svých dětí. Lidská společnost se skládá ze dvou kategorií, tj. rodičů a dětí a rodiče jsou hlavními kořeny společnosti.

Neúcta k rodičům je nejhorší nevděk a zbabělost, ale kromě toho také způsobuje úpadek lidství a zničení společnosti. Je to proto, že neúcta dětí ke svým rodičům se ukáže na rodičích ve formě nelaskavosti a nepřízně vůči svým dětem. Na druhé straně, pokud děti hledí na své rodiče s pohrdáním, nemůžou očekávat nic lepšího od svých dětí a nebudou se moci spolehnout na jejich pomoc, až sami zestárnou a nebudou schopni se sami o sebe postarat. Tudíž nebudou mít přirozeně chuť založit vlastní rodinu, jak je případ mnoha mladých lidí v dnešní době.

Rozšíření tohoto druhu smýšlení rozhodně zabrání regeneraci a reprodukci, protože moudrý člověk nikdy nebude věnovat svůj drahocenný život péči o mladý stromek, jehož ovoce mu nepřinese žádný užitek, pod jehož stínem nebude sedět, a pohled na nějž mu nepřinese nic než zármutek. Vlády mohou podněcovat lidi k zakládání rodin tím, že jim budou dávat různé odměny a prémie a tak odstranit problémy regenerace a reprodukce; ale je třeba říci, že sociální metody a zvyky, kterým chybí přirozený podklad (vzájemná láska rodičů a dětí), dlouho nevydrží.

Kromě toho, nedostatek jednoho z přirozených instinktů nevyhnutelně připraví člověka o řadu čistých duchovních radostí.

PRÁVA DĚTÍ

Práce, která musí být vykonána pro toho, kdo je oprávněnou osobou, se nazývá *huqúq* (práva), a práce, kterou člověk musí vykonat, se nazývá povinnosti. Například je povinností zaměstnavatele platit mzdu svému zaměstnanci a zaměstnanec má právo za odvedenou práci dostat zaplaceno. Pokud zaměstnavatel nezaplatí mzdu, zaměstnanec ji může vyžadovat a hájit svá práva.

Člověk je stvořený takovým způsobem, že jeho život netrvá na tomto světě věčně a po nějaké čase zemře. Proto Bůh ustanovil reprodukci a člověka obdařil k tomu

prostředky a dal mu takové pocity, které ho k tomu vedou, aby bylo lidstvo zachováno před zánikem.

Díky tomu člověk přirozeně považuje své dítě za neodmyslitelnou část sebe samého a přežití jeho dítěte je pro něj vlastním přežitím. Právě proto se všemožně snaží o to, aby jeho dítě mělo všechno, co potřebuje, a bylo štastné a je proto schopen snášet různé těžkosti, protože považuje zničení dítěte nebo jeho osobnosti za své vlastní zničení nebo zničení své vlastní osobnosti.

Člověk se vskutku řídí řádem světa stvoření, které vyžaduje přežití lidstva. Je tedy povinností rodičů tento příkaz určený svědomím a náboženskými zákony vykonat a vychovat své děti dobře, aby mohly vyrůst ve slušné lidské bytosti. Rodiče jsou také povinni považovat za správné pro své děti ty věci, které z hlediska lidství považují za správné pro sebe. Některé z povinností rodičů jsou uvedeny níže:

(1) Rodiče musí založit a upevnit základy slušného chování a dobrých vlastností v povahách svých dětí od prvního dne, kdy začínají rozumět slovům a znakům. Nesmějí děsit své děti pověrami. Je pro ně povinností zabránit svým dětem v konání špatných a nemravných činů. Rodiče nesmějí lhát, nadávat a používat hrubá či sprostá slova v přítomnosti dítěte. Rodiče musí konat dobré skutky, aby jejich děti vyrostly ve slušné a velkodušné lidi a musí usilovat o spravedlnost, aby lásku ke spravedlnosti a lidství přenesli na své děti a drželi je tak od utlačování jiných, zlovůle a sobectví.

(2) Rodiče mají za povinnost hlídat jejich jídlo, spánek a další životní požadavky až do té doby, dokud děti samy nedosáhnou věku zodpovědnosti. Také se musí starat o jejich fyzické zdraví, aby byly děti zdravé na těle i na duchu a připravené na výchovu a vzdělávání.

(3) Rodiče musí dát své děti do péče učitele, když dosáhnou vhodného věku (obvykle od sedmi let). Rodiče se musí snažit nalézt pro své děti decentního učitele, aby se od něj naučily jen to dobré a byl pro ně zdrojem inspirace a zdokonalování jejich ducha, očiětění duše a kultivace jejich morálky.
(4) Rodiče musí brát své děti s sebou do společnosti, aby se seznámily se společenskými zvyky a správnou etiketou v době, kdy jejich věk vyžaduje úcast na společenských akcích nebo rodinných návstěvách.

ÚCTA KE STARŠÍM

Je také nutné ctít starší lidi. Svatý Prorok (sawaws) pravil: "Velebení a úcta ke starším je velebením a úctou k Bohu."

POVINNOST ČLOVĚKA K PŘÍBUZNÝM

Příbuzní člověka, ať jsou z matčiny či otcovy strany, kteří mají pokrevní a blízké příbuzenství, jsou přirozeným prostředkem k formování společnosti. Díky podobnosti krve a buněk se člověk stane součástí rodiny. Kvůli jednotě a přirozenému vztahu islám nařizuje svým stoupencům, aby jednali s příbuznými laskavě. Qur'án a *hadíthy* náboženských autorit na dobré příbuzenské vztahy dávaly velký důraz. Bůh říká:

"...A bojte se Boha, v Jehož jménu se vzájemně prosíte, a dbejte na pravidla o pokrevních svazcích, neboť Bůh zajisté nad vámi je pozorovatelem." (4:1)

Svatý Prorok (sawaws) prohlásil: "Přikazuji své *ummě* (národu), aby se chovala ke svým příbuzným laskavě. I kdyby byli příbuzní od sebe vzdáleni na dobu jednoho roku, nesmí zpřetrhat své příbuzenské vztahy."

POVINNOST K SOUSEDŮM

Sousedé díky stejnému bydlišti často přicházejí navzájem do styku, a proto dobré či špatné chování jednoho z nich bude mít přirozeně větší dopad na bližší sousedy než na ty, kteří bydlí od něj dále.

Pokud někdo dělá v noci hluk, nebude obtěžovat lidi, kteří bydlí na opačném konci města, ale ruší klid svých sousedů. Bohatý člověk, který stráví život v radovánkách, ve svém paláci jí dobré jídlo a pije dobré pití, žije daleko od zraků chudých, ale spaluje srdce blízkého souseda, který bydlí v hliněné chatrči. Jednoho dne bude zajisté tento boháč po zásluze potrestán. V islámu se klade velký důraz na pečování o sousedy.

Svatý Prorok (sawaws) řekl: "*Džibríl* mi domlouval ohledně sousedů do té míry, že jsem si myslel, že Všemocný Bůh určí souseda jedním z dědiců člověka." Také řekl: "Kdokoli věří v Boha a v Ma'ád, není nikdy nespravedlivý ke svému sousedu, půjčuje mu peníze, když o ně požádá, a sdílí s ním jeho smutek i štestí. Nikdo nesmí obtěžovat svého souseda, i kdyby byl soused nevěřící."

Prorok (sawaws) také řekl: "Kdokoli ublíží svému sousedu, neucítí vůni Ráje, a kdo zanedbá práva svého souseda, není mým stoupencem. Kdokoli má dostatek jídla a nepomůže svému sousedu, když zjistí, že má hlad, není muslim."

POVINNOST ČLOVĚKA KE SLABŠÍM A CHUDÝM

Není pochyb o tom, že cílem společnosti je uspokojit potřeby jednotlivců. Nejdůležitější povinností členů jakékoli společnosti je pomoci bezmocným a slabým a uspokojit potřeby těch, kteří si z různých důvodů nemohou pomoci sami.

Je jasné, že bezohlednost bohatých k těžkostem chudých je největším nebezpečím, které může zničit společnost a bohatí budou první obětí.

Islám vzal toto nebezpečí v úvahu před čtrnácti sty lety, a proto nařídil bohatým, aby každý rok rozdělili část svého bohatství mezi chudými a bezmocnými. Pokud tato částka stačí k uspokojení potřeb chudých, je doporučeno, aby bohatí darovali na stezce Boží tolik peněz, kolik mohou, aby zlepšili životní podmínky chudých.

Všemocný Bůh říká:

"Nikdy nedosáhnete pravé zbožnosti, dokud nebudete rozdávat z toho, co milujete..." (3:92)

Hadíthy na téma služby lidstvu jsou nevyčíslitelné. Svatý Prorok (sawaws) prohlásil: "Nejlepší z lidí je ten, kdo je užitečnější pro ostatní." Také řekl: "Kdokoli učinil větší kroky k charitativním činům pro služebníky Boží bude mít v Ma'ádu větší postavení u Boha."

V těžkých časech je třeba pomoci našim přátelům, abychom dosáhli milosti Boží. Jednoho dne sklidíme, co jsme dnes dobrého zaseli.

POVINNOST ČLOVĚKA KE SPOLEČNOSTI

Jak víme, lidské společnosti pracují na základě společného úsilí. Navzájem využívají svých snah, aby uspokojili své životní potřeby. Společnost vedená těmito jednotlivci se podobá "velkému člověku" a každý jednotlivec je jako orgán těla tohoto velkého člověka.

Každý orgán v těle vykonává své určité funkce a nahrazuje své slabosti využíváním funkcí ostatních orgánů; to znamená, že v okruhu své činnosti se každý orgán stará o svoje zájmy a zároveň obstarává potřeby ostatních orgánů a žije svůj život ve světle života druhých orgánů. Kdyby některé orgány jednaly sobecky a nebyly by k užitku jiným orgánům, například kdyby ruce a nohy pracovaly a oči s nimi nespolupracovaly a nebo by ústa pouze žvýkala a vychutnávala si jídlo, ale nepolykala, aby uspokojila potřeby žaludku, člověk by zemřel a tyto sobecké orgány by zemřely s ním.

Povinnost členů společnosti je přesně stejná, jako povinnost jednotlivých orgánů vůči celému tělu, to znamená, že člověk musí sledovat své zájmy v rámci zájmů celé společnosti. Musí myslet na to, jaký užitek přinesou jeho snahy společnosti, aby z nich mohli těžit všichni i on sám. Musí bránit práva ostatních, aby jeho vlastní práva nebyla porušena.

Toto je skutečnost, kterou si uvědomujeme díky naší Bohem darované postatě. Svaté náboženství islámu, které je založené na základě přirozenosti a stvoření, nemá v tomto směru žádné jiné příkazy.

Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Muslim je ten, od jehož rukou i jazyka jsou lidé v bezpečí."

Dále říká: "Muslimové jsou si navzájem bratry a jsou jako jedna ruka, jedno srdce a jeden směr proti nepřátelům."

Také říká: "Kdokoli se nezajímá o záležitosti muslimů není muslim."

Bitvy u Tabúku, kdy se Svatý Prorok (sawaws) vydal s armádou islámu na hranici s Římem, se tři muslimové nezúčastnili. Po návratu armády z bitvy tito lidé vyšli vstříc Proroku (sawaws) a vítali ho, ale Prorok (sawaws) odvrátil svou tvář a neodpověděl na jejich pozdravy. Stejně tak učinili ostatní muslimové. Nikdo v Medíně s nimi nemluvil, dokonce ani jejich ženy. Nakonec se začali cítit bezmocně a hledali útocište v horách u Medíny, kde činili pokání až do té doby, kdy Bůh po několika dnech jejich pokání přijal a oni se vrátili do města.

SPRAVEDLNOST

V Qur'ánu a v *hadíthech* náboženských vůdců je spravedlnost rozdělena na individuální a sociální spravedlnost a obě jsou v islámu vysoce ceněny.

INDIVIDUÁLNÍ SPRAVEDLNOST

Individuální spravedlnost znamená, že se člověk má vyhýbat falši, pomlouvání a ostatních velkých hříchů a nesmí trvat na páchání jiných hříchů. Kdo je obdařen takovými kvalitami, se nazývá *'ádil* (spravedlivý). Podle islámských nařízení, pokud má tento člověk také vzdělávací schopnosti, může zastávat soudní a vládní pozice a nebo se stát náboženskou autoritou či mít jiné sociální pozice. Ale komukoli tato osobnost chybí, nemůže mít tato privilegia, i kdyby byl učencem.

SOCIÁLNÍ SPRAVEDLNOST

Sociální spravedlnost znamená, že člověk nesmí porušovat práva ostatních a musí považovat všechny lidi za stejné na základě Božího zákona. Také nesmí při vykonávání náboženských zákonů překračovat spravelnost a nesmí být ovlivněn pocity a sentimenty. Nesmí se odklonit od správné cesty. Všemocný Bůh praví:

"Bůh zajisté přikazuje spravedlnost..." (16:90)

"... a když soudíte mezi lidmi, abyste soudili spravedlivě..." (4:58)

V mnoha qur'ánských verších a *hadíthech* byly vydány příkazy ke spravedlivému jednání v řeči i činech. Na mnoha místech Všemocný Bůh výslovně proklel přestupníky.

TYRANIE A ÚTLAK

Všemocný Bůh se ve své Knize opakovaně zmiňuje o tyranii a ostře kritizuje tuto špatnou vlastnost, která je charakteristikou divokých zvířat (ve dvou třetinách qur'ánských *súr*, ktrerých je dohromady 114, je diskuze o tyranii).

Neexistuje nikdo, kdo by necítil zlo a nespravedlnost tyranie nebo by si nebyl vědom, jaké neštěstí přišlo na lidské společnosti, kolik krve bylo prolito a kolik domovů bylo zničeno díky tyranii a útlaku.

Ze zkušenosti víme, že paláce tyranie nebudou stát dlouho, a bez ohledu na to, jak jsou silné, dříve nebo později se zřítí na hlavy tyranů. Všemocný Bůh říká:

"...A Bůh věru nepovede lid nespravedlivý." (6:144)

Náboženské autority také prohlásily: "Monarchie a království nemůžou být stabilizovány pomocí tyranie a útlaku. "

SPOLEČENSKOST

Člověk je stvořený pro život ve společnosti a proto lidem nemůže uniknout. Člověk se nepochybně stýká s lidmi, aby chránil svoje vlastní společenské postavení, zvyšoval svůj materiální a duchovní rozvoj a lépe a snadněji vyřešil svoje životní problémy.

Proto se člověk musí k ostatním lidem chovat tak, aby k němu cítili náklonnost, aby zvýšil svou společenskou vážnost a získal další přátele. Když lidé vidí v chování některých lidí hořkost a nepřátelství, jejich srdce se naplní odporem a úzkostí. Nakonec od takového člověka všichni utečou a lidé ho budou nesnášet. Pak bude nucen žít úplne sám a jako cizinec ve své rodné zemi. Toto je jeden z velice hořkých a nepříjemných příkladů lidského neštestí. Z tohoto důvodu islám uložil lidem, aby měli dobré společenské chování a předepsal v tomto směru nejlepší etiketu. Islám například nařídil muslimům, aby se pozdravili, když se setkají a považuje osobu, která pozdraví jako první, za lepší než je ta druhá.

Svatý Prorok (sawaws) byl ve zdravení nejlepším příkladem. Zdravil všechny lidi, i ženy a děti. Když ho někdo pozdravil, vždycky odpověděl pozdravem ještě lepším.

Všemocný Bůh říká:

"Když jste pozdraveni zdvořilým pozdravem, pozdravte ještě vlídněji nebo odpovězte stejným způsobem..." (4:86)

Bůh také řekl, že se člověk mezi lidmi má chovat s pokorou a skromností a má jim dávat najevo respekt odpovídající jejich společenskému postavení.

Bůh říká:

"Služebníci Milosrdného jsou ti, kdož pokorně chodí po zemi..." (25:63)

Je ale třeba říci, že pokora a skromnost neznamená, že se má člověk před ostatními ponižovat a ubližovat tak své osobnosti, ale znamená, že se člověk nemá pyšnit svými přednostmi a tituly a obklopovat se neobyčejnými výsadami. Také nesmí považovat ostatní lidi za nízké a bezvýznamné. Podobně respekt k lidem neznamená, že jim máme pochlebovat, ale znamená, že si máme cenit ostatních na základě jejich náboženského a společenského postavení. Je třeba prokazovat úctu hodnostářům úmerne jejich hodnosti a také lidem, kteří mají vynikající charakter.

Respekt k lidem také neznamená, že musíme mlčet a přehlížet nevhodné chování lidí a nebo se úcastnit setkání, kde se dějí věci proti lidské důstojnosti či proti náboženským principům. Také to neznamená, že má člověk jít s proudem ze strachu před potupou, protože lidé mají být respektováni na základě jejich lidské důstojnosti a jejich morálních a náboženských hodnot, a ne kvůli jejich vzhledu či postavě. Pokud člověk ztratí svou lidskou důstojnost a náboženské hodnoty, pak nebude důvod pro to, aby byl respektován ostatními.

Svatý Prorok (sawaws) prohlásil: "Člověk se nesmí dopustit hříchu před Bohem kvůli poslušnosti k jiným."

TRÁPENÍ LIDÍ A ZLOMYSLNOST

Tyto dva atributy jsou spolu úzce spjaty, protože trápením lidí máme na mysli obtěžování či působení bolesti buďto jazykem, jako například nadávkami nebo používáním takových slov, která obtěžují jiné, a nebo rukama, jako je konání takových činů, které lidem ubližují. Zlomyslnost znamená dělat věci, které lidem škodí. V každém případě jsou tyto dva atributy v rozporu s touhou po pohodlném a klidném životě, pro který člověk založil společnost.

Proto islám, pro nějž jsou zájmy společnosti největší prioritou, lidem zakázal trápit druhé a tropit neplechy. Všemocný Bůh říká:

"A ti, kdož urážejí věřící muže a věřící ženy, aniž si to oni zasloužili, ti se obtížili pomluvou i hříchem zjevným." (33:58)¨

Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Kdokoli obtěžuje muslima, obtěžuje mě, a kdokoli obtěžuje mě, obtěžuje Boha. Takový člověk byl proklet v Tóře, v *Indžílu* a v Qur'ánu." Také prohlásil: "Kdokoli se nevraživě podívá na muslima a vystraší ho, bude vystrašen v Soudném dnu."

STÝKÁNÍ SE S DOBRÝMI LIDMI

Ačkoli se člověk stýká s velkým počtem lidí, s některými lidmi se stýká více než s jinými. Tito lidé se nazývají "přátelé".

Hlavní příčina pro přátelství a vztahy tkví v podobnosti v etice, způsobech, profesi atd., která existuje mezi dvěma lidmi či větší skupinou lidí. Protože přátelství postupně přemísťuje zvyky a charakter jednoho přítele na druhého, musí člověk vyhledávat společnost dobrých lidí, protože v takovém případě dobré vlastnosti jeho přítele přejdou na něj a on bude mít z takového čistého a laskavého přátelství a spolupráce prospěch a bude toužit po pokračování přátelství. Navíc si zlepší svou společenskou hodnotu a respekt mezi lidmi.

Amírul mu'minín Alí a.s. pravil: "Nejlepší přítel je takový, který tě vede ke konání dobrých skutků."

Také řekl: "Člověk je hodnocen podle přátel, které si vybírá."

Nejprve mi řekni, s kým se stýkáš, abych mohl poznat, kdo jsi. Je to právě hodnota tvých známých, která určí hodnotu a cenu tvého života.

PŘÁTELSTVÍ SE ŠPATNÝMI LIDMI

Přátelství se špatnými lidmi a zloduchy je zdrojem všech druhů mizérie a neštěstí. Pro objasnění stačí říct, že kdybychom se zeptali zločinců, jako jsou zloději a lupiči, co způsobilo jejich zločinnost, nepochybně by odpověděli, že se vydali na špatnou cestu díky společnosti a přátelství se špatnými lidmi. Mezi tisíci darebáky se nenajde ani jediný, který by se vydal na cestu zločinu úmyslne.

Amírul mu'minín Alí a.s. řekl: "Zanechte přátelství se špatnými lidmi, protože špatný přítel vás učiní podobného jemu samému a dokud se mu to nepodaří, nepřijme vás za svého přítele."

Alí a.s. také pravil: "Vyhýbejte se přátelství se zloduchem, protože vás prodá za nepatrnou věc."

Stýkejte se méně se špatnými lidmi, jinak se dostanete do nesnází, protože lidská povaha je náchylná k přebírání zvyků.

PRAVDOMLUVNOST

Vztahy mezi lidskými bytostmi, které jsou základem lidské společnosti, jsou založeny pomocí řeči. Proto jsou pravdivá slova, která člověku odhalují skrytou pravdu, jedním z nejdůležitějších základů společnosti. Velké výhody, které jsou nezbytné pro

společnost, jsou získány prostřednictvím pravdy.

Výhody pravdomluvnoti lze shrnout do následujících vět:

(1) Pravdomluvný člověk má plnou důvěru lidí a zbavuje je nutnosti ověřovat si pravdivost jeho poznámek.

(2) Pravdomluvný člověk má čisté svědomí a netrápí ho výčitky svědomí.

(3) Pravdomluvný člověk drží své slovo. Když mu lidé něco svěří, nikdy nezklame jejich důvěru, neboť pravdivost v konání se neliší od pravdivosti v řeči.

(4) Díky pravdivosti může být odstraněno mnoho názorových rozdílů a neshod, protože hlavním důvodem většiny hádek je popírání pravdy a reality oběma stranami.

(5) Díky pravdivosti je automaticky odstraněna velká část morálních nedostatků a porušování zákona, protože většina lidí lže, aby zakryla takové činy.

Amírul mu'minín Alí a.s. řekl: "Pravý muslim dává přednost pravdomluvnosti, přestože to může být k jeho škode, před lží, přestože mu může přinést užitek; a následkem této volbymá vnitřní uspokojení."

NEVÝHODY LHANÍ

Z výše uvedených vět vycházejí najevo nevýhody lhaní. Lhář je prohnaný nepřítel lidské společnosti. Jeho snahou je zničit společnost svým lhaním, což je velký zločin. Je to proto, že faleš se podobá narkotikům, které zabíjejí inteligenci a zdravý rozum společnosti a zakrývají pravdu. Faleš je také podobná alkoholu, který opíjí lidi a činí je neschopnými rozlišit mezi dobrem a zlem.

Z tohoto důvodu islám považuje lhaní za jeden ze smrtelných hříchů a nevěří v žádný náboženský status pro lháře.

Svatý Prorok (sawaws) pravil: "Tři skupiny lidí jsou *munáfiqín*, i kdyby recitovali modlitbu a drželi půst. Jsou to lháři, ti, kteří nedrží své slovo a ti, kteří zradí důvěru lidí, kteří jim dají něco do opatrování." *Amírul mu'minín* Alí a.s. také řekl: "Člověk získá radost ze své víry, když přestane lhát; a musí přestat lhát, i kdyby to bylo jen z žertu."

Lhaní je hříchem a špatným činem nejen podle islámu, ale nemorálnost a nečestnost lhaní lze pochopit zdravým rozumem. Převládání tohoto nemorálního činu ve společnosti brzy otřese vzájemnou důvěrou lidí, která je jediným základem pro jejich společenské vztahy. V důsledku narušení tohoto vztahu budou lidé žít v izolaci díky úzkosti, kterou budou pociťovat jeden k druhému, i když zdánlivě žijí v úzce spjaté společnosti.

Člověk stále řeší vnější záležitosti svého života. Prostřednictvím těchto aktivit a uspokojováním svých potřeb se udržuje naživu. Toto stvoření, které funguje na základě zdravého rozumu a silné vůle, se ve svém životě opírá o vědomosti a znalosti. Jeho práce přímo souvisí se znalostmi, které jsou mu k dispozici. Neustále upravuje své učení a podle toho vykonává své externí aktivity.

Proto je získávání pravdivých informací pro člověka naprosto nezbytné a nanejvýš důležité. Jestliže nejsou člověku odhaleny pravdivé zprávy, jako například jestli vidí příkop jako cestu a cestu jako příkop, nebo vidí vzdálené jako blízké a blízké jako vzdálené, nebo dostane nepravdivé zprávy, nebude moci normálně žít. Je tedy jasné, že faleš je vážná hrozba pro společenský život a lhář je člověk bez charakteru a důstojnosti. Je nepřítelem společnosti a jeho poznámky jsou lidmi považovány za neplatné a nedůvěryhodné a on sám je proklat Bohem.

POMLOUVÁNÍ A NACTIUTRHÁNÍ

Urážení lidí za jejich zády, pokud je to pravda, se nazývá pomlouvání, a pokud je to lež, tak se nazývá nactiutrhání.

Člověk rozhodně není bez hříchu (kromě proroků a imámů). Kvůli svým slabostem se dopouští chyb a všichni lidé žijí za závojem, kterým Bůh díky Své moudrosti zahalil jejich činy. Pokud by tento závoj byl odstraněn, a chyby a nedostatky lidí by byly odhaleny, lidé by pak jeden k druhému cítili odpor a vyhýbali se sobě, což by vedlo ke zničení základu jejich společnosti. A proto Bůh prohlásil pomlouvání za *harám*, aby mohl každý žít v klidu od vzájemných pomluv a vnější vzhled jejich životů se zdál krásným, až by postupně tato vnější krása napravila vnitřní zkaženost.

Všemoocný Bůh říká:

"...nepomlouvejte se vzájemně! Což si někdo z vás přeje jíst maso bratra svého mrtvého?..." (49:12)

Hřích křivého obvinění a nactiutrhání je rozhodně větší a moudří lidé si jsou jeho nemorálnosti plně vědomi. Bůh svými slovy špatnost a obscénnost nactiutrhání naprosto jasně vysvětlil:

"Lži pak vymýšlejí právě ti, kdož ve znamení Boží nevěří..." (16:105)

POŠKOZOVÁNÍ PRESTIŽE

Poškozování své lidské důstojnosti je v islámu velký hřích a v různých případech byly pro něj stanoveny těžké tresty, jako bičování, poprava a nebo ukamenování.

Povolení nemravného činu, i kdyby s ním obě strany souhlasily, otřese základy rodiny,

která má v islámu primární důležitost, bude mít negativní vliv na dědické řízení a podobně. Nakonec zničí vzájmenou lásku rodičů a dětí a povede k zániku pravé záruky společnosti, která je přirozeným výsledkem reprodukce.

SEBEÚCTA A ČESTNOST

Svět stvoření, který utvořil člověka pro společnost a k potřebě spolupráce, ho připravil pro život takovým způsobem, aby byl schopen se postarat o své vlastní záležitosti díky svým schopnostem a organizovat své živobytí pomocí toho, co ve svém životě získá.

S přihlédnutím k tomu, co bylo řečeno výše, nemůže být pochyb o tom, že atribut sebeúcty znamená, že člověk má využít Bohem darované schopnosti k dosažení svých cílů. Nesmí se spoléhat na schopnosti druhých a toto je věru jedna z přirozených a vynikajících vlastností člověka. Kdokoli nemá sebeúctu a upírá svůj zrak na ostatní, lehce prodá svou moc a osobnost druhým a nabídne vše, o co je požádán, i kdyby to měla být jeho vlastní svoboda, důstojnost a čest.

Většina trestných činů, jako je vražda, loupežnictví, krádež, kapesní zlodějina, lhaní a také pochlebování, neloajálnost k vlastní zemi, spoléhání se na cizince a tak dále, jsou neblahé důsledky chamtivosti a závislosti na ostatních. Ale kohokoli zdobí koruna sebeúcty, ten se neklaní žádné nádheře kromě nádhery Všemocného Boha, nepodřizuje se žádné autoritě a pompě a vždy brání to, co považuje za pravdivé. Sebeúcta je nejlepší způsob, jak získat atribut čestnosti a zachovat si ho.

VELKORYSOST A POMOC POTŘEBNÝM

Je zřejmé, že v každé společnosti si chudí a bezmocní zaslouží pomoc. Je povinností bohatých, aby chudým pomohli a nepošlapali tato jejich práva. Svaté náboženství islámu stanovuje přísná pravidla týkající se pomoci chudým a činí bohaté lidi zodpovědné za pomoc slabým a chudým.

Ve Svatém Qur'ánu se Všemocný Bůh představuje jako Laskavý, Milostivý a Milosrdný a vyzývá Své služebníky, aby si osvojili tyto atributy a říká: "Bůh je s těmi, kteří jsou laskaví"; a také říká: "Cokoli utratíte na stezce Boží je k vašemu vlastnímu užitku." Jinde Bůh říká: "Cokoli utratíte na stezce Boží se vám vrátí a vy ztrátu neutrpíte."

Studium a zkoumání společenských podmínek a také výhody laskavosti vůči ostatním objasňují kontext těchto veršů, neboť skutečně všechny síly společnosti pracují pro každého jednotlivce. Ve společnosti, kde skupina bezmocných lidí nevykonává úsilí kvůli platební neschopnosti, se zisk úmerne sníží a neblahé důsledky toho obsáhnou všechny lidi. V takové společnosti přijde doba, kdy se bohatí stanou největšími chudáky. Ale pokud bohatí pomohou chudým svou laskavostí a velkorysostí, získají

tyto skvělé výsledky:

(1) Získají si náklonnost ostatních a uchvátí srdce skupiny lidí
(2) Získají si velký respekt nepatrnou částkou peněz
(3) Dosáhnou podpory lidí, protože lidé straní dobrodincům
(4) Jsou ochráněni od nebezpečí nahromadění odplaty a zloby chudých, která uškodí všem, jsou-li dobří, či špatní.
(5) Nepatrná částka peněz, kterou utratí na stezce Boží, se zvětší a vrátí se jim v důsledku řádnécho chodu ekonomiky.

Existuje mnoho qur'ánských veršů a *hadíthů* týkajících se utrácení na stezce Boží, ve kterých se na tento vznešený čin klade velký důraz.

SPOLUPRÁCE

Dobročinnost a laskavost, o kterých byla zmínka dříve, jsou jedním z mnoha odvětví spolupráce, které tvoří základ lidské společnosti, protože společnost existuje tehdy, když si všichni navzájem pomáhají, díky čemuž mohou žít v dobrých a zdravých podmínkách a můžou uspokojit své životní potřeby. Nesmíme se myslet, že islám požaduje dobročinnost pouze ve finančních záležitostech, ale naopak jedním z cílů islámu a také požadavkem lidského svědomí je nabídnout jakýkoli druh pomoci každému bezmocnému člověku, i když třeba nepotřebuje peníze.

Naučit nevzdělaného, pomoci slepému, poskytnout vedení tomu, kdo je na špatné cestě, pomoci utiskovanému...Toto všechno jsou pravé skutky dobročinnosti a laskavosti a jsou součástí spolupráce, jejíž spolehlivost byla potvrzena prvním dnem založení společnosti. Je zcela zřejmé, že pokud člověk nedokáže vykonat část menšího úkolu, nebude schopen vykonat důležité úkoly a pokud zanedbá bezvýznamné menší povinnosti, odmítne vykonat hlavní a důležité povinnosti.

ORGANIZOVÁNÍ CHARITY A POMOCI LIDEM

Dobročinnost je chválihodná, když přináší dobré výsledky. Samozřejmě, čím jsou výsledky obsáhlejší a trvalejší, tím lepší a chválihodnější je dobročinost. Uzdravení pacienta je akt laskavosti a dobročinnosti, ale postavení a vedení nemocnice, která denně léčí stovky pacientů je mnohem lepší. Učení studenta je chválihodné, ale nemůže se srovnat se založením instituce, která vyškolí ročně stovky učenců. Proto jsou veřejné dary a charitativní organizace dobročinnými akty nejvyšší úrovne.

V islámské terminologii se této veřejné charitě říká "trvalá charita". Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Dvě věci dávají člověku čest: hodné dítě a trvalá charita." Podle Svaté Knihy a *hadíthu*, po dobu existence trvalé charity Bůh považuje její dobrodiní za dobrodiní toho, kdo tuto charitu založil.

SEBEOBĚTOVÁNÍ

Není pochyb o tom, že správný život a čestné živobytí je podle lidského svědomí stejně důležité. Život beze cti a prosperity není skutečný život, naopak je to smrt velice hořká a nepříjemnější než skutečná smrt. Člověk, který si cení své důstojnosti a prosperity, musí takovému strašnému životu podobajícímu se smrti uniknout.

Ať člověk žije v jakémkoli prostředí a má jakékoli názory, se svou Bohem darovanou přirozeností pochopí, že smrt za svatou věc je prosperita sama, ačkoliv tato záležitost je jasnější v logice náboženství, než v kterékoli jiné logice a je na hony vzdálená od pouhých domněnek či pověr. Je to proto, že kdokoli brání svou náboženskou společnost a položí za ni svůj život, si je vědom toho, že se nepřipraví o žádné výhody, a že dostane mnohem sladší, cennější a věčný život za to, že dal svůj sladký a krátkodobý život za Boží věc. Jeho prosperita je vskutku nesmrtelná.

Všemocný Bůh říká:

"A nepokládej ty, kdož na stezce Boží byli zabiti, za mrtvé! Naopak, oni jsou živí a u Pána svého odměnu svou užívají." (3:169)

Ale v nenáboženských společnostech, které považují lidský život omezený pouze na krátký život na tomto světě, nelze nikdy říct, že člověk bude znovu žít na onom světě a nebo dosáhne štestí a prosperity, kromě toho, co je vštěpováno lidem prostřednictvím pověr a domněnek, například když je člověk zabit pro svou zemi či národ, jeho jméno bude uvedeno v seznamu oddaných a obětavých lidí národa a bude zapsáno zlatým písmem do historie a tak bude žít navždy.

Islám neoslavuje a nechválí žádný jiný dobrý čin tolik, jako mučednictví a smrt na stezce Boží.

Svatý Prorok (sawaws) prohlásil: "Vždycky existuje dobrý čin, který je lepší než jiné dobré skutky. Ale žádný čin nepředčí mučednickou smrt." Muslimové na začátku islámu žádali Proroka (sawaws) o odpuštění a díky Prorokovým (sawaws) modlitbám dosáhli pozice mučedníka. Nikdy neplakali pro mučedníky, neboť věděli, že mučedníci jsou živí a ne mrtví.

VELKORYSOST A PENĚŽNÍ DARY

Role, kterou v životě člověka hraje majetek, nepotřebuje vysvětlení. Mnoho lidí považuje život za stejný jako majetek, a nevěří v žádné jiné ctnosti a čest kromě majetku a bohatství. Veškeré své aktivity vedou k hromadění peněz a v důsledku fascinace penězi a mamonu se stanou lakomci. Takoví lidé ochuzují ostatní a někdy sami klesnou tak nízko, že podlehnou skouposti a skrblictví a ani si neužijí svoje vlastní bohatství. Netěší se z vlastního majetku ani z něj nedávají druhým. Jediné, co je těší, je hromadit majetek.

Ti, kteří jsou lakomí (a skrblíci jsou ještě horší), ztrácejí svou lidskou přirozenost a stanou se opuštěnými ve svých životech, protože:

(1) hledají jenom své vlastní štestí, prosperitu a pohodlí a věří v individuální život, ačkoli lidská přirozenost podporuje společenský život a život individuální, ať je veden jakkoli, je odsouzen ke zkáze.

(2) ukazují svou autoritu ostatním a tím k sobě přitahují chudáky a potřebné. Ačkoli neuleví jejich utrpení, snaží se, aby je potřební respektovali. Berou chudáky jako otroky a pěstují v nich ducha modloslužebnictví. Následkem toho bude lidská odvaha, statečnost, velkodušnost a hrdost vymazána ze společnosti.

(3) tím, že šlapou po čistých pocitech jako je láska, přátelství, lidumilství, soucit a laskavost, rozšiřují ve společnosti všechny druhy zločinu, podlosti a zkaženosti. Těmito faktory jsou zlost, zahořklost a pocit msty, které jsou vtisknuty do srdcí postižených zámožnými lidmi, a které jsou prohloubeny bohatými skrblíky. Proto je lakomec ve společnosti nepřítel číslo jedna a vždycky je zasažen hněvem a krutým trestem Boha a nenávistí lidí ve světě.

V Qur'ánu existuje mnoho veršů, které na jedné straně kritizují a zatracují hanebnou vlastnost lakomství, skrblictví a hrabivosti a na druhé straně vychvalují atributy velkorysosti, utrácení na stezce Boží a pomáhání chudým a potřebným.

Všemocný Bůh Svými slovy slibuje, že dárci vrátí desetkrát a v některých případech i sedmdesát až stokrát víc, než sám dal.

Ze zkušenosti je prokázané, že se majetek těch, kteří jsou štedří a velkoryse pomáhají chudákům a starají se o lidskou společnost, den ode dne zvětšuje.

Ti, kteří řeší problémy druhých, nebudou sami nuceni čelit problémům.

Pokud se občas dostanou do nesnází, všichni lidé s nimi budou sympatizovat. Pomoc, kterou poskytli druhým, se jim kolektivně vrátí.

Navíc je jejich svědomí čisté a mysl plná míru, protože konají dobré skutky a odpověděli na Boží volání týkající se *wádžib* a *mustahabb* činů. Použili svoje čisté pocity lidskosti pomocí laskavosti, milosrdenství, filantropie a dobročinnosti a získali popularitu a nezmírající respekt lidí a dosáhli spokojenosti Všemocného Boha a věčnou prosperitu za tu nejnižší cenu.

OBECNÉ INFORMACE O DŽIHÁDU

Každý tvor brání svůj život a svoje zájmy a je vybaven obrannou silou, která mu umožňuje bojovat s nepřáteli. Díky svému Bohem darovanému instinktu a přirozenosti člověk věří, že se musí bránit a zničit nepřítele, který chce zničit jeho a

který se nechce vzdát svého nepřátelství. Také věří, že musí bránit svá práva, pokud někdo zasáhne do jeho životních zájmů a musí zastavit přesupníka pomocí jakýchkoliv prostředků.

Tento přirozený fenomén, který je neustále přítomen v podstatě člověka, je pevný a stálý i v lidských společnostech, a to znamená, že nepřítel, který ohrožuje členy společnosti nebo její nezávislost, je společností odsouzen k smrti. Takový způsob myšlení ve společnostech vždy převládal, že jednotlivci i společnosti mohli učinit jakákoliv rozhodnutí a jednat tvrdě se svými nebezpečnými nepřáteli.

Islám je také společenské náboženství, které je založené na *Tawhídu*. Islám považuje ty, kteří se odmítnou řídit pravdou a spravedlností, za své nepřátele a za ty, kteří narušují řád lidskosti. Islám nevěří v žádnou lidskou hodnotu a úctu pro takové lidi. Protože je islám univerzální náboženství, a protože nemá žádné specifické místo jako svou vlast, ani nevymezil pro své stoupence žádné hranice, je proti každému, kdo věří v *širk* a kdo nepřijme pravdu a Boží zákony pomocí čisté logiky a moudré rady.

Toto a nic jiného je podstata džihádu a je přesně v souladu s postupem, který běžně přijímá každá lidská společnost proti svým úhlavním nepřátelům.

Narozdíl od propagandy zlovolných nepřátel, islám není "náboženstvím meče", neboť islám není imperialistický plán, který nezná žádnou logiku kromě meče a politických tahů, ale je to náboženství, jehož zakladatelem je Bůh, Jenž oslovuje lidi pomocí logiky a rozumu a vyzývá Své tvory k víře, která je v souladu s jejich stvořením.

Náboženství, jehož pozdravem je *salám* (mír), a jehož univerzální politokou je podle jasných slov Svatého Qur'ánu: *"...dohoda je to nejlepší..."* (4:128), nikdy nebude náboženstvím meče a útlaku. Během života Svatého Proroka (sawaws), kdy Boží světlo islámu ozářilo celý Arabský poloostrov a muslimové byli zapleteni do důležitých bitev a krutých válek, ztráty na životech muslimů nepřesáhly dvě stě lidí a ztráty na životech nevěřících nedosáhly jednoho tisíce. Mezi tímto necelým tisícem bylo sedmset lidí z Banú Qurajzah, kteří byli zabiti na základě rozsudku, který si sami vybrali. Je tedy velice nesprávné nazývat takové náboženství "náboženstvím meče".

PŘÍPADY VÁLKY V ISLÁMU

Islám bojuje proti několika skupinám:

(1) *Mušrikín*: To jsou ti, kteří nevěří v *tawhíd*, *nubúwwah* a *ma'ád*. Tato skupina by měla být nejprve vyzvána k přijetí islámu. Fakta náboženství jim musí být vysvětlena jasně, aby nezůstalo nic nejasného a nemohli mít žádnou výmluvu. Pokud tato fakta přijmou, budou považováni za bratry ostatních muslimů a jim rovné v ziscích i ztrátách. Ale pokud odmítnou pravdu a realitu přijmout poté, co jim byla jasně

vysvětlena, islám proti nim může vykonat náboženskou povinnost *džihádu**.

(2) *Ahlul kitáb*: to jsou ti, kteří následují Boží knihy (židé, křesťané a magianci), kteří mají náboženství a svatou knihu a věří v *tawhíd*, *nubúwwah* a *ma'ád*. Islám dává těmot skupinám povolení žít pod jeho ochranou placením *džizji* (daň z hlavy pro *Ahlul kitáb* místo jejich přijetí islámu), to znamená, že když přijmou poručnictví islámu, musí zajistit svou vlastní nezávislost a vykonávat svoje činy podle předpisů svého náboženství. Jejich život, čest a majetek bude respektován stejně jako životy, čest i majetek muslimů. Za to musí platit nepatrnou částku jako *džizju* muslimské společnosti. Ale nesmí dělat propagandu proti islámu, pomáhat nepřátelům islámu a dělat takové věci, které by uškodily muslimům.

(3) Ti, kteří se dopouštějí nespravedlnosti a korupce: V této skupině jsou zahrnuti také muslimové, kteří se dopouštějí ozbrojené vzpoury proti islámu a muslimům a masakrují ostatní muslimy. Islámská společnost bojuje proti takovým lidem, aby se vzdali a zanechali korupce a buřičství.

(4) Nepřátelé islámu, kteří útocí, aby zničili samé základy islámu nebo sesadili islámskou vládu. V takovém případě je pro všechny muslimy *wádžib* chránit islám a jednat s nimi jako s *káfirem harbí* (s nevěřícím, proti kterému je třeba bojovat).

Pokud je to považováno za prospěšné a v zájmu muslimů a islámu, může islámská společnost dočasně vstoupit do úmluvy o neútočení s nepřáteli islámu, ale nemá právo s nimi založit přátelské vztahy do té míry, že jejich slova a činy budou mít na islámskou společnost špatný vliv a zkorumpují mysli a činy muslimů.

UTÍKÁNÍ OD DŽIHÁDU A OBRANY

Útek z bitevního pole a od nepřátel znamená, že osoba, která utíká, považuje svůj život za cennější a dražší, než existenci společnosti. Je to vydání náboženských svátostí a života, cti a majetku společnosti nepříteli, který ohrožuje jejich životy ve všech směrech.

Pročež zběhnutí z džihádu a obrany je těžký hřích. Všemocný Bůh výslovně slíbil, že uvrhne člověka, který uteče z džihádu, do pekla:

"A kdokoliv se k nim v ten den obrátí zády s výjimkou toho, kdo obrátí se k jinému boji nebo se vzdálí, aby se připojil k jinému oddílu, ten uvalí na sebe hněv Boží a útulkem jeho se stane peklo - a jak hnusný je to cíl konečný!" (8:16)

* avšak takový džihád smí vyhlásit pouze neomylný imám (pozn. překl.)

OBRANA ISLÁMSKÉHO ÚZEMÍ

Podle toho, co bylo řečeno, ochrana islámské společnosti a území muslimů je jednou z nejdůležitější islámskou povinností. Bůh říká:

"A neříkejte o těch, kdož byli zabiti na stezce Boží: „Jsou mrtvi!“ Nikoliv; oni živi jsou, avšak vy to netušíte." (2:154)

Příběhy mužů, kteří se přehorlivě úcastnili krvavých bitev v raných dobách islámu, a mučedníků, kteří prolili svou čistou krev, jsou mimořádně ohromující i příkladné. Byly to právě oni, kteří založili a upevnili základy tohoto svatého náboženství pomocí své vlastní krve a těžce zraněných těl.

BOJOVÁNÍ PROTI VNITŘNÍM NEPŘÁTELŮM SPOLEČNOSTI

Na základě zdravého rozumu bychom měli bojovat jak s cizími nepřáteli a bránit společnost před škodami, tak bojovat proti vnitřním nepřátelům. Vnitřní nepřítel společnosti je ten, který porušuje zákony a tím narušuje řád ve společnosti. Proto jsou v organizovaných společnostech zavedeny bezpečnostní síly a různé tresty pro potrestání viníků, aby byl zachován pořádek a normální chod společnosti.

Kromě zavedení výkonné moci a stanovení různých trestů za porušení zákona, islám také učinil povinné pro všechny lidi praktikování předpisu *amr bil-ma'rúf* (přikazování dobrého) a *nahj 'anil-munkar* (zakazování špatného), aby jeho hnutí přineslo větší efekt. Hlavní rozdíl mezi islámem a ostatními sociálními plány je v tom, že ostatní postupy se soustředí pouze na reformu jednání a činů lidí, kdežto islám věnuje pozornost jak činům, tak etice lidí a v obou dvou případech bojuje proti zkaženosti.

Činy, které jsou v islámu zakázané, jsou ty, které mají neblahé důsledky pro společnost. Nicméně některé z hříchů přímo korumpují jednotlivce, kteří se těchto činů dopouštějí a pak negativně ovlivňují společnost jako místní zranění a komplikace, které se objevují v lidském těle. Většina hříchů, jako zanedbávání povinné modlitby či ignorování půstu, narušují status uctívání Boha a popírají Boží práva a tak spadají do této kategorie.

Některé hříchy přímo ohrožují sociální život a ničí celou strukturu společnosti jako choroby, které přímo zasahují lidský život a narušují záležitosti života člověka. Lhaní a urážky jsou v této kategorii. Podle islámu zanedbávání práv rodičů, pomlouvání a nactiutrhání také patří do stejné kategorie.

OCHRANA PRAVDY

Další ochrana, která je mnohem důležitější a závažnější než ochrana území, je ochrana

pravdy, která je jediným cílem svatého náboženství islámu. Nejdůležitějším cíllem tohoto Božího plánu je oživení pravdy a reality a proto je toto čisté náboženství nazváno nboženstvím pravdy, to znamená náboženství patřící pravdě, nezahrnující nic než pravdu a jehož cílem není nic jiného než pravda.

Bůh popisuje Svou Knihu, která obsahuje veškeré skutečnosti a pravdy, následovně:

"... vedoucí k pravdě a ke stezce přímé." (46:30)

Právě z tohoto důvodu je pro každého muslima povinností následovat pravdu, mluvit pravdu, naslouchat pravdě a bránit pravdu, jak jsou jen schopni a jakkoli je to možné.

VRAŽDA

Další příklad nespravedlnosti, která je podle islámu hnusná a hanebná, je vražda a zabití nevinného člověka.

Vražda je jedním ze smrtelných hříchů. Bůh podle Svých slov přirovnává zabití lidské bytosti k zavraždění celého lidstva. Je to proto, že vrah jedné osoby nakládá s lidstvím a lidství je stejné u jednoho člověka nebo u tisíce lidí.

ZASAHOVÁNÍ NEPRÁVEM DO MAJETKU SIROTKŮ

Jako je dobročinnost k lidem logicky i nábožensky chválihodná, zlá vůle ke služebníkům Boha je nečestná a zavrženíhodná. Nespravedlnost a utlačování v různých podobách jsou v islámu přísně zakázány a jednou z nich je zasahování neprávem do majetku sirotků.

Zpronevěra majetku či peněz sirotka je podle islámu jedním z těžkých hříchů. V Qur'ánu je řečeno, že kdokoli zpronevěří majetek sirotka, polyká oheň a brzy bude hozen do ohně pekelného. Podle výroků neomylných imámů a.s. je tento čin tak ohavný a zaslouží si tvrdý trest proto, že pokud je dospělý člověk utlačován, může hájit svá práva, ale sirotek svá práva hájit nemůže.

POCIT BEZNADĚJE V BOŽÍ POŽEHNÁNÍ

Jedním z nejnebezpečnějších hříchů podle islámu je pocit beznaděje v Boží požehnání. Všemocný Bůh říká:

"Rci: „Služebníci moji, kteří jste se dopustili přestupků proti sobě samým, neztrácejte naději v milosrdenství Boží, vždyť Bůh věru odpouští viny všechny - On odpouštějící je i slitovný." (39:53)

Na jiném místě je osoba, která ztrácí naději v Boží milosrdenství, považována za

nevěřícího. Je to proto, že pokud člověk ztatí naději v milosrdenství a odpuštění Boha, nebude mít vnitřní podnět ke konání dobrých skutků a k vyhýbání se *dhanb kabír* (smrtelných hříchů) a *dhanb saghír* (odpustitelných hříchů), protože hlavní motivace pro to je doufání v milosrdenství Boha a vykoupení se z Božího trestu. A takový člověk nemá tyto vyhlídky. Co se týče duševních a vnitřních kvalit člověka, není rozdíl mezi takovým člověkem a někým, kdo nevěří v žádné náboženství.

ZLOST A HNĚV

Zlost je stav mysli, který navádí člověka k odplatě a ten potom cítí vnitřní uspokojení ze msty. Pokud se člověk nedokáže ovládat, jeho zdravý rozum bude přemožen zlostí a vztekem a každé nepřístojné a nečestné chování mu přijde normální do té míry, že se stane zuřivější než kterékoli divoké zvíře.

V islámu byla vydána přísná nařízení pro předcházení výbuchům zlosti a určeny přísné důtky pro ty, co toto nařízení nerespektují. Všemocný Bůh prokazuje velkou přízeň těm, kteří kontolují svůj hněv a jsou trpěliví, když se hněvají.

Bůh říká:

"...a kteří krotí hněv svůj a odpouštějí lidem..." (3:134)

Bůh o vlastnostech věřících říká:

"...a když rozhněváni jsou, odpouštějí." (42:37)

ÚPLATKARSTVÍ

Získání peněz nebo věcného daru za rozsudek či za vykonání úkolu, který je povinností obdarovaného, se nazývá úplatkárství.

Úplatkárství je podle islámu těžký hřích a kdokoli se ho dopustí, přijde o mnoho sociálních privilegií v náboženství (spravedlnost) a zaslouží si Boží trest. Tato záležitost je vysvětlena ve Svaté Knize a v *hadíthech*.

Svatý Prorok (sawaws) proklel ty, kteří úplatky dávají, ty, kteří je přijímají, i ty, kteří je zprostředkují.

Šestý imám a.s. řel: "Získávání úplatku za vykonávání spravedlnosti se rovná znesvěcování Boha."

Tyto výtky se týkají úplatku, který je přijat za pravdivý soud a za vykonávání spravedlnosti. Hřích úplatku přijatého za nepravdivý rozsudek a za nespravedlivé činy je mnohem horší a jeho trest přísnější.

KRÁDEŽ

Krádež je nečestný a podlý čin, který ohrožuje finanční bezpečnost společnosti. Je samozřejmé, že důležitý zdroj lidského života je majetek a bohatství, které člověk získá prací během svého života. Svůj majetek ochraňuje, aby byl v bezpečí od jakéhokoli nezákonného zásahu ostatními lidmi, a tak mohl sloužit jako záštita a opora společnosti. Proniknutí touto ochranou a narušení tohoto řádu znamená zničení lidského života, který byl stráven získáváním takového majetku.

A proto za tento ohavný čin, který i samo svědomí zloděje považuje za podlý, islám nařizuje trest useknutí zlodějovy ruky (čtyř prstů z pravé ruky). Bůh řekl:

"Zloději a zlodějce utněte ruce jejich v odplatu za to, co provedli..." (5:38)

ŠIZENÍ NA VÁZE

V islámu se šizení na váze považuje za těžký hřích. Bůh kritizuje a varuje ty, kteří se tohoto činu dopouštějí a říká v *súře Al Mutaffifín* (Zkracující míru):

"Běda těm, kdo míru zkracují" (83:1)
"Což si myslí, že nebudou vzkříšeni pro den nesmírný...?" (83:4-5)

Kromě toho, že se takový člověk dopouští nespravedlnosti a okrádání druhých, navíc způsobí, že lidé k němu ztratí důvěru, a tak přijde o své zákazníky a nakonec i o své vlastní peníze.

OBECNÉ TRESTY ZA HŘÍCHY

Tyto nečestné činy jsou v islámu nazvány těžkými hříchy a Všemocný Bůh jasně slíbil, že potrestá ty, kteří se jich dopouštějí.

Kromě toho, že uložil přísné tresty za některé z těchto hříchů, Bůh vyloučil ty, kteří se dopouštějí takových činů (i kdyby jen jednou), ze spravedlivých, to znamená, že od nich odňal čest být váženým členem lidské společnosti.

Kdokoli se dopustí těžkého hříchu, ztrácí svou spravedlivost a je připraven o výsady, kterých se může těšit spravedlivý člen společnosti. Nemůže zastávat různé pozice v islámské vládě; například nemůže být kalifem či *imám al-džamá'ah* (nemůže vést společnou modlitbu). Jeho svědectví je nepřijatelné a v tomto stavu zůstane, dokud se nebude kát a nevypracuje znovu v sobě spravedlnost tím, že bude mít neustále *taqwu* (zbožnost).

ZAMĚSTNÁNÍ A DŮLEŽITOST OBCHODU A PRŮMYSLU

Úsilí a práce jsou jádrem a základem, na němž je svět stvoření postaven, a jsou jedinou zárukou přežití každého tvora. Všemocný Bůh vybavil Svá stvoření vhodnými prostředky, z nichž mají užitek a vyhýbají se ztrátě.

Člověk, jenž je nejúžasnější a nejsofistikovanější formou stvoření, má více požadavků než kterýkoli jiný tvor. Z toho důvodu potřebuje vykonávat větší snahu, aby mohl svoje nesčetné požadavky uspokojit a také uživit svou rodinu.

Proto islám, jež je přirozené a sociální náboženství, považuje práci a vydělávání si na živobytí za *wádžib*.

Svatý Prorok (sawaws) prohlásil: "Pro každého muslima a muslimku je *wádžib*, aby si vydělávali *halál* peníze pro své živobytí a stravu (Bihár al-Anwár, sv. 23, str. 6)

Islám nedává žádnou důležitost těm, kteří stráví své životy v nečinnosti. Kdykoli Svatý prorok (sawaws) viděl muže, jehož síla a schopnosti byli překvapující, vždycky se zeptal: "Má práci?" Když mu odpověděli: "Ne, nic nedělá", Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Pro takového člověka nemám žádný respekt", to znamená, že líní lídé nemají podle Proroka (sawaws) žádnou hodnotu. (Al-Mustadrak, sv. 2, str.501).

Podle islámu si každý člověk musí vybrat jednu z mnoha profesí, ke které ho Bůh vedl, aby si vyvolil tu, která vyhovuje jeho zájmu a schopnostem, a takto si musí vydělávat na živobytí a nést jedno břímě společnosti na svých zádech a snažit se lidem poskytnout pohodlí a úlevu.

Všemocný Bůh řekl:

"... člověku se jen toho, oč usiloval, dostane." (53:39)

Krátce, islám silně doporučuje práci a nepřehlíží důležitost ekonomických aktivit ani v nejkritičtějších chvílích. Imám as-Sádiq a.s. řekkl svému příteli Hišámovi: "Ani během války, když se vojací šikují do řad a bitevní vřava začíná, nezanedbávej svou ekonomickou povinnost pro poskytování své obživy a i v takových obtížných chvílích vynakládej úsilí." (Wasá'iluš-ší'a, sv. 4, str. 101)

Zahálka a lenost jsou v islámu přísně zakázané.

ODSOUZENÍ ZAHÁLKY

Je jasné, že práce a vynakládání úsilí je správná cesta, kterou Bůh pro člověka vyznačil, aby člověk dosáhl prosperity. Odklonění se z této cesty, byť je sebemenší, povede pouze ke škode člověka. V tomto případě odklonění se od záležitosti, na

kterém je postaven samý základ života, povede jen k bídě na tomto světě a i ve světě *Áchira*.

Proto sedmý imám Músá al-Kádhim a.s. říká: "Neprojevujete lenost a únavu ve své práci, jinak přijdete ke ztrátě na tomto světě i v *Áchira*."

Svatý Prorok (sawaws) proklel ty, kteří si zvykli na zahálku, a kteří hodili břímě svého života na bedra ostatních.

Dnes psychologické a sociální experimenty jasně prokázaly, že nejvíce společenské zkaženosti je způsobeno zahálkou. Je to právě lenost a zahálka, která narušuje ekonomické a kulturní aktivity společnosti a dává vzniknout různým druhům morální dekadence.

ZEMĚDĚLSTVÍ

Farmaření, které je prostředkem pro získávání obživy pro společnost, je díky jeho důležitosti jednou z nejlepších lidských profesí, pročež na něj islám klade velký důraz.

Šestý imám Dža'far as-Sádiq a.s. pravil: "Farmáři se budou těšit v Den *Qijámah* lepšímu postavení než ostatní."

Pátý imám Muhammad al-Báqir a.s. prohlásil: "Není lepšího zaměstnání než farmaření, a není lepšího zisku než zisku z farmaření, protože zvířata i ptáci z něj mají užitek a modlí se pro farmáře."

Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Muslim, který zasadí strom a zušlechťuje zemi, ze které se živí lidé, ptáci i dobytek, dostane odměnu za *sadaqu* (charitu)."

Muslimové jsou povinni používat svou přirozenou energii do nejvyšší možné míry. Jeden z náboženských vůdců prohlásil: "I kdyby byl svět u konce a sluneční systém se měl zhroutit a někdo měl v ruce malou rostlinku, musí ji zasadit, pokud na to má dost času (*Al-Mustadrak*, sv. 2. str. 501)." To znamená, že myšlenka konce světa nám nesmí zabránit ve vykonání tohoto šlechetného činu.

Imám Alí a.s. pravil: "Proklet Bohem budiž ten, kdo má pole a vodu (přirozené zdroje) k dispozici, ale nepoužívá své dovednosti, aby z nich měl užitek, a proto žije v chudobě a žebrá." (*Bihár al-Anwár*, sv. 23, str. 19)

SEBEVĚDOMÍ

V oddíle "Víra" bylo opakovaně uvedeno, že hlavní poselství islámu je, že člověk nesmí uctívat nic jiného než Boha a klanět se pouze Tomu, Jenž stvořil svět.

Všechno je stvořeno Bohem a všichni Boží tvorové získávají obživu od Boha. Nikdo nemá přednost před ostatními kromě těch, kteří jsou oddaní Bohu.

Každý muslim má být sebevědomý a má využívat požehnání nezávislosti, kterou ho obdařil Všemocný Bůh. Člověk by měl ve svém životě použít všechny prostředky, které mu Bůh daroval. Neměl by spoléhat na ostatní a připisovat společníka Bohu a uctívat každý den novou modlu. Sluha si musí uvědomit, že jí svůj vlastní chléb, a ne chléb svého pána. Musí vědět, že získává odměnu za svou vlastní robotu, a ne všimné od svého pána. Každý zaměstnanec musí věřit, že dostává plat za svou tvrdou práci a ne dar či spropitné od šéfa, úradu, vlády nebo společnosti. Člověk se prostě nesmí spoléhat na nikoho a klanět se nikomu než Bohu; jinak bude mít vnitřně nízkost a servilitu polyteizmu, kterou měli modloslužebníci otevřeně.

Nakonec je třeba říci, že sebevědomí znamená, že člověk ve svém životě využívá své vrozené schopnosti a nespoléhá se na ostatní. Neznamená to, že se musí odloučit od Boha a považovat sebe sama za efektivního jako zdroj všech nadějí a tužeb.

NEVÝHODA SPOLÉHÁNÍ SE NA OSTATNÍ

Spoléhání se na ostatní, tedy život z podpory ostatních, znamená vzdání se své lidské hrdosti, cti, nezávislosti a svobody. Je to zdroj všech druhů zločinu a společenských přestupků, které pocházejí od nízkosti a degradace.

Kdokoli se spoléhá na ostatní a upírá svůj zrak na tu či onu osobu, ve skutečnosti nabízí svou vůli a zdravý rozum na prodej, protože se musí dopustit pochlebování a musí udělat cokoli, co je od něj požadováno, ať je to dobré či špatné.

Musí se podrobit pohrdání, musí podlézat cizákům, souhlasit s konáním jakékoli nespravedlností a útlaku a nakonec považovat veškeré lidské zákony za nicotné a bezvýznamné.

Prosba o pomoc v případech, kdy to není nutné, je podle islámu *harám*. Finanční pomoc potřebným, která je částí islámských nařízení, se týká pouze těch lidí, kteří si vydělávají méně, než potřebují k životu a nebo těch, kteří jsou postižení.

(3) PŘIKÁZÁNÍ

Jak už bylo řečeno na začátku této knihy, učení a nařízení islámu jsou rozděleny na tři části: víru, etiku a přikázání. Poté, co uvěříme v Boha, musíme vykonávat úkony jako je *salát*, držet půst (*sawm*), které jsou znaky uctívání a poslušnosti k Bohu. Nejprve vysvětlíme předpisy o modlitbě, pak budou následovat předpisy o půstu.

MODLITBA

Všemocný Bůh praví:

„Co přivedlo vás do Saqaru (Pekla)?“ odvětí: „Nebyli jsme mezi modlitbu konajícími." (74:42-43)

Svatý Prorok (sawaws) prohlásil: "Modlitba je pilířem víry. Pokud je Bohem přijata, ostatní úkony akty uctívání jsou přijaty, pokud přijata není, ani ostatní úkony uctívání nebudou přijaty." Stejně jako člověk, který odstraňuje špínu a nečistotu ze svého těla tím, že se pětkrát denně myje, bude se také očišťovat od hříchů, když se bude pětkrát denně modlit.

Je třeba vědět, že člověk, který se sice modlí, ale své modlitbě nepřikládá žádnou důležitost, je jako ten, který se nemodlí vůbec.

Všemocný Bůh říká v Qur'ánu:

"Běda těm, kdož při modlení o modlitbu svou se nestarají." (107:4-5)

Jednoho dne vešel Svatý Prorok (sawaws) do mešity a uviděl muže, jak se modlí, ale nedělá pořádně *rukú'* (část modlitby, kdy se člověk klaní) a *sudžúd* (prostraci). Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Pokud tento člověk zemře v takovém stavu, nezemře jako muslim."

Člověk musí recitovat svou modlitbu s pokorou a úctou. Musí si uvědomit s kým hovoří, když recituje. Musí vykonávat *rukú', sudžúd* a ostatní úkony řádně, aby dosáhl ve své modlitbě nejlepších výsledků.

Bůh říká:

"...Dodržuj modlitbu, vždyť modlitba odvrací od nemravnosti a věcí zavrženíhodných!..." (29:45)

O tom nemůže být pochyb, neboť pravidla pro recitování modlitby jsou taková, že pokud se jimi člověk řídí, nebude sváděn ke hříchu.

Například jedním z pravidel v modlitbě je, že místo, kde se recituje modlitba, a oblečení, ve kterém se člověk modlí, nesmí být nepoctivě nabyté a nezákonné. Jeho modlitba nebude přijata, i kdyby jediná nit v jeho oblečení byla nepoctivě získána. Kdokoli se straní harám věcí do takové míry, nikdy nebude používat harám majetek a peníze a nebude odepírat práva ostatním. Jeho modlitba bude také přijata, pokud se bude vyhýbat žárlivosti, hrabivosti a ostatním nečestným a špatným vlastnostem. Zdroj všech nečestností jsou zaručeně tyto špatné vlastnosti. Kdokoli se modlí a vyhýbá se těmto vlastnostem, bude ochráněn od všech nečestností a špatných činů. Pokud se někteří lidé dopouštějí nečestných činů, přestože se modlí, je to proto, že se

neřídí přesně podle předpisů o modlitbě. Následkem toho jejich modlitby nebudou přijaty a oni nezískávají vynikající výhody z recitování modlitby.

Islám přikládá modlitbě takovou důležitost, že ji učinil *wádžib* pro každého muslima za vešech okolností, dokonce i kdyby byl na pokraji smrti. Pokud někdo nemůže recitovat *súru Al-Hamd* a *druhou súru* a *zikr* (slova pro vzpomínání Boha) v modlitbě, musí je nechat projít aspoň svým srdcem. Pokud nemúže recitovat salát vestoje, musí ho recitovat vsedě. Pokud se nemůže modlit ani vsedě, musí se modlit vleže. V žádném případě a za žádných okolností není člověk zproštěn povinnosti recitování modlitby. Pokud se někdo nemůže modlit ve směru Ka'by během války, ze strachu z nepřítele nebo za jiných mimořádných okolností, může recitovat svou modlitbu v jakémkoli směru nebo v jakékoli situaci se nachází.

POVINNÉ MODLITBY

Je šest povinných modliteb:

1. *As-salát al-jawmíjjah* (denní modlitba)
2. *Salát al-áját* (modlitby Božích znamení)
3. *Salát al-majjit* (modlitba za zemřelého)
4. *Salát* pro *wádžib tawáf* (rituální modlitba obcházení Ka'by)
5. *Qadá' salát* (nahrazování povinné modlitby, která nebyla vykonána v určeném čase) za otce, která se stává wádžib pro nejstaršího syna po smrti jeho otce
6. *Salawát*, které se stanou povinností pro člověka kvůli: *idžárah* (přijetí peněz za recitaci), *nadhru* (slavnostní přísaze), *qasamu* (přísaze) a *'ahdu* (slibu)

NEZBYTNÉ POŽADAVKY PRO MODLITBU

Recitování modlitby, to jest stání před Bohem, vyjadřování poslušnosti k Němu a uctívání, vyžaduje určité podmínky. Salát není platný pokud tyto podmínky nejsou splněny.

Tyto podmínky jsou:

1. Tahárah (specifický způsob očištění)
2. Čas
3. Oděv
4. Misto
5. Qibla (směr ke Ka'bě)

1. TAHÁRAH

Kdokoli recituje modlitbu, musí být *táhir*, to znamená, že se musí modlit, když vykonal před modlitbou *wudú'* (povinné omytí) nebo *wádžib ghusl* (koupel podle

islámské šarí'i) nebo *tajammum* (povinné otření pískem či hlínou atd.) a jeho tělo a oblečení není znečištěno *nadžas* substancemi.

NADŽAS SUBSTANCE

Existuje několik substancí, které jsou *nadžas* (přirozeně nečisté).

1. a 2. moč a výkaly - místo, odkud vychází moč z těla ven, musí být umyto pouze *táhir* vodou, ale místo, odkud vycházejí výkaly, může být umyto vodou nebo utřeno třemi kameny a podobně, za předpokladu, že se výkaly nerozšířily dále než je řitní otvor. Jinak se musí umýt pouze vodou. Je třeba připomenout, že pokud se výkaly neočistí více než třemi kameny, je možno použít více kamenů, aby se řitní otvor očistil pořádně. Dále je to moč a exkrementy zvířat, jejichž maso je *harám* a jejichž krev proudí ven, pokud jsou jejich žíly přeříznuty, jako například kočky, lišky, králící atd. Pokud se stalo maso kuřat a ptáků *harám* kvůli jejich požívání exkrementů, potom jsou jejich moč a exkrementy také *nadžas*.

3. Zdechlina zvířete, jehož krev proudí ven, když je přeříznuta žíla, ať je jeho maso *harám* či *halál*. Ale některé části zdechliny, jako je třeba vlna, chlupy a nehty jsou *táhir*, protože v nich není život.

4. Krev zvířete, jehož krev proudí ven, když je přeříznuta žíla, ať je jeho maso *harám* či *halál*.

5. a 6. Všechny části těla divokých psů a prasat, i jejich chlupy, jsou *nadžas*.

7. Víno a ostatní omamné substance

8. Pivo

MUTAHHIRÁT

Cokoli očišťuje (a činí *táhir*) *nadžas* substance, se nazývá *mutahhir* (očišťovatel). *Mutahhirát* jsou:

1. Voda, která očišťuje všechny *nadžasát* za předpokladu, že je *mutláq* (čistá). Smíšená (*mudaf*) voda, jako je třeba štáva z melounu a růžová voda nejsou *mutahhirát* a neočistí *nadžasát*. Wudú' a ghusl s *mudaf* vodou také neplatí. Existuje další rozdělení vody: *kurr* a *qalíl* (malé množství, tzn. méně než *kurr*). *Kurr* je určité množství vody, které může očistit jakýkoli nadžas předmět, pokud se barva, pach a chuť vody nezmění. Je to 128 tabrízských *mannů* (1 *mann* je zhruba 3 kg) mínus 20 *mithqálů* (jednotka o váze asi 4,6 kg) a je roven asi 384 kg. *Kurr* voda se nestane *nadžas*, i když se jí dotkne *nadžas* předmět. *Qalíl* voda, to jest méně než *kurr*, je voda, která se stane *nadžas*, když se jí dotkne *nadžas* předmět. Její *tahára* závisí na tom, jestli je na ni napojena tekoucí voda, déšť či dodání *kurr* vody.

2. Země - ta očištuje podrážky bot a chodidla.

3. Slunce - *nadžas* země a slaměné rohože se stanou *táhir* díky přímým slunečním paprskům

4. *Istihála* (transformace či chemická změna předmětu) - v tomto chemickém procesu se podstata *nadžas* předmětu transformuje a stane se *táhir*, například když pes spadne do solného jezera a přemění se v sůl.

5. Přemístění krve - přemístění krve člověka nebo zvířete, jehož krev tryská ven, když jsou jeho žíly přetnuty, do těla živočicha, jehož krev netryská, jako například přemístění krve člověka do těla komára atd. Taková krev už není *nadžas*.

6. Ostranění nadžasát z vnějších částí těla zvířete a vnitřních částí těla člověka, například pokud jsou hřbet zvířete nebo nosní dírky člověka znečištěny krví, stanou se *táhir* po odstranění krve a nebude nutné omýt je tekoucí vodou.

7. Následování - to znamená, že pokud se například *káfir* stane muslimem, jeho dítě se automaticky stane *táhir* v důsledku následování svého rodiče.

8. Redukce - například ztráta objemu hroznové štávy. Pokud se uvaří hroznová štáva, stává se *nadžas*. Ale pokud následkem vaření ztratí dvě třetiny svého objemu, zbytek se stane *táhir*.

NÁLEŽITOSTI WUDÚ'

Před vykonáním wudú' je *mustahabb* vyčistit si zuby a vypláchnout ústa čistou vodou. Je také mustahabb propláchnout nosní dutinu *táhir* vodou.

POKYNY PRO WUDÚ'

Ve wudú' musí být umytý obličej následovně: nejprve se vezme voda do hrsti pravé ruky a přetře se přes obličej počínaje místem, kde rostou vlasy, směrem dolů k bradě. Dále se voda vezme do hrsti levé ruky a přetře se pravé předloktí od lokte směrem dolů ke konečkům prstů. Tento úkon se přesným způsobem zopakuje u levé ruky (voda se vezme do hrsti pravé ruky). Pak se pravou rukou přetře temeno hlavy odzadu směrem k čelu, ale ruka se nesmí dotknout čela, které bylo už omyto. Pak se přetře pravou rukou horní část pravého chodidla od prstů ke kotníku, to samé se udělá levou rukou přes levé chodidlo. Při vykonávání *wudú'* je třeba dodržovat následující zásady:

1. Části těla, na nichž se provádí *wudú'*, musí být *táhir.*

2. Voda pro *wudú'* musí být *táhir*, *mutláq* a *mubáh* (povolená).

3. *Nijjah* (úmysl) - wudú' musí být vykonáno se správným úmyslem, tedy pro zalíbení se Bohu, pokud někdo dělá *wudú'* s úmyslem se ochladit nebo s jiným úmyslem, jeho *wudu'* nebude platné.

4. *Tartíb* (správný pořádek úkonu pro *wudú'*) - *wudú'* musí být provedeno v předepsaném pořadí. Obličej musí být umyt jako první, pak následuje pravá ruka, pak levá ruka a potom se přetírá hlava a chodidla.

5. *Muwalát* (vykonávání předepsaného činu v posloupnosti be prodlení) - člověk nesmí při provádění *wudú'* udělat přestávku do té míry, že předcházející omytá nebo přetřená část těla uschne. Ale pokud je *wudú'* vykonáváno řádně a bez přestávky, a přesto vlhkost omyté části těla vyschne kvůli horku nebo vysoké teplotě těla, *wudú'* bude stále platné.

Poznámka: Při přetírání hlavy není nutné, aby byla přetřena kůže na hlavě, ale je také správné přetřít vlasy na přední části hlavy. Ale pokud se vlasy z jiné části hlavy shromáždí na přední části hlavy, měly by být uhlazeny dozadu. Pokud jsou vlasy na přední části hlavy dlouhé (pokud učesané vlasy dosahují na obličej), pak se musí přetřít kořínky vlasů nebo musí být vlasy rozděleny a přetřena kůže na hlavě.

VĚCI, CO ČINÍ WUDÚ' NEPLATNÉ

Tyto věci se nazývají *mubtilát* (věci či činy, díky kterým se stává salát, sawm, wudú' atd. neplatným). Existuje osm *mubtilát*:

1. močení
2. kálení
3. větry, které vyjdou z těla ven běžným otvorem nebo otvorem, který je změněn díky nemoci či operaci
4. bezvědomí
5. opilost či intoxikace
6. spánek, kdy oči ani uši nevnímají okolí, ale pokud oči nevnímají okolí, ale uši ano, wudú' nebude *bátil* (neplatné)
7. šílenství
8. *džanábah* (hlavní znečištění neboli *al-hadath al-akbar*) způsobená pohlavním stykem nebo ejakulací a podobnými akty. Také menstruace (*haydh*) činí *wudú' bátil*. Pro tyto druhy *mubtilát* je třeba vykonat *ghusl* (očišťující koupel předepsaná *šarí'ou*).

GHUSL

Ghusl lze provést dvojím způsobem: *ghusl tartíbí* (sprchování se posloupně podle pravidel šarí'i) a *ghusl irtimásí* (*ghusl*, kdy se celé tělo najednou ponoří do vody).

Ghusl tartíbí se musí provést v předepsaném pořádku. Nejprve se umyje hlava a krk,

pak pravé část těla odshora dolů, nakonec levá strana těla odshora dolů.

Při *ghuslu irtimásí* se musí do vody úplně ponořit celé tělo najednou.

Existují dva druhy *ghuslu*: *wádžib* a *mustahabb. Mustahab ghuslů* je v islámu mnoho, avšak *wádžib ghuslů* je pouze sedm:

1. *ghusl al-džanábah*
2. *ghusl al-majjit* (omývání těla zemřelého)
3. *ghusl mass al-majjit* (*ghusl* po dotknutí se těla zemřelého) - pokud se někdo dotkně těla poté, co vychladlo a nebyl proveden *ghusl al-majjit*, musí vykonat *ghusl mass al-majjit*
4. *ghusl* pro splnění *nadhru*, *'ahdu* a *qasamu*
5. *ghusl* po ukončení menstruace
6. *ghusl an-nifás* (po krvácení po porodu)
7. *ghusl al-istihayda* (nemenstruační krvácení)

První čtyři *ghusúl* jsou povinné pro muže i pro ženy, ale poslední tři jsou *wádžib* pouze pro ženy.

Pokud se někdo nachází ve stavu *džanába*, následující akty jsou pro něj harám:

1. dotýkání se písma Qur'ánu, jmen Božích a jmen Svatého Proroka (sawaws) a imámů a.s.
2. vstoupení do Masdžidul Harám a Masdžidun Nabawí v Medíně
3. zůstat v ostatních mešitách a něco v nich nechat
4. recitovat jednu ze súr v Qur'ánu, které vyžadují *wádžib sadždah*, to jest súry *an-Nadžm*, *'Alaq, Alif Lám Mím Tanzíl* a *Há mím Tanzíl.* Pro ostatní pravidla týkající se *džanáby, haydhu, nifásu* a *istihaydhy* je třeba se obrátit na *ar-Risála al-'Amalíjjah.*

Poznámka: Stejně jako u *wudú'* je pro *ghusl* třeba mít *nijjah*. Je nutné, aby bylo tělo *táhir* před vykonáním *ghuslu* a na těle nesmí být žádná překážka, která by zabránila vodě, aby se dostala na celé tělo (make up, mastnota, atd.)

TAJAMMUM

Pokud člověk nemůže vykonat *wudú'* či *ghusl* pro recitování modlitby a podobně z nedostatku času, nedostupnosti vody atd., musí vykonat *tajammum* (očištění se zemí, pískem atd.)

POSTUP

Pro *tajammum* existují čtyři povinné úkony:

1. *Nijjah*
2. Dotknutí se dlaní obou rukou zároveň země nebo něčeho, na čem je *tajammum* povolené
3. Přetření oběma dlaněmi celého čela od linie, kde začínají růst vlasy, po obočí a kořen nosu. Je lepší přetřít i obočí.
4. Poté přetření levou dlaní přes hřbet pravé ruky od zápěstí po konečky prstů a pak přetření pravou dlaní přes hřbet levé ruky. Toto stačí pro *tajammum*, které se dělá místo *wudú*'. Ale pokud se *tajammum* provádí místo *ghuslu*, je třeba aby se zopakovaly úkony 3. a 4.

PŘEDPISY TÝKAJÍCÍ SE TAJAMMUM

1. *Tajammum* se musí vykonat na *táhir* zemi. Pokud není země k dispozici, je možno *tajammum* vykonat na písku nebo oblázcích. Pokud nejsou oblázky, může se vykonat na kamenech. Pokud nejsou ani kameny, může se *tajammum* provést na prachu, který je třeba nahromadit na jedno místo.

2.*Tajammum* není povolené vykonat na vápenci a ostatních minerálech.

3. Pokud je voda drahá a člověk si může dovolit ji koupit, není povoleno pro něj vykonat *tajammum*, ale musí si vodu koupit a vykonat *wudú'* nebo *ghusl.*

2. ČAS

Další podmínkou pro modlitbu je čas. Modlitby musejí být recitovány ve správném sledu. *Salát az-zuhr* (polední modlitba) a *salát al-'asr* (odpolední modlitba) mají každá svůj daný čas a společný čas. Čas pro *salát az-zuhr* začíná počátkem poledne do doby, kdy je třeba recitovat salát *az-zuhr* (Pokud se zapíchne klacek či jiná podobná věc do země, když vyjde slunce, jeho stín padá k západu. Čím výše slunce stoupá, tím se stín zmenšuje. Nejmenší je stín v poledne. Jakmile poledne přejde, stín změní svůj směr a obrátí se k východu. Jak se slunce pohybuje směrem k západu, stín se prodlužuje. Když stín dosáhne nejmenší délky a pak se začne znovu prodlužovat, tento bod indikuje *zuhr*. Je třeba podotknout, že v některých městech, jako je Mekka, stín v poledne úplne zmizí. Na takových místech začíná čas na *zuhr* tehdy, kdy se stín znovu objeví.). Pokud někdo během této doby bezděčně vykoná *salát al-'asr*, pak bude neplatný. Specifický čas pro *salát al-'asr* je v době před večerem, kdy je akorát čas vykonat *salát al-'asr*. Pokud člověk nerecitoval do té doby salát *az-zuhr*, jeho polední modlitba se stane *qadá'* a musí vykonat *salát al-'asr*. Mezi specifickým časem pro salát *az-zuhr* a salát *al-'asr* je čas společný pro recitaci obou modliteb. Pokud někdo bezděčně recituje *salát al-'asr* před *salát az-zuhr* během tohoto společného času, jeho modlitba je platná a musí recitovat *salát az-zuhr* potom.

Salát al-maghrib (večerní modlitba) a *salát al-'išá'* (noční modlitba) mají každá svůj určitý čas a společný čas. Určitý čas pro *salát al-maghrib* (*Maghrib je* zhruba 15 minut po západu slunce. Je označen zmizením červánků, které se objeví na východě

po západu slunce.) je od večera až do doby, která je určená pro *salát al-maghrib*. Specifický čas pro *salát al-'išá'* je čas před půlnocí (Půlnoc z islámského hlediska je 11 hodin a 15 minut po *zuhru*.), kdy je akorát čas vykonat *salát al-'išá'*. Pokud někdo do této doby nerecitoval *salát al-maghrib*, musí nejprve vykonat *salát al-'išá'* a pak *salát al-maghrib*.

Mezi specifickým časem pro salát al-maghrib a specifickým časem pro *salát al-'išá'* je společný čas pro obě. Pokud v této době někdo mimoděk vykoná salát *al-'išá'* před *salát al-maghrib*, jeho modlitba je platná a musí recitovat salát *al-maghrib* potom.

Čas pro *salát al-fadžr* (ranní modlitba) je od začátku pravých ranních červánků nebo prvního jitřního světla do doby před východem slunce. (Při svítání se bělost na obloze pohybuje vzhůru od východu, což se nazývá první či nepravé ranní červánky. Když se bělost rozšíří po obloze, je to pravé svítání a čas pro *adhán* (svolávání) k *salát al-fadžr*.)

3. ODĚV

Třetí podmínkou pro modlitbu je oblečení, ve kterém se člověk modlí. Tento oblek musí splňovat následující podmínky:

1. Oblek musí být *mubáh*. Musí být majetkem člověka, který se v něm modlí. Pokud patří někomu jinému, ten mu musí dát povolení, že se v něm může modlit.

2. Nesmí být *nadžas.*

3. Nesmí být vyroben z kůže zdechlého zvířete, bez ohledu na to, jestli maso tohoto zvířete je *halál* či *harám*.

4. Nesmí být vyroben z vlny, chlupů a chmýří zvířat, jejichž maso je *harám*, ale je možno se modlit v obleku z kožichu.

5. Muž se nesmí modlit v hedvábném oděvu a v oděvu s nitkami ze zlata. Také nesmí nosit ozdoby z hedvábí či zlata. Hedvábné oblečení a zlaté ozdoby jsou pro muže *harám*, i když se v nich nemodlí.

4. MÍSTO

Existuje několik podmínek týkajících se místa, kde člověk recituje modlitbu:

1. Musí být *mubáh* - nesmí být nabyto nezákonně a pokud se člověk nachází na soukromém pozemku, musí požádat majitele o svolení.

2. Místo pro recitaci modlitby musí být statické. Pokud je člověk nucen se modlit v dopravních prostředcích jako je automobil či loď, smí tak učinit za předpokladu, že se

bude snažit modlit se ve směru *qibly*. Pokud se směr jízdy vozidla mění, modlící člověk tské musí změnit svou pozici, aby byl stále ve směru *qibly*.

3. Pokud je místo, kde se člověk modlí, *nadžas*, nesmí být mokré do té míry, že se vlhkost dostane na jeho šaty a tělo. Ale pokud je *nadžas* místo, kde se člověk dotýká čelem země, jeho *salát* je *bátil*, i kdyby to místo bylo suché.

4. Místo, kde se člověk dotýká čelem země, nesmí být výše či níže, než je šírka čtyř prstů u sebe, než kde se během *sudžúd* dotýká země svými koleny a prsty u nohou.

5. QIBLA

Ka'ba, která se nachází ve svatém městě Mekka, je *qiblou* muslimů, a každý se musí vžycky modlit ve směru *qibly*. Pokud je člověk daleko od Ka'by a stojí či sedí takovým způsobem, že se o něm může říct, že recituje modlitbu ve směru *qibly*, jeho modlitba je platná. Také jiné úkony, jako například porážení zvířat, se musí vykonávat směrem ke Ka'bě.

Pokud se člověk nemůže modlit ani vsedě, musí si lehnout na svůj pravý bok takovým způsobem, aby jeho přední část byla ve směru *qibly*. Pokud ani to není možné, musí si lehnout na svůj levý bok, aby jeho přední část byla směrem ke *qible*. Pokud ani toto není možné, pak si musí lehnout na záda, aby jeho chodidla směřovala ke *qible*.

Pokud se někdo chce modlit a ani po důkladném pátrání není schopen zjistit směr *qibly*, musí ho zjistit například pomocí hrobů muslimů a jiných podobných vodítek a prostředků, které má k dispozici.

POVINNÉ ÚKONY V MODLITBĚ

Následujících jedenáct úkonu je v modlitbě povinných:

1. *nijjah*
2. *takbírat al-ihrám (první takbír - Alláhu akbar* (Bůh je Veliký) - recitovaný na začátku modlitby hned po *nijjah*)
3. *qijám* - vzpřímený postoj při recitaci modlitby
4. *qirá'at* - recitace modlitby
5. *rukú'*
6. *sudžúd*
7. *tašahhud* - dosvědčování Jedinečnosti Boží (*tawhídu*) a proroctví Proroka Muhammada (sawaws)
8. *salám*
9. *tartíb* - recitování modlitby ve správném pořádku

10. *tuma'ninah* - recitace modlitby s klidnou myslí
11. *muwalát* - recitování všech částí modlitby bez jakéhokoli prodlení

Pět z těchto jedenácti úkonu se nazývají *arkán* (základní části) modlitby. Úmyslné či bezděčné opomenutí či přídání *arkán* učiní modlitbu neplatnou. Ale zbytek úkonu nepatří mezi základní části modlitby a to znamená, že opomenutí či přidání *arkán* neučiní modlitbu neplatnou, pokud se tak nestane úmyslne.

ZÁKLADNÍ ČÁSTI MODLITBY

Základní části modlitby jsou:

1. *nijjah*
2. *takbírat al-ihrám*
3. *qijám* - vzpřímený postoj při recitaci *takbírat al-ihrám* a také před *rukú'*
4. *rukú'*
5. dvě *sudžúd*

1. **Nijjah:** *Nijjah* znamená, že jediný cíl, se kterým se člověk modlí, je získat *qurbah* (potěšení Boha) a řídit se Jeho příkazy. Není nutné prohnat myšlenku *nijjah* hlavou či říci: "Recituji čtyři *raká'at* (díly) *salát az-zuhr* s úmyslem získat potěšení Boha."

2. **Takbírat al-ihrám:** Modlitba začíná hned po *adhánu* (svolávání k modlitbě) a *iqámě* (určitá slova téměř stejná jako slova *adhánu*, která se recitují hned po něm před začátkem modlitby) s *nijjah* a recitováním *Alláhu akbar*. Od tohoto okamžiku je *harám* několik věcí, jako například jezení, pití, smích a otáčení se od *qibly*. Tento *takbír* (říkání *Alláhu akbar*) se nazývá *takbírat al-ihrám*. Tímto činem bereme na vědomí Velikost Boží a považujeme všechno ostatní za bezvýznamné a nevěnujeme ničemu jinému pozornost.

3. **Qijám:** *Qijám* při recitaci *takbírat al-ihrám* a také *qijám* před *rukú'* je jedním z *arkán* modlitby, ale *qijám* při recitaci *súry al-Hamd* a druhé *súry* a *qijám* po *rukú'* nejsou *arkán*. Jestli tedy někdo zapomene vykonat *rukú'* a vzpomene si ještě předtím, než vykoná prostraci, musí se postavit vzpřímeně a pak recitovat *rukú'*. Jestli vykoná hned *rukú'* v úklonu, jeho *salát* je *bátil*, protože nevykonal *qijám*, jak se vyžaduje těsně před vykonáním *rukú'*.

4. **Qijám:** Po *qirá'atu* (recitaci) se člověk musí uklonit, aby jeho dlaně dosáhly kolen. Tento úkon se nazývá *rukú'*. V rukú' pak musí recitovat jednou: *"Subhána rabijjal 'adhími wa bi hamdih* (všechna sláva a chvála patří mému Pánu, Mocnému)", nebo musí recitovat třikrát "*Subhánallah* (všechna sláva patří Bohu)." Po dokončení *rukú'* se člověk musí vzpřímit, než vykoná *sudžúd*.

5. **Sudžúd:** Při prostraci se musí člověk dotýkat země čelem, dlaněmi, koleny a špickami prstů u nohou. Při prostraci musí recitovat jednou: "*Subhána rabijjal 'a'lá*

wa bihamdih (všechna sláva a chvála patří mému Pánu, Nejvyššímu)", nebo musí recitovat třikrát "*Subhánallah* (všechna sláva patří Bohu)." Po vykonání první *sadždy* se člověk musí posadit na kolena a pak vykonat druhou *sadždu* se stejnou recitací.

Při *sudžúd* se čelo musí dotýkat země či něčeho, co roste ze země. *Sudžúd* není *džá'iz* (povoleno) na něčem, co se jí, na materiálu, ze kterého se vyrábí oblečení a na minerálech.

TAŠAHHUD A SALÁM

Pokud se modlitba skládá ze dvou *raká'at* (jednotek), člověk si musí po první jednotce stoupnout, recitovat súru al-Hamd a druhou súru. Pak musí vykonat qunút - po recitaci dvou súr v druhé rak'ah člověk drží své dlaně před obličejem v prosbě a recituje jakýkoli *dhikr* a prosbu, jakou si přeje. Může například říci: *"Rabbaná átiná fiddunjá hasanatan wa fil-áchirati hasanatan wa qiná 'adhábannár* (Pane náš, dej nám to dobré na tomto světě a to dobré na onom světě a zachraň nás před mukami Ohně)". A po druhé *sadždě* musí vsedě recitovat *tašahhud: "Ašhadu an lá iláha ilalláhu, wahdahu lá šaríka lah, wa ašhadu anna Muhammadan 'abduhú wa rasúluh. Alláhumma salli 'alá Muhammadin wa aáli Muhammad* (Dosvědčuji, že není boha kromě Boha, On je Jediný, Který nemá žádného společníka, a dosvědčuji, že Muhammad (sawaws) je Jeho služebník a Jeho Prorok. Bože, pošli Svá požehnání na Muhammada (sawaws) a jeho rodinu.)" a po *tašahhudu* musí recitovat *salám: "Assalámu 'alajka ajjuhannabijju wa rahmatulláhi wa barakátuh, assalámu 'alajná wa 'alá 'ibádilláhissálihín, assalámu 'alajkum wa rahmatulláhi wa barakátuh* (Mír budiž s tebou, Proroku (sawaws) a milost a požehnání Boží. Mír budiž s námi a všemi Božími služebníky, kteří se chrání před zlem. Mír budiž s vámi všemi s milostí a požehnáním Božím). Pokud se modlitba skládá ze tří *raká'at,* pak si člověk stoupne po *tašahhudu* a v *qijámu* recituje pouze súru al-Hamd a nebo recituje: "*Subhánalláhi wal-hamdulilláhi wa lá iláha illalláhu walláhu akbar* (všechna sláva a chvála paří Bohu, a není boha kromě Boha a Bůh je Veliký) třikrát, pak vykonat *rukú'*, dvě *sadždy* a pak znovu recituje *tašahhud* a ukončí *salámem*. Pokud se *salát* skládá ze čtyř *raká'at*, pak člověk musí vykonat čtvrtou *rak'ah* stejně jako třetí a pak recitovat *tašahhud* a *salám*.

SALÁT AL-ÁJÁT

Salát al-áját (modlitba Božích znamení) se stane wádžib za každé ze čtyř následujících podmínek:

1. Zatmění slunce
2. Zatmění měsíce, i kdyby zatmění byla částečná a nevzbuzují mezi lidmi strach
3. Zemětřesení, i kdyby to u nikoho nevzbuzovalo strach

4. Hromy, blesky, červené nebo černé větry a bouře a podobné úkazy, jež vzbuzují strach

ZPŮSOB RECITACE SALÁT AL-ÁJÁT

Salát al-áját se skládá ze dvou *raká'at* a v každé *rak'ah* je pět *rukú'*. Postup modlitby je následující: Po *nijjah* a *takbírat al-ihrám* člověk recituje *súru al-Hamd* a další celou *súru*. Pak musí vykonat *rukú'*. Pak se znovu vzpřímí, recituje znovu *súru al-Hamd* a další *súru* a vykoná *rukú'*. Tento postup musí být proveden pětkrát. Po vykonání pátého *rukú'* se musí postavit vzpřímeně a pak vykonat dvě *sudžúd*. V tomto okamžiku je dokončena první *rak'ah*. Pak se musí znovu postavit a vykonat druhou *rak'ah* stejně, jako vykonal první. *Salát al-áját* je dokončen po recitaci *tašahhudu* a *salámu*.

V *salát al-áját*, po *nijjah*, *takbírat al-ihrám* a recitaci *súry al-Hamd*, je možné rozdělit verše druhé *súry* do pěti částí a recitovat jeden či více veršů před vykonáním *rukú'*. Pak je nutné se znovu postavit zpříma a recitovat další verš ze *súry* bez recitování *súry al-Hamd*. Pak musí člověk jít znovu do *rukú'* a tento postup zopakovat až do pátého *rukú'* a do té doby musí dokončit recitaci druhé *súry*. Po pátém *rukú'* se vzpřímí, vykoná *sudžúd* a druhou *rak'ah* provede úplne stejným způsobem.

MODLITBA CESTUJÍCÍHO

Cestující musí recitovat dvě *raká'at* místo obvyklých čtyř *raká'at* za následujících šesti podmínek:

1. Jeho cesta nesmí být kratší než 8 *farasachů* (každý farsach je asi 5,6 km), nebo jeho cesta je dlouhá 4 farsachy a návrat 4 *farsachy*.
2. Musí mít v úmyslu cestovat nejméně osm *farsachů* před počátkem cestování.
3. Nesmí si to během cesty rozmyslet.
4. Jeho cesta nesmí být s úmyslem dopustit se hříchu.
5. Cestování nesmí být jeho profesí. Člověk, kerý je například profesí řidič, musí vykonat celou modlitbu. Ale pokud zůstane ve svém domě po dobu deseti dnů pro jeho tři cesty, musí recitovat svou modlitbu o čtyř *raká'at* jako *qasr* (bude recitovat dvě *raká'at* místo čtyř).
6. Když dosáhne bodu *tarachchus* (vyprovázení), to znamená, že dosáhne vzdálenosti od města, kde žije, či místa, na kterém pobýval dest či více dnů, odkud nevidí zdi města a neslyší *adhán*.

SALÁT AL-DŽAMÁ'AH (SPOLEČNÁ MODLITBA)

Pro všechny muslimy je *mustahabb* recitovat *as-salát al-jawmíjjah* (denní modlitbu) ve formě *salát al-džamá'ah*. *Thawáb* (Boží odměna) za *salát al-džamá'ah* je několik

tisíckrát víc, než *thawáb* za modlitbu recitovanou individuálně.

PODMÍNKY PRO SALÁT AL-DŽAMÁ'AH

1. *Imám al-džamá'ah* (vůdce společné modlitby) musí být *mukallaf* (ten, kdo dosáhl věku dospělosti a stal se zodpovědným k plnění islámských povinností) věřící, spravedlivý a narozen z legitimního svazku. Musí recitovat *salát* správně. Pokud je *ma'múm* (ten, který následuje *imáma* společné modlitby) muž, *imám salát al-džamá'a* musí být rovněž muž.

2. Mezi *imámem* a *ma'múmem* nesmí být žádná záclona nebo překážka, která by zabránila *ma'múmovi* vidět *imáma*. Ale pokud je *ma'múm* žena, pak je záclona povolena.

3. Místo, kde stojí *imám*, nesmí být vyšší než místo, kde stojí *ma'múm*, ale nevadí, pokud je místo mírně výše (zhruba výška čtyř prstů a méně) než místo *ma'múma*.

4. *Ma'múm* musí stát za *imámem* nebo v jeho řadě (většina *'ulamá'* dává přednost tomu, aby stál *ma'múm* za *imámem*).

PŘEDPISY TÝKAJÍCÍ SE SALÁT AL-DŽAMÁ'AH

1. *Ma'múm* musí recitovat všechny části modlitby sám, kromě *súry al-Hamd* a druhé *súry* po ní. Ale pokud jeho první a druhá *rak'ah* odpovídá třetí a čtvrté *rak'ah* imámovy modlitby, musí recitovat i *súru al-Hamd* a druhou *súru.* Pokud v důsledku recitování druhé *súry* se obává, že nebude schopen jít do *rukú'* současně s *imámem*, musí recitovat pouze *súru al-Hamd* a vykonat *rukú*' s *imámem* současně. Pokud se mu to nepodaří, musí dokončit svou modlitbu individuálně.

2. *Ma'múm* musí vykonat *rukú*', sudžúd a ostatní části modlitby současně s *imámem* nebo krátce po *imámovi*, ale rozhodně musí recitovat *takbírat al-ihrám* a *salám* až poté, co tak učinil *imám*.

3. Pokud začne *iqtidá'* nebo následuje *imáma*, když je ten v *rukú'* a dostihne ho v *rukú'*, jeho *salát* je v pořádku a počítá se jako jedna *rak'ah* modlitby.

PŮST

Půst je jedním z *furú' ad-dín* (povinných praktik v islámu). Pro každého *mukallafa* je *wádžib* postit se v měsíci Ramadánu. Na příkaz Boha se člověk musí od času pro *salát az-zuhr* do času pro *salát al-maghrib* vyhnout *muftirát* (určitých úkonů, které ruší půst a činí ho neplatným).

V islámu se klade na *sawm* (půst) velký důraz a islám si tohoto svatého úkonu velice cení. Odměna za *sawm* je v islámu tak důležitá, že ještě dříve, než Bůh specifikoval odměnu (*thawáb*) za *sawm*, připsal ji sám Sobě.

Svatý Prorok pravil, že Bůh řekl: "*Sawm* je pro Mě a Já za něj dám odměnu."

Se svými specifickými charakteristikami sawm hraje vyjímečně efektivní roli jak v osvobození člověka od otroctví ctižádosti, nízkých tužeb, prostopášnosti, tak v očišťování duše od páchání hříšných činů.

Svatý Prorok (sawaws) řekl Džábirovi ibn Abdillah al-Ansárímu: "Džábire, toto je měsíc Ramadán, a kdo se v něm ve dne postí a v noci zůstává bdělý, aby rozprávěl s Bohem, vyhýbá se *harám* jídlu a chrání se před zlem a nepoužívá hrubá slova, dostane se ze svých hříchů, jak za sebou zanechá měsíc Ramadán." Džábir řekl: "Proroku Boží, jaká to dobrá zpráva!" Svatý Porok pravil: "Džábire, a jak náročné jsou podmínky pro *sawm*!"

Imám as-Sádiq a.s. řekl: "*Sawm* slouží jako silný štít proti ohni pekelnému."

RAMADÁN - MĚSÍC BOHA

V islámských *hadíthech* je uvedeno mnoho zajímavých a pochvalných jmen pro měsíc Ramadán, jako například "štastný měsíc" či "nejlepší doba pro recitaci Qur'ánu". Ale "měsíc Boží" je nejkrásnější titul, který byl pro měsíc Ramadán použit.

Přestože každý měsíc je "měsíc Boha", tento měsíc je takto nazván kvůli jeho velké důležitosti. Tento samotný titul obdařil měsíc Ramadán zvláštní superioritou a specifickým duchovnem. V měsíci Ramadánu byla zjevena nejlepší Boží Kniha - Svatý Qur'án.

S příchodem měsíce Ramadánu Bůh uděluje Svým služebníkům Svá požehnání. V duši člověka se probouzí zvláštní osvícení a klid. V lidech, kteří drží půst, se projevuje určitá připravenost k uctívání Boha, očišťování duše a k morální reformě.

V poslední pátek měsíce Ša'bánu Svatý Prorok (sawaws) řekl o velkoleposti a hodnotě "měsíce Božího": "Lidé, zjevil se vám měsíc Boží se svými požehnáními a vykoupením. Bůh jej považuje za nejlepší měsíc ze všech, jehož dny, noci a hodiny jsou ze všech nejlepší. Je to měsíc, ve kterém jste hosty Boha a máte nárok na Jeho přízeň a velkorysost."

"V tomto měsíci bude mít vaše dýchání odměnu velebení Boha (říkání *Subhánallah*) a *dhikru* a váš spánek bude mít odměnu uctívání Boha."

"Pokud se v tomto měsíci uchýlíte k Bohu a budete Jej uctívat, Bůh vyslyší vaše modlitby. Proto se z celého srdce a upřímně modlete k Bohu, aby vám odpustil za to,

že se postíte a recitujete Qur'án, neboť ten, komu je v tomto štedrém a požehnaném měsíci odepřeno odpuštění a požehnání Boží, je vskutku nešťastný."

SAWM VEDE K BOHABOJNOSTI

Všemocný Bůh řekl ve Svatém Qur'ánu:

"Vy, kteří věříte, předepsán vám jest půst, tak jako byl již předepsán těm, kdož před vámi byli - snad budete bohabojní!" (2:183)

Islám přikazuje svým stoupencům, aby drželi půst po jeden celý měsíc (měsíc Ramadán). Tím, že se postí celý měsíc, se muslimové připravují na stav *taqwy* (bohabojnosti) ve své celistvosti, protože když se člověk dokáže vyhnout uspokojení svých přirozených potřeb, dokáže se velice dobře zdržet uspokojování svých nízkých tužeb.

Aby člověk dosáhl takového stupně dokonalosti, islám rozhodně nepovažuje pro *sawm* za dostačující, aby se lidé zdrželi pouze jídla a pití, ale naopak nařizuje, aby se postící člověk vyhnul všemu, co způsobuje holdování zkaženostem a páchání hříchů, či ho vede k ďábelským svodům a zálibě v neovladatelných nízkých vášních.

MUFTIRÁT, KTERÉ ČINÍ SAWM BÁTIL

Existuje několik *muftirát* (určitých aktů, které činí půst neplatným). Mezi ně patří:

1. Jezení a pití, přestože tyto věci nemusejí být běžné jídlo či pití, jako například hlína či smůla ze stromů.

2. Pohlavní styk

3. Mastrubace, to znamená jakákoli sexuální aktivita, která ústí v ejakulaci

4. Připisování lži Bohu, Svatému Proroku (sawaws) a následníkům Svatého Proroka (sawaws)

5. Pokud se dostane hustý prach do krku člověka, jeho půst je *bátil*

6. Potopení celé hlavy pod vodu

7. Pokud člověk zůstane ve stavu *džanábah*, *haydh* a *nifás* až do *adhánu* pro *salát al-fadžr*.

8. Klystýr provedený tekutou substancí

9. Vyvolané zvracení

Pro další informace se musí člověk obrátit na *ar-risálát al-'amalíjjah* (islámská pojednání napsaná *mudžtahidín* pro své *muqallidín*, aby mohli vykonávat své náboženské povinnosti).

BAJ' (PRODEJ)

Co je to *baj'*? Baj' značí prodej a výměnu majetku za majetek jiný takovým způsobem, že majitel, který se nazývá "prodejce" zboží, převede vlastnictví svého majetku na druhou osobu za peníze, a druhá osoba, nazvaná "kupující", zaplatí peníze prodejci výměnou za zboží.

Jak je zřejmé, *baj'* je považován za jeden z *'uqúd* (smlouvy) a aby k němu došlo, je třeba dvou osob (prodejce a kupujícícho). Ti, kteří vstupují do *'uqúd*, musí splňovat obecné podmínky pro *'uqúd*, jako je dospělost, rozum, *nijjah* a oprávnění.

NEODVOLATELNOST BAJ'

Baj' je neodvolatelný *'aqd*, to zamená, že nemůže být po uzavření smlouvy odvolán žádnou ze smluvních stran (prodejcem či kupujícím).

Vzhledem k tomu, že je někdy prodejce či kupující podveden z důvodu nedbalosti či platební neschopnosti, a díky tomu utrpí citelné ztráty, a protože v takových případech je neodvolatelnost smlouvy proti veřejným zájmům, islámské zákony vydaly pro vyřešení tohoto problému dva příkazy.

1. *Fasch al-'aqd* (zrušení smlouvy). Pokud jedna ze smluvních stran změní své rozhodnutí a vyžaduje odvolání transakce, je pro druhou stranu *mustahabb* žádost o zrušení kontraktu přijmout.

2. *Chijár al-'aqd* (právo kontraktu). Toto je zvláštní právo, které může obchodník využít pro zrušení kontraktu.

Důležité jsou tyto *chijárát* (práva):

1. *Chijár al-madžlis* (právo během sezení): Obě dvě strany si osobují právo zrušit transakci předtím, než se rozejdou.

2. *Chijár al-ghabn* (právo v případě podvodu): To znamená, že pokud je jedna smluvní strana podevedena a transakcí utrpěla škodu, například pokud je zboží prodáno za nižší cenu, než je jeho pravá hodnota či koupeno za cenu vyšší, než je jeho pravá hodnota, v takovém případě má podvedená strana právo zrušit kontrakt.

3. *Chijár al-'ajb* (právo v případě vady): Pokud po ukončení transakce zákazník zjistí, že je zboží vadné, může buďto zrušit transakci nebo může požadovat rozdíl v ceně.

4. *Chijár al-hajawán* (právo v případě zvířat): V případě zvířat, jako jsou koně nebo ovce, má kupující právo zrušit kontrakt do tří dnů.

5. *Chijár al-šart* (právo podmínky): Pokud si prodejce či kupující nebo obě dvě strany dají ve své smlouvě určité podmínky, mohou odvolat trasakci, pokud nebyly podmínky dodrženy.

BAJ' V HOTOVOSTI, NA ÚVER A PŘI PLATBĚ PŘEDEM

Existují čtyři druhy *baj'* podle toho, jakým způsobem se platí a jak je doručeno zboží.

1. *baj'* v hotovosti: Jestliže dojde k výměně zboží a peněz hned po uzavření smlouvy, tato transakce se nazývá *baj'* v hotovosti.

2. *baj'* na úver: V takové transakci je zboží dodáno zákazníkovi v době uzavření smlouvy, ale platba je zákazníkem odložena.

3. *baj'* při platbě předem: V tomto typu transakce jsou peníze za zboží zaplaceny hotově, ale zboží bude dodáno později.

4. *baj'* na odloženou platbu a dodej: U této transakce je platba i dodání zboží odloženo na pozdější dobu.

První tři druhy *baj'* jsou správné, ale čtvrtý druh je *bátil* (neplatný).

DOZNÁNÍ

Důležitost role doznání v obnovení lidských práv, která byla pošlapána, je evidentní, protože opatření, která jsou učiněna soudními organizacemi po velké námaze, sbírání důkazů, předvolávání svědků a také spoléhání se na dohady a domněnky, mohou být nahrazena doznáním nejsnadnějším a nejjasnějším způsobem pomocí pouhých několika slov.

V islámu má doznání velkou důležitot také z osobního hlediska, protože pochází z instinktu, který se islám snaží oživit, a to je lidský instinkt obdivování pravdy, což je pravým opakem nízkých pudů.

Bůh oslovuje ty, kteří věří v islám:

"Vy, kteří věříte! Buďte vytrvalí ve spravedlnosti, svědčíte-li před Bohem, byť i to bylo proti vám samým či rodičům anebo blízkým příbuzným..." (4:135)

Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Říkejte pravdu, i kdyby to mělo být proti vašim vlastním zájmům."

Smysl a podmínky doznání: V islámské terminilogii je doznání prohlášení, které prokazuje práva ostatních nad tím, kdo se doznává, například: "Dlužím tisíc *riálů* tomu a tomu člověku."

Ten, kdo se doznává, musí být dospělý a mentálně zdravý. Musí činit doznání ze své vůle. A proto doznání dítěte, duševně chorého člověka, opilého či spícího člověka nebo člověka, který je k doznání přinucen, není správné a platné."

JÍDLO A PITÍ

V islámu, cokoli lze jíst či pít, je známo jako *"halál",* kromě několika výjimek, které jsou uvedeny ve Svatém Qur'ánu a jiné v *hadíthech* Svatého proroka (sawaws¨).

Výjimečné případy *harám* jídla a pití jsou omezeny na dva typy: živé a neživé.

PRVNÍ TYP: ZVÍŘATA

Zvířata jsou rozdělena do tří druhů: vodní, suchozemská a ptáci:

Vodní zvířata: Ze zvířat žijících ve vodě pouze vodní ptactvo a ryby se šupinami jsou *halál*. Ostatní vodní zvířata jako úhor, želva,žralok, tuleň atd., jsou *harám*.

Suchozemská zvířata: Ta jsou rozdělena na domácí a divoká. Maso domácích zvířat, jako jsou ovce, kozy, krávy a velbloudi, je *halál*. Maso koňů, mul a oslů je *makrúh*. Některé druhy domácích zvířat, jako jsou psi a kočky, je *harám*.

Mezi divokými zvířaty jsou divoké krávy, skopci, divoké kozy, zebry a jeleni *halál*; ale šelmy a zvířata s drápy, jako jsou lvi, levharti, vlci, lišky, šakali a zajíci, jsou *harám*.

Ptáci: Maso ptáků, kteří mávají při letu křídly a nemají drápy, jako jsou slepice, holubi či holubice, hrdličky nebo farankolíni, je *halál*, ale maso ostaních ptáků je *harám*.

Některé zvláštní druhy cvrčků nebo kobylek jsou k jídlu povolené (pro další informace je třeba se obrátit na *ar-risálat al-'amalíjjah*).

Poznámka: *Halál* maso výše uvedených zvířat a ptáků závisí na jejich *tadhkíji* (zabití zvířat podle islámské *šarí'i*), to znamená, že musejí být zabita podle islámské metody, jak je vysvětleno v *ar-risálát al-'amalíjjah.*

DRUHÝ TYP: NEŽIVÉ PŘEDMĚTY

Neživé předměty se dělí na pevné a kapaliny.

1. Pevné

(a) zdechliny: Zdechlina jakéhokoli zvířete, ať už je jeho maso *halál* či *harám*, je *harám* k jezení. Také *nadžas* předměty, jako třeby výkaly zvířat, jejichž maso je *harám*, nebo poživatiny, které se staly *nadžas* díky kontaktu s *nadžas* předměty, jsou *harám*.

(b) hlína

(c) jedy

(d) Předměty, které jsou odpuzující, jako výměšky zvířat, jejichž maso je *halál*, jejich hleny či obsah jejich střev, jsou *harám.* Dále existuje patnáct částí a orgánů zvířat, jejichž maso je *halál*, které jsou *harám* (pro detaily je třeba se obrátit na *ar-risálát al-'amalíjjah*.

2. Kapaliny

(a) jakýkoli druh alkoholu je *harám*, i kdyby šlo jen o malé množství

(b) mléko zvířat, jejichž maso je *harám*, jako jsou prasata, kočky a psi, je *harám*

(c) krev zvířat, jejich krev stříká ven, když je přetnuta žíla

(d) *nadžas* tekutiny, jako je moč a sperma zvířat, jejichž krev stříká ven, když je přetnuta žíla

(e) tekutiny, v nichž je smíchána jedna z *nadžas* substancí

Poznámka: *Harám* jídlo a pití jsou zakázané, když není *idtirár* (nouze či přinucení). V případě *idtirár* (třeba zdravotní stav člověka, který by umřel hlady, kdyby nesnědl *harám* jídlo, nebo člověka, který se obává nemoci či jejího zhoršení, a nebo který by kvůli slabosti zůstal pozadu za lidmi, se kterými cestuje, a zemřel by) má člověk povolení požít *harám* jídlo či pití jen do té míry, do jaké je to nezbytné, aby se odstranil *idtirár*. Toto neplatí v případě člověka, který opusí svou zemi za účelem krádeže nebo vzpoury proti islámské vládě a na cestě čelí *idtirár*.

DŮLEŽITÁ POZNÁMKA

Osobní hygiena je jedna z hlavních povinností člověka. Každý člověk si její důležitost uvědomí svým Bohem darovaným rozumem.

Účinky různých druhů potravin a nápojů na zdraví člověka jsou evidentní. Navíc mají pozoruhodné úcinky na morálku a etiku člověka a jeho společenské styky. Nemůže být pochyb o tom, že duševní stav opilého člověka není stejný jako člověka střízlivého a v jejich společenském chování je velký rozdíl. Nebo pokud si někdo zvykne jíst a pít nechutné věci, bude to mít vliv na jeho osobní a společenský život, a tento důsledek je pro normální lidi nesnesitelný.

Člověk si proto díky svému Bohem darovanému rozumu uvědomuje, že musí mít v jezení jídla určitá omezení. Neměl by jíst každou potravinu a pít každý nápoj. Všemocný Bůh, Který podle svých jasných slov v Qur'ánu stvořil všechno, co je na Zemi, pro člověka, a Kdo Sám člověka a jeho prostředky k životu nepotřebuje, Kdo je Vševědoucí a Vševidoucí a ví lépe než kdokoli jiný, co je pro jeho stvoření dobré a co špatné, prohlásil k prospěchu člověka některé potraviny a nápoje za *halál* a některé za *harám*.

Imám Alí ar-Ridá a.s. řekl: "Bůh neprohlásil žádné jídlo a pití za *halál*, pokud to není k prospěchu člověka, a ani neprohlásil nic za *harám*, pokud to není ke škode člověka a nepřináší to smrt či zkaženost."

Filozofie za zakazováním některého *harám* jídla je dost zřejmá pro lidi, kteří mají jasné chápání. Škoda, kterou některá jídla působí, a důvody pro jejich zákaz, nám jsou postupně odhalovány díky vědeckému zkoumání. Co se týče některého *harám* jídla a pití, jejichž důvody pro jejich zákaz neznáme, nelze říci, že se je také nikdy nedozvíme. I kdybychom se je nedozvěděli, neznamená to, že za jejich zákazem není moudrost či prospěšnost. Ale protože tato rozhodnutí pocházejí od Svaté Přítomnosti Nekonečné Znalosti, můžeme říci, že obsahují dokonalou moudrost, přestože my je nemusíme pochopit díky naší omezenosti a nedostatečnosti našich vědeckých prostředků a vybavení.

NEZÁKONNÉ ZÍSKÁNÍ MAJETKU (GHASB)

Zabrání majetku jiného člověka a jeho vlastnictví bez legitimního důvodu a násilné okupování majetku jiného člověka za účelem těžení z jeho zisku se podle islámské *šarí'i* nazývá *ghasb* (nezákonné uchvácení).

Ghasb tedy znamená kontrolu nad majetkem jiných bez zákonných prostředků ke kontrole, jako jsou třeba *baj'*, nájem či povolení.

Je zřejmé, že *ghasb* je nečestný čin, který porušuje každou zásadu vlastnictví. Tak jako vlastnictví hraje efektivní roli v založení a přežití společnosti, *ghasb* ji ničí a

přivádí ji ke stagnaci.

Vlastnictví majetku se stane neplatným, pokud se vlivní lidé ve společnosti rozhodnou získat kontrolu nad produkcí a výtěžkem práce slabých a podřízených. Tak by se myšlenka přestupků vlivných lidí na osobními právy bezmocných lidí rozšířila ve společnosti. Následkem toho by se slabí a podřízení v takové situaci pouštěli do všech možných druhů pokory, potupy a neúcty, aby měli nějaký užitek z výsledků svého snažení. Takto by se lidská společnost změnila na trh, na který jsou přiváděni otroci a pak prodáváni a zákony společnosti se stanou naprosto neplatnými a jsou nahrazeny násilím a útlakem.

Proto islám stanovil přísné tresty pro ty, kteří se zmocní cizího majetku nezákonně, a považuje *ghasb* za těžký hřích.

Podle jasných slov Svatého Qur'ánu a hadíthů, Bůh může odpustit každý hřích kromě *širku,* a jakýkoli hřích včetně *širku* může být odpuštěn po pokání (*tawba*), ale kdokoli má na svědomí *ghasb* a porušování lidských práv, nebude mít nikdy naději na záchranu před zodpovídáním se Bohu a před trestem za svůj čin, pokud mu neodpustí ten, jehož práva byla pošlapána.

NAŘÍZENÍ TÝKAJÍCÍ SE GHASBU

(1) Je *wádžib* pro uchvatitele okamžitě vrátit zabraný majetek jeho původnímu majiteli. Pokud už majitel nežije, uchvatitel musí vrátit majetek jeho dědicům, i kdyby mu to mělo přinést těžké ztráty. Například pokud se násilím zmocní kamenů nebo kusů železa, které pak použije pro stavbu základů svého domu, který má cenu tisíckrát větší než ty samotné kameny či železo, musí vykopat základy a vytáhnout uloupené kameny a železo a dát je zpátky původnímu majiteli, pokud ten nesouhlasí, že místo toho dostane za tyto věci zaplaceno. Nebo například pokud se někdo zmocní deseti *mannů* (jeden *mann* je tři kilogramy) pšenice a smíchá ho s deseti *charváry* (jeden *charvár* je třista *mannů*) ječmene, musí vybrat všechnu pšenici z ječmene a vrátit ji majiteli, pokud ten nesouhlasí, že dostane za ni zaplaceno.

(2) Pokud se na zabraném majetku objeví nějaká vada, uchvatitel musí nejen vrátit majetek v takovém stavu, v jakém byl, když se ho zmocnil, ale je povinen také nahradit veškeré škody.

(3) Pokud se zabraný majetek ztratil, uchvatitel za něj musí právoplatnému majiteli zaplatit.

(4) Pokud uchvatitel promrhá část zisku z uchváceného majetku, aniž by jej sám využil, bude za tuto část zisku zodpovědný. Například pokud člověk, který se zmocní nájemního vozidla jiné osoby, a postaví ho na několik dní mimo provoz, bude zodpovědný za ušlý zisk.

Pokud má uchvatitel zisk ze zabraného majetku, například pokud krmí nezákonně zabrané ovce dobrým krmivem, že ztloustou, nebude mít žádné právo na zisk z prodeje těchto ovcí. Pokud je ale užitek oddělitelný od zabraného majetku, například pěstování na zabraném pozemku, uchvatitel musí půdu a její nájem vrátit původnímu majiteli, ale úroda bude patřit uchvatiteli.

ŠUF'AH (PŘEDKUPNÍ PRÁVO)

Pokud dvě osoby vlastní dům nebo jinou nemovitost jako *musha'* (spojené vlastnictví) a jedna z osob se rozhodne prodat svůj podíl třetí osobě, druhý partner má právo koupit podíl prvního partnera na základě stejného odsouhlaseného kontraktu za úplne stejnou cenu určenou pro třetí osobu. Tomuto právu se říká *šuf'ah* (předkupní právo).

Je celkem jasné, že právo *šuf'ah* bylo v islámu zavedené proto, aby se upravila a stabilizovala partnerství a odstranila škody a další protiprávní úkony pocházející ze spojených vlastnictví, protože v mnoha případech vlastictví majetku novými partnery přináší škodu partnerům majícím právo *šuf'ah* nebo slouží jako zdroj různým konfliktům a neshodám díky rozdílným názorům, nebo proto, že svoboda vlastnictví může mít užitek pro toho, kdo má právo *šuf'ah* bez způsobení škody parneru, který chce prodat svůj podíl. Právo *šuf'ah* platí u pozemků, domů, zahrad a jiných nemovitostí, ale netýká se movitostí.

REKULTIVACE NEÚRODNÝCH POLÍ

Termín se týká kultivace zemí, které nejsou užívány (ať už to byly země, které nikdy předtím nebyly kultivovány, nebo byly jednou kultivovány, nebo byly zničeny a staly se naprosto neplodnými díky odchodu jejích obyvatel, nebo se z nich staly louky či bambusová pole). V každém případě rekultivace a využívání neúrodných polí je v islámu považováno za dobrý skutek. Kromě toho, že se stane zdrojem vlastnictví, rekultivace neúrodných polí také přinese *thawáb*.

Svatý Prorok (sawaws) řekl: "Kdokoli obdělá neúrodné pole má právo na jeho vlastnictví." Imám Dža'far as-Sádiq a.s. řekl: "Skupina lidí, která obdělá a využije zemi, má přednost před jinými a tato země jí bude patřit."

Poldel islámu neobdělaná pole patří Bohu, Proroku (sawaws) a imámům a.s. (to znamená, že patří islámské vládě) a jsou považována za *anfál* (kořist).

Pustiny a neobdělaná pole mohou být kultivována za určitých podmínek. Z lidí, kteří obdělají pole, kdokoli bude v čele, bude mít přednostní právo k vlastnictví. Podmínky jsou následující:

(1) Povolení imáma a.s. nebo jeho zástupce

(2) Pole nesmí být nikým oploceno nebo jinak vyznačeno předem

(3) Pole nesmí být na pomezí pozemku ostatních, jako například hranice řek, půda pod studnami a hranice plantáží

(4) Země nesmí být veřejný pozemek, jako například rozbořené mešity a darované pozemky

Poznámka: Rozvoj a kultivace pozemků je založena na obecném chápání. Pokud podle obecného chápání jistý člověk zastaví určitý pozemek, bude potvrzeno jeho vlastnictví. Výstavba na pozemku se liší podle účelu. Například v zemědělství je kultivace pozemku provedena orbou a v případě stavebnictví konstrukcí zdí kolem pozemku.

(5) Je povoleno pro každého získat užitek z otevřených dolů - které vyžadují vykopání a těžbu - do té míry, která uspokojuje jejich osobní potřeby. Pokud je pro získání užitku zapotřebí kopání, vrtání, těžbu a další technické operace, které jsou nutné pro těžbu ve zlatých, měděných a podobných dolech, člověk, který vynaloží snahu pro vykopání dolu a těžbu, bude mít právo na jeho vlastnictví.

(6) Velké řeky jsou společným vlastnictvím lidí. V užití pramenů a vody ze sněhu a dešťové vody tekoucí z hor má přednost ten, kdo žije nejblíž.

LUQTAH (NALEZENÝ PŘEDMĚT)

Jakýkoli nalezený předmět, jehož majitel není znám, se nazývá *luqtah.*

(1) Jakýkoli nalezený předmět, jehož majitel není znám, a jehož hodnota je menší než jeden *mithqál* stříbra, bude patřit tomu, kdo jej nalezl. Pokud má nalezený předmět hodnotu větší, než jeden *mithqál* stříbra, neměl by být sebrán. Pokud je sebrán, jeho nálezce musí hledat majitele běžnými cestami po dobu jednoho roku. Pokud je majitel nalezen, předmět se mu musí vrátit, pokud nalezen není, nálezce jej musí darovat chudým jako *sadaqa* jménem majitele.

(2) Pokud se nějaký předmět najde na rozbořených místech bez obyvatel nebo v jeskyních či neobdělaných polích, které nemají majitele, bude patřit jeho nálezci.

Pokud je ale nalezen na pozemku, který měl majitele, nálezce je povinen kontaktovat předchozího majitele a zjistit, zda-li nepatří jemu. Pokud prokáže pomocí identifikace či jiným způsobem, že je nalezený předmět jeho, nálezce mu jej musí vydat, v opačném případě bude předmět patřit nálezci.

(3) Pokud je nalezeno zvíře, jehož majitel není znám, bude považováno za *luqtu*.

(4) Pokud je nalezeno dítě, jehož příbuzní nejsou známi, je *wádžib kifá'í* (povinnost

pro všechny muslimy, která končí, pokud ji někdo vykoná) pro každého muslima jej vzít k sobě a vychovat ho.

(5) Pokud je dán někomu do opatrování ukradený předmět, bude považován za *luqtu* a musí být vrácen původnímu majiteli, ale nesmí být vydán zloději.

.....

SLOVNÍČEK ARABSKÝCH POJMŮ

adhán svolávání k modlitbě
'ádil spravedlivý
'ahd slib
Ahlul bajt a.s. Prorok Muhammad (sawaws), Hadrat Fátima a.s. a dvanáct neomylných imámů a.s.
Ahlul kitáb lidé, kteří následují Boží knihy (židé, křesťané a Magianci)
Áchira život po smrti
ájah (pl. *áját*) verš z Qur'ánu
'álim (pl. *'ulamá*) islámský učenec
amín staniž se
Amírul mu'minín Kníže věřících imám Alí ibn Abí Tálib a.s.
al-amr bil-ma'rúf přikazování dobrého
anbijá' pl. (sg. *nabí*) proroci
anfál kořist
ansár pomocníci, přátelé
'aqd (pl. *'uqúd*) smlouva
'asr odpoledne

baj prodej
Banú Hášim rod Hášimovců
bátil neplatné
Al-Bithat an-Nabawíjjah začátek prorocké mise

dhanb kabír těžký hřích
dhanb saghír odpustitelný hřích
dhikr slova pro vzpomínání Boha
džá'iz povolený
džanábah stav velké rituální nečistoty neboli *al-hadath al-akbar* způsobený pohlavním stykem a podobně
Džibríl archanděl Gabriel
džihád úsilí
džizja daň *Ahlul kitáb* náhradou za jejich nepřijetí islámu

farsach vzdálenost 5,6 km
fasch al-'aqd zrušení smlouvy

fiqh islámská právní věda
Fir'aun faraon
furú ad-dín odvětví víry, povinnosti, které je třeba vykonat *podle šarí'i*

ghadír pramen
Al-Ghajbat al-Kubrá období dlouhého skrytu imáma Muhammada al-Mahdího a.s.
Al-Ghajbat as-Sughrá období krátkého skrytu imáma Muhammada al-Mahdího a.s.
ghasb nezákonné zmocnění se cizího majetku
ghusl (pl. *ghusúl*) koupel podle *šarí'i*
ghusl irtimásí ghusl, kdy se celé tělo ponoří do vody najednou
ghusl al-majjit omytí mrtvého těla
ghusl mass al-majjit ghusl poté,co se někdo dotkne mrtvého těla
ghusl tartíbí koupel, kdy se tělo myje část po části

hadath stav, kdy je třeba vykonat *ghusl* nebo *wudú'*
al-hadath al-akbar stav, kdy je třeba vykonat *ghusl*
al-hadath al-asghar stav, kdy je třeba vykonat *wudú'*
hadíth (*pl. ahádíth*) výrok
al-hadžar al-aswad Černý kámen (na Ka'bě)
hadždž výroční pouť do Mekky povinná pro muslimy aspoň jedenkrát v životě, pokud si to mohou dovolit
hadždží (pl. *hudždžádž*) titul pro toho, kdo vykoná *hadždž*
halál islámsky povolené
harám zakázané podle islámu
haram posvátné místo
Hárún Áron
hawárí (pl. *hawárijjún*) apoštol
haydh menstruace
Hidždžatul Wadá' poslední *hadždž* vykonaný Prorokem Muhammadem (sawaws)
hidžrah odchod Proroka Muhammada (sawaws) z Mekky do Medíny
Húd a.s. Prorok Heber a.s.

chalífa (pl. *chulafá'*) kalif
chiláfah kalifát
chijár (pl. *chijárát*) možnost, právo
chijár al-ajb právo v případě kazu, vady
chijár al-'aqd právo ve smlouvě
chijár al-ghabn právo v případě podvodu
chijár al-hajáwán právo v případě zvířat
chijár al-madžlis právo během setkání
chijár al-šart právo pro podmínku

Ibrahím a.s. Prorok Abraham a.s.
idtirár případ nouze
idžárah peníze za recitaci *salawátů* nebo držení půstu
idžtihád snaha o dedukci nařízení založených na islámských principech
imám a.s. (pl. *Á'immah*) neomylný následník Proroka Muhammada (sawaws)

imámah následnictví dvanácti neomylných imámů a.s. po Proroku Muhammadovi (sawaws)
Imám al-'Asr a.s. 12. neomylný imám současnosti, Muhammad Mahdi a.s.
imám al-džamá'ah imám společné modlitby
Imám al-Hudá a.s. (pl. *Á'immat al-Hudá* a.s.) imám vedení

Indžíl Bible
iqámah určitá slova, téměř identická s *adhánem*, která jsou po něm recitovaná před začátkem modlitby
'iqdidá následování
Ísá a.s. Ježíš Kristus a.s.
Isháq a.s. prorok Izák a.s.
'ismah neomylnost, bezhříšnost
Ismá'íl a.s. prorok Ismael a.s.
Isrá'íl a.s. prorok Izrael a.s.
istihádha menstruace
istihálah transformace nebo chemická změna předmětu
'išá noc

káfir (pl. *káfirún*) nevěřící
káfir harbí nevěřící, proti kterému je třeba bojovat
kubrá velká
kurr voda vážící zhruba 384 kg, která se nestane *nadžas*, když přijde do styku s *nadžasát*

luqtah nalezený předmět

Ma'ád Vzkříšení
Madínat ar-Rasúl Město Prorokovo (sawaws), Medína
maghrib večer
makrúh nežádoucí, které sice není zakázané, ale je lepší se tomu vyhnout
ma'múm ten, který následuje imáma v *salát al-džamá'ah*
manásik rituály
mann váhová míra, 1 *mann* je zhruba 3 kg
Marjam a.s. Marie a.s.
Masdžid al-Harám Svatá mešita v Mekce, kde je Ka'ba
ma'súm (pl. *ma'súmín*) neomylný
maš pomazání
mithqál váhová míra, 1 *mithqál* je 4,6 kg
mubáh povolený
Mubáhalah proklínání
mubtil (pl. *mubtilát*) věci nebo činy díky kterým se *salát, sawm, wudú'* atd. stanou neplatnými
mudaf smíšený
mudžtahid ten, kdo je schopný dedukovat nařízení založené na *šarí'e*
muftir (pl. *muftirát*) určité úkony, které ruší *sawm*
muhádžir (pl. *muhádžirún*) imigrant

mukallaf ten, kdo dosáhne věku dospělosti a tím se stává zodpovědným za vykonávání islámských povinností
munáfiq (*pl. munáfiqún*) pokrytec
muqallid (pl. *muqallidún*) ten, kdo následuje instrukce *mudžtahida* v praktikování islámu
Músá a.s. prorok Mojžíš a.s.
musha společné vlastnictví
mustahabb doporučené, žádoucí
mušrik (pl.*mušrikún*) pokrytec
mutahhir (pl. *mutahhirát*) očišťující věc, která očisťuje *nadžas* věc
mutláq čistý
muwalát vykonávání částí islámského činu postupně bez přílišného otálení

nadhr slib
nadžásah rituální nečistota
Nadžáší král Negus z Etiopie
nadžas přirozeně nečisté
an-nahj 'anil munkar zakazování hříšného
nifás poporodní krvácení
nijjah úmysl
nubúwwah proroctví
Núh a.s. prorok Noe a.s.
an-Nuwwáb al-Arbá'ah čtyři zástupci imáma al-'Asr a.s.

qadá' nahrazení modliteb či půstů, které nebyly vykonány včas
qalíl malé množství, menší než *kurr*
qasam přísaha
qasr recitování 2 *raká'at* v modlitbě místo čtyř
Qijámah den Zmrtvýchvstání
Qajsar César
qibla směr modlitby
qijám vzpřímený postoj v modlitbě
qirá'ah recitace modlitby
qisás islámské odškodnění
qunút prosba v modlitbě vykonaná určitým způsobem
qurba snaha o zalíbení se Bohu

rak'ah (pl. *raká'at*) jednotka modlitby
ar-risálah al-'amalíjjah islámské pojednání napsané *mudžtahidem* pro své *muqallidín*, aby se jím mohli řídit
rúh duše
Rúhul qudus archanděl Gabriel
rukn (pl. *arkán*) základní část modlitby
rukú' část modlitby, kdy se člověk uklání

sadaqa charita
sadždah (pl. *sudžúd*) prostrace v modlitbě

Sajjidah an-nisá il-'álamín "Vůdkyně všech žen všech světů", titul Fátimy s.a., dcery Proroka Muhammada (sawaws)
salám pozdrav, mír, říkání *assalámu alajkum*
salát (pl. *salawát*) modlitba
salát al-áját modlitba na přírodní úkazy (zemětřesení, zatmění Slunce či Měsíce..)
salát al-džamá'a společná modlitba
salát al-jawmíjjah denní modlitba
salát al-majjit modlitba za mrtvého
salát at-tawáf al-wádžib modlitba při obcházení Ka'by
Sálih a.s. prorok vyslaný ke kmeni Thamúdovců
sawm půst
sawm al-wisál nepřetržitý půst
as-Siddíqa al-Kubrá a.s. "Ryze pravdomluvná", titul Fátimy s.a., dcery Proroka Muhammada (sawaws)
sírah životní styl, chování, charakter
subh ráno
súra (pl. *suwar*) kapitola v Qur'ánu

Šajtán Satan
šarí'a islámský zákon
širk polyteizmus
Šu'ajb a.s. prorok Jethro a.s.
šuf'ah předkupní právo

tablígh (pl. *tablíghát*) propagace, šíření
tadhkijah poražení zvířete podle *šarí'i*
tajammum islámské očišťování hlínou, pískem atd.
tahárah čistota, specifický způsob očišťování se
táhir čistý podle islámské *šarí'i*
takbír volání *"Alláhu akbar",* tzn. Bůh je veliký
takbírat al-ihrám první *takbír* (*Alláhu akbar*) recitovaný na začátku modlitby hned po *nijjah*
taqijjah skrytí víry v nebezpečí života
taqlíd následování *mudžtahida* v praktikování islámu
tarachchus vzdálenost, odkud nejsou vidět zdi města a není slyšet adhán
tartíb pořádek, ve kterém je vykonáván určitý akt podle *šarí'i*
tasbíh recitování *Subhánallah*, tzn. "Sláva budiž Bohu" jako *dhikr*
tašahhud dosvědčování jedinečnosti Boží a proroctví Proroka Muhammada (sawaws)
tawbah pokání
tawhíd Jedinečnost Boží, monoteizmus
Tawrát Starý zákon
thawáb Boží odměna, duchovní odměna
Ulul 'Azm Anbijá' hlavní proroci
ummah muslimský národ
ummí neškolený (lidskými bytostmi)
usúl ad-dín základní principy islámu

wádžib (pl.*wádžibát*) povinný
wádžib kifá'í povinnost pro všechny muslimy, která končí, pokud ji někdo vykoná
wahj Boží zjevení
wilájah islámské jurisprudenční vedení
wudú' rituální očisťování vodou podle *šarí'i*

zuhr poledne